

Phần 3

Chương 24

NGỰA XE RONG RUỔI LÊN ĐƯỜNG

Hôm sau trước khi mặt trời ló dạng, Hạng Thiếu Long từ biệt Ô Đình Phương, Triệu Ni.

Trước khi rời cung, binh tướng xe ngựa tập trung ở luyện võ trường. Triệu vương thân hành chủ trì nghi thức cúng trời đất tổ tiên, cầu xin bình an, xong Hạng Thiếu Long đương nhiên biết ý cầu xin họ có thể đánh cấp được Lỗ Công bí lục trở về mà chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của họ, hạnh phúc của đứa con gái Triệu Thiên cũng chẳng cần đến. Triệu vương miễn cưỡng phái thêm người đi cùng Hạng Thiếu Long, binh lực của gã giờ đây được năm trăm người, thêm hai trăm gia tướng của Thiếu Nguyên quân, bảy trăm kỵ binh đưa hai mươi bảy chiếc xe ngựa chở Nhã phu nhân, tam công chúa, Bình Nguyên phu nhân và gia quyến cùng với hơn bốn mươi chiếc xe la chở lương thực và các thứ linh tinh, ra khỏi Hàm Đan từ cửa phía nam, men theo quan đạo tiến đến trạm thứ nhất là Tư Huyện.

Đây vẫn nằm trong địa giới nước Triệu cho nên không cần lo lắng vấn đề an toàn. Đại tướng Lý Mục lại sai năm trăm kỵ binh đưa họ ra khỏi thành Tư Huyện. Cho nên Hạng Thiếu Long trong lòng nhẹ nhõm, bỏ lại nỗi lo lắng trong thành, khi bước vào biên giới nước Ngụy, mới lo lắng trở lại.

Điều ngạc nhiên nhất là tám tên thị tỳ của Nhã phu nhân đều mặc nhung trang, cưỡi ngựa mà đi, thân thủ rất linh hoạt.

Trong thời chiến tranh này, nam đỉnh cổ nhiên là ai cũng tập võ, còn tráng nữ cũng không ngoại lệ.

Đối với biên chế của quân đội trong thời này, gã là kẻ chẳng hiểu biết gì, nhân lúc không có chuyện gì liền hỏi phó tướng Thành Tế. Thành Tế búi ngùi nói: “Chiến tranh là chuyện liên quan đến sống chết, chỉ cần có một chút sức thì phải dùng hết chút sức ấy. Trong trận Trường Bình nước Tần, ngay cả người năm mươi cũng phải ra trận. Lần này Yên vương Hỷ tấn công chúng ta, đại vương ngay cả bọn vị thành niên cũng gọi vào quân ngũ, may mà có thể đánh bại được người Yên, nếu không... Than ôi!”

Hạng Thiếu Long biết Thành Tế là người của Nhã phu nhân nên nói chuyện không kiêng dè, nên hỏi về chuyện biên chế trong quân đội thời này.

“Gọi là tam quân, thông thường là chỉ tráng nam, tráng nữ và lão nhược. Quân tráng nam là bộ phận chiến đấu chủ lực, tráng nữ đảm nhận nhiệm vụ giúp đỡ xây dựng công sự và lao dịch, quân lão nhược phụ trách những loại tạp dịch như hậu cần và chuyện ăn uống của quân đội” Thành Tế nói.

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, ngày trước khi xem phim, những hình ảnh chiến tranh đều hào hùng tráng liệt, đầy tính lãng mạn anh hùng. Té ra sự việc lại không như vậy, ngay cả phụ nữ, trẻ con, người già cũng bị đẩy ra chiến trường.

Thành Tế hạ giọng nói: “Lần này quân số chúng ta tuy ít nhưng đều là tinh nhuệ, có thể nói đại vương rất coi trọng chuyến đi này”.

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, thấy hai mươi chiếc xe ngựa và hai trăm gia tướng của Thiếu Nguyên quân lọt tọt đi ở phía sau. Nén không được thở dài, nếu có chuyện xảy ra, Thiếu Nguyên quân chắc sẽ không nghe lời chỉ huy của gã, chỉ có mối họa bên trong này cũng đã khiến gã đau đầu.

Triệu Thiên và Triệu Nhã đều ở trong xe, không nhìn thấy được tình hình bên trong, chẳng biết bọn họ có nhìn lén gã không?

Nghĩ tới đây, gã kìm ngựa, đến bên xe ngựa của Nhã phu nhân. Quả nhiên Nhã phu nhân kéo rèm lên, thò đầu ra, mỉm cười nói: “Bình vệ đại nhân có cần lên đây ngồi chẳng?”

Hạng Thiếu Long cười khổ não: “Bỉ chức đang có nhiệm vụ, làm sao buông lỏng được?”

Tám ả nữ tỳ cưỡi ngựa phía sau mỉm cười.

Bốn tên gia tướng trung thành, thân thủ cao cường, chia làm hai nhóm, bảo vệ hai bên, thấy Hạng Thiếu Long cũng tỏ vẻ cung kính.

Triệu Nhã nói: “Bọn họ bốn người đều là cô nhi, mang họ của ta, tên gọi Triệu Đại, Triệu Nhị, Triệu Ngũ, Triệu Thất, có chuyện gì cứ căn dặn bọn họ”.

Hạng Thiếu Long nhìn người có vẻ lớn tuổi nhất trong bọn họ là Triệu Đại, cũng chẳng thua mình bao nhiêu. Triệu Thất cao lắm cũng chỉ mười sáu tuổi, nhưng đã ra dáng một tráng niên, xem ra cũng khá lắm, cười rằng: “Lời căn dặn của ta là bọn chúng lúc nào cũng phải bảo vệ cho nàng và tam công chúa, như thế cũng đủ”.

Bụng thâm nghĩ nước Triệu có lẽ là nước có nhiều cô nhi quả phụ nhất trong thời này.

Bọn bốn người Triệu Đại đều nhất tề dạ ran.

Hôm ấy đi được hơn ba mươi dặm, may mà cảnh vật bên đường đẹp như tranh vẽ, Hạng Thiếu Long lại ưa thích du sơn ngoạn thủy, chốc chốc lại nói chuyện cùng bọn Nhã phu nhân, nên cũng không thấy buồn tẻ.

Triệu Thiên và hai tên nô tỳ thân cận của nàng cứ trốn mãi trong xe không hề ra mặt.

Hạng Thiếu Long tuy rất muốn gặp nàng nhưng vẫn kiềm chế được. Dù sao nàng vẫn là cành vàng lá ngọc, địa vị tôn quý, không thể tùy tiện nói chuyện với nam nhân. Huống hồ chi biết rõ nàng phải gả cho nước Ngụy, nên không quấy rầy

nàng nữa.

Chiều đến, cả đoàn người dừng lại bên một con suối nhỏ dựng trại nghỉ ngơi.

Trong trại chủ soái, Hạng Thiếu Long, Thành Tế và viên phó tướng do Lý Mục phái đến là Đinh Thủ cùng với hai viên lãnh quân Thượng Tử Kỵ và Nhậm Chinh ngồi quây quần ăn tối.

Năm người ấy ngồi lại, chủ đề dĩ nhiên ngoài chiến tranh và binh pháp. Lúc này Đinh Thủ, người đã trải qua hàng trăm trận đánh, trở thành chuyên gia, bình luận tình tiết thay đổi và những tình thế của chiến tranh.

Đinh Thủ nói: “Trước kia chiến tranh rất đơn giản, thắng bại được quyết định ở việc xung phong hãm trận, sau này lại có nhiều cách hiểu khác nhau. Ví như vây thành tương đối lâu dài, cũng phải từ hai đến ba mươi ngày, cuộc vây dài nhất là Sở Trang vương vây Tống, kéo dài đến chín tháng. Đó là ví dụ hiếm thấy, đâu giống chiến tranh của ngày nay, có thể đánh tới năm năm, một lời thật khó nói hết”.

Hạng Thiếu Long tò mò, hỏi: “Tại sao thay đổi nhiều đến thế?”

Thành Tế tiếp lời: “Đại nhân tham quân chưa bao lâu nên không rõ. Điều này có thể chia thành mấy phương diện để nói. Đầu tiên là nhân số đông, binh lực cũng được tăng cường. Trước kia nước lớn như Tần, Sở, binh lực chẳng qua chỉ hơn bốn ngàn. Nhưng nay cộng thêm nữ binh và lão nhược, ít ra cũng hơn trăm vạn. Tiếp theo là phương diện quốc phòng”.

Lãn quân Thượng Tử Kỵ chen vào: “Thành binh vệ nói phải, trước kia quốc phòng có nghĩa là chỉ giữ ở kinh đô, sau này mới lan ra các vùng biên thùy và đô ấp, còn những vùng khác, địch quân có thể đến lúc nào cũng được, như vào chỗ không người”.

Nhậm Chinh nói thêm: “Ngày nay đã hoàn toàn khác, giữa các nước với nhau đều xây thành đắp lũy. Muốn chinh phục nước khác phải hạ từng thành một, lại thêm các vấn đề khác nữa, cho nên nhắc đến chiến tranh quả thật không ai không nhú mày cau mặt”.

Thành Tế ý vẫn chưa dứt, nói tiếp: “Đánh trận trước kia mục đích là bắt tù binh đoạt của cải, khuất phục kẻ địch. Nhưng nay là chiếm đất đai, giết chết kẻ địch. Kẻ bại thì vong thân diệt quốc, thử hỏi ai không dám liều chết chống địch? Chiến tranh quả thật càng lúc càng ác liệt”.

Đinh Thủ than rằng: “Còn nữa, chiến tranh bộ binh và chiến tranh bao vây đã thay thế chiến tranh bằng xe, chiến tranh xung kích theo hàng lối trước kia. Chiến thuật lại càng phức tạp hơn, nào là binh bất yếm trá, mai phục, dụ địch, bao vây, nắm eo của địch mà đánh, tránh thực đánh hư, dĩ dật đãi lao. Để thắng địch, phải làm tất cả mọi cách”.

Thành Tế cười: “Trước kia hai bên giao chiến phải định thời gian địa điểm,

chiến xa là chủ lực, bộ binh bổ trợ, dàn trận ra, sau đó hô to rồi xông lên. Bây giờ đâu còn như trước nữa. Giặc đến cửa thành cũng chẳng biết, bị giết lúc nào cũng chẳng hay”.

Rồi bùi ngùi than rằng: “Vì giành đất mà đánh nhau, thầy người chết đầy đồng, vì hạ thành mà đánh nhau, thầy người chết đầy thành”.

Đinh Thủ cũng cảm khái: “Ngày trước chỉ là tạm thời trưng tập nông dân làm binh, nhưng giờ đây chiến tranh càng lúc càng chuyên nghiệp, không những có quân thường trực mà huấn luyện càng nghiêm ngặt hơn”.

Hạng Thiếu Long cảm nhận sâu sắc được nỗi sợ hãi và chán ngán chiến tranh của họ. Nghĩ bụng ngay cả những quân nhân như họ mà cũng có thái độ như thế, huống hồ chỉ những bọn người như Nhã phu nhân và Ô Thị Lô. Đặc biệt từ sau cuộc chiến Trường Bình, tình hình nước Triệu càng xuống dốc, khiến ai cũng cảm thấy nguy ngập. Xem ra nước Triệu quả thật chẳng đứng vững được bao lâu nữa, làm thế nào mới có thể kịp thời dắt đám thê thiếp bỏ chạy an toàn đây?”

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì ngoài trại có âm thanh hỗn loạn truyền vào.

Bọn Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, lao ra khỏi trại.

Chỉ thấy bọn lính vây đầy nơi doanh trại của Nhã phu nhân. Tiếng tranh cãi không ngớt truyền đến.

Lúc ấy có một tên lính chạy tới, thở hổn hển nói: “Hồngбет rồi, Từ Hải của Thiếu Nguyên quân giết người”.

Hạng Thiếu Long và Thành Tế nhìn nhau, rõ ràng có ý khinh miệt Thiếu Nguyên quân.

Người bị giết chính là gia tướng Triệu Nhị của Nhã phu nhân.

Té ra Thiếu Nguyên quân thừa lúc bọn Hạng Thiếu Long dùng cơm nói chuyện trong trại, sai ba cao thủ của mình là Từ Hải, Phổ Bố và Lưu Sào cùng mười tay hảo thủ khác, xông vào trại Nhã phu nhân. Không hỏi cũng biết là ép nàng nổi lại mối duyên trước, đồng thời lại khiến cho Hạng Thiếu Long mất mặt.

Bọn thủ hạ đương nhiên không dám can y, cho đến khi xông vào đến nơi thì mới bị bọn Triệu Đại cản lại, đồng thời báo cho Nhã phu nhân biết. Thiếu Nguyên quân vốn muốn gây chuyện nên sai thủ hạ tấn công bốn người, vì không phòng bị lại thêm địch nhiều ta ít nên bốn người đồng thời bị thương, Triệu Nhị lại bị Từ Hải chém đứt cổ họng, chết ngay tại trận.

Bọn thị vệ thấy tình thế không hay, lên ra vây bọn Thiếu Nguyên quân lại, đến lúc này mới cản được chúng. Bọn gia tướng của Thiếu Nguyên quân nghe thế chạy đến, nhưng bị cấm vệ quân, thuộc hạ của Hạng Thiếu Long ngăn ở ngoài, nhất thời thành tình thế đối địch.

Khi bọn Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Đinh Thủ chạy đến nơi, Nhã phu nhân đang đứng giữa tám tên thị nữ và bọn Triệu Đại, Triệu Ngũ, Triệu Thất vốn

đã mình mẩy đầy máu, mặt tái xanh, gườm gườm nhìn Thiếu Nguyên quân. Còn Thiếu Nguyên quân và bọn thủ hạ thì không thèm để ý, tỏ vẻ chẳng liên quan gì đến mình. Thấy Hạng Thiếu Long đến, không thèm nhìn gã, Thiếu Nguyên quân chỉ nói với Đinh Thủ: “Chẳng có chuyện gì cả đâu, ta chỉ giết một tên phạm thượng vô lễ mà thôi, chẳng có chuyện gì lớn cả. Đinh phó tướng hãy lập tức đuổi bọn này đi cho ta”.

Đinh Thủ giận lắm, nhưng y cũng hiểu rõ đạo làm quan, không kéo chuyện này vào người nên trầm giọng đáp: “Tất cả mọi chuyện ở đây là do Hạng binh vệ làm chủ, mặt tướng chỉ phụ trách bảo vệ an toàn trên đường”.

Nhã phu nhân đến bên Hạng Thiếu Long, nói nhỏ: “Giết Từ Hải, tất cả mọi hậu quả để ta gánh lấy”.

Bọn Triệu Đại có tình thủ túc với Triệu Nhị nên cùng quỳ xuống: “Mong Hạng binh vệ làm chủ cho chúng tôi”.

Thiếu Nguyên quân cười lạnh lùng hai tiếng, khoanh tay trước ngực không thèm nhìn đến Hạng Thiếu Long.

Lúc bấy giờ tám màn bằng vải bị kéo xuống đất, bọn cấm vệ quân thấy Thiếu Nguyên quân vô lễ với Hạng Thiếu Long, đều cảm thấy tức giận nên cùng nhau la hét, tình thế rất căng thẳng.

Hạng Thiếu Long đưa tay lên yêu cầu mọi người im lặng. Trong lòng hận cũ thù mới, quả thật muốn giết phăng Thiếu Nguyên quân đi, nhưng đương nhiên không thể làm như thế. Đầu tiên là vì gã có trách nhiệm bảo vệ Thiếu Nguyên quân đến nước Ngụy, kẻ đáng sợ chính là nhân vật thứ hai của nước Ngụy, cậu của Thiếu Nguyên quân, giết y rồi thì làm sao có thể đến nước Ngụy. Thiếu Nguyên quân biết rõ điều này nên ngày đầu tiên đã tìm cách hạ gục uy phong của Hạng Thiếu Long.

Đây là thời đại tôn trọng anh hùng hảo hán. Có lẽ ngay cả Nhã phu nhân cũng sẽ thay đổi đối với gã. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên gã.

Ánh mắt Thiếu Long dừng lại trên thân thể của Triệu Nhị đang nằm dưới đất, lạnh lùng quát: “Từ Hải!”

Từ Hải là một kẻ mặt mũi thâm độc, thân hình cao gầy, đang định lên tiếng trả lời, Thiếu Nguyên quân ngăn lại: “Chính là ta hạ lệnh, muốn gây chuyện cứ đến tìm ta”.

Hạng Thiếu Long quắc mắt nhìn Thiếu Nguyên quân: “Giả sử Từ Hải có thể chống được ba kiếm của tại hạ mà không chết thì chuyện này có thể bỏ qua”.

Mọi người đều im lặng.

Có người lại nghĩ Hạng Thiếu Long bỏ qua chuyện này. Phải biết rằng kiếm pháp của Hạng Thiếu Long tuy cao, nhưng ba kiếm mà có thể giết được một kiếm thủ như Từ Hải thì thật là một chuyện khó tưởng tượng nổi.

Thiếu Nguyên quân đương nhiên không tin gã chỉ trong ba kiếm mà có thể giết được Từ Hải. Lòng mừng thầm, nghĩ bụng nếu trong ba kiếm mà không thành, sẽ tự hủy đi uy phong của mình, nghĩ vậy nhưng mặt vẫn tỉnh như không nói: “Nếu binh vệ bị Từ Hải làm bị thương thì đừng oán trách”.

Hạng Thiếu Long ngửa mặt lên trời cười dài, keng một tiếng, rút ra thanh Phi Hồng kiếm mà Triệu Mục đã tặng, chỉ vào mặt Từ Hải nói: “Đến đây!”

Người của hai bên lùi ra để lộ một khoảng trống.

Từ Hải cười âm hiểm, rút kiếm ra.

Y đã chứng kiến cuộc đấu giữa Hạng Thiếu Long và Liên Tấn trong hoàng cung, biết được kiếm pháp của Hạng Thiếu Long. Nghĩ bụng lẽ nào ta không đỡ nổi ba kiếm của người. Thế là quyết định dùng kiếm thủ kín thân người, khiến cho Hạng Thiếu Long không thể nào phát huy được.

Bọn Thành Tế, Đinh Thủ và Nhã phu nhân đều tưởng rằng Hạng Thiếu Long mượn cách này để xuống thang.

Hạng Thiếu Long hít sâu một hơi, gác thanh Phi Hồng kiếm lên vai, bước về phía Từ Hải.

Từ Hải đưa cánh tay ra, thanh kiếm nằm ngang ngực chĩa về phía yết hầu của Hạng Thiếu Long, cố gắng không để Hạng Thiếu Long có cơ hội tiến sát đến.

Những kẻ bàng quan hai bên đều đoán rằng Hạng Thiếu Long sẽ chẳng làm gì được.

Hạng Thiếu Long lúc ấy chỉ còn cách mũi kiếm của Từ Hải hai bước. Không biết chân đã đạp phải thứ gì mà bị trượt mất thế, nghiêng sang một bên.

Bọn đàn bà Nhã phu nhân là những kẻ quan tâm nhất đến Hạng Thiếu Long, hoảng hốt kêu lên.

Thiếu Nguyên quân và bọn thủ hạ cả mừng, nhất tề hò reo trợ oai cho Từ Hải.

Từ Hải là một cao thủ kiếm thuật, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, nên quát lớn một tiếng xông về phía trước, trường kiếm nhanh như điện chớp đâm về phía Hạng Thiếu Long.

Nào ngờ Hạng Thiếu Long đang dùng loại kiếm thuật binh bất yếm trá mà họ vừa mới bàn luận, bởi vì trong tình huống bình thường thì e rằng mười kiếm của gã cũng chưa giết nổi một kiếm thủ chuyên nghiệp như Từ Hải, chỉ có cách dụ y phát chiêu thì mới có thể có cơ hội phản kích.

Khi trường kiếm đến ngay ngực, gã lập tức đứng vững lại, đồng thời ngửa người ra phía sau, thân trên và thân dưới cong lại như một góc sút soát chín mươi độ.

Trường kiếm thì đâm lên phía trên.

Từ Hải nằm mơ cũng không ngờ đối phương sử dụng một chiêu quái lạ như

vậy, thành thử kiếm ấy đâm chỗ trống, vì lực đi quá mạnh nên lao thẳng về phía trước, khi định chém kiếm xuống thì bốp một tiếng, hạ âm đã sớm trúng một cước của Hạng Thiếu Long. Từ Hải đau đến nổi la thảm thiết, trường kiếm rơi khỏi tay, người lúi ra phía sau.

Hạng Thiếu Long lại vịn người lên, thanh Phi Hồng kiếm vác trên vai kéo xuống chĩa vào yết hầu của Từ Hải.

“Bình!”.

Từ Hải ngã ngựa xuống đất thì đã biến thành một cái xác không hồn.

Toàn trường đều im lặng trong một sát na, tiếp theo là tiếng reo hò vang trời của phía bên Hạng Thiếu Long.

Bọn người của Thiếu Nguyên quân tiu nghỉu.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn Thiếu Nguyên quân, nói: “Thiếu Nguyên quân thân thể ngàn vàng, chúng ta không dám đụng đến, nhưng nếu gia nô của người gây chuyện, đừng trách thủ hạ của ta không dung tình”.

Thiếu Nguyên quân hai mắt lộ ra tia thù hận, miệng mấp máy nhưng không nói ra được lời, dậm chân định quay người đi.

Hạng Thiếu Long quát lớn: “Khoan đã! Công tử định để xác của tên nô bộc này ở đây hay sao?”

Thiếu Nguyên quân vừa giận vừa thẹn, sai người khiêng xác của Từ Hải.

Bọn cấm vệ la hét vang trời, ngay cả bọn Thành Tế cũng lộ ra ánh mắt khâm phục, cảm thấy Hạng Thiếu Long xử lý sự việc rất gọn gàng, khiến cho Thiếu Nguyên quân không ngóc đầu lên nổi.

Bọn Thiếu Nguyên quân đi xong, Hạng Thiếu Long cảm thấy không ổn, dặn dò vài câu rồi quay về trại của mình. Sai người giữ ngoài cửa không cho bất cứ kẻ nào vào rồi mang ra các linh kiện cho Quách Tùng chế tạo, bày xuống đất.

Những linh kiện ấy sáng lấp lánh, gia công rất tinh tế, khiến cho Hạng Thiếu Long không ngớt khen, không ngờ trong thời đại Chiến Quốc, kỹ thuật tôi luyện đã phát triển đến trình độ cao như thế. Đầu tiên là phải ráp lại bộ móc câu dùng để leo tường, đó là một thiết bị quý giá của bộ đội đặc chủng. Dùng lo xo bắn ra dây dài, móc câu sẽ móc lên tường hoặc bất cứ nơi chịu lực nào, sau đó lại đeo móc ở ngay eo, như thế có thể bò lên hoặc tụt xuống.

Bộ đội đặc chủng dùng dây bằng thép, nhưng giờ đây chỉ có thể dùng loại dây bằng sợi gai để thay thế.

Tuy nói kết cấu đơn giản, mà bản thân Hạng Thiếu Long cũng quen thuộc với những thứ này, nhưng cũng phải làm đến nửa đêm mới xong.

Đang lúc ngẩng nhìn kiệt tác của mình, ngoài trại có tiếng Nhã phu nhân: “Ai dám cản ta!”

Hạng Thiếu Long toan giấu thứ ấy đi nhưng không kịp, Nhã phu nhân xông vào, thấy mấy thứ quái lạ dưới đất, ngăn người ra, hỏi: “Thiếu Long! Chàng làm gì đó?”

Hạng Thiếu Long cười lúng túng, cất những món ấy vào trong rương, cười đáp: “Sao nàng không nghe lời ta?”

Nhã phu nhân lập tức mềm lòng, ngồi vào lòng gã, buồn rầu nói: “Ta đã phái Tiểu Siêu nhiều lần đến đây tìm chàng, đều bị bọn thủ vệ ngăn lại, còn tưởng chàng vì chuyện Thiếu Nguyên quân mà giận người ta, trong lúc gấp gáp chỉ đành tự mình đến tìm chàng, sao dám không nghe lời chàng được?”

Rồi nén không được hỏi: “Đó là thứ gì?”

Hạng Thiếu Long giả vờ nói: “Đây chỉ là những món đồ chơi thôi, nhưng có lúc cũng có tác dụng lắm”.

Nhã phu nhân cầm một xâu những lá thép lên, ngạc nhiên hỏi: “Những thứ này có phải dùng để mở khóa hay không?”

Hạng Thiếu Long biết không thể giấu được một chuyên gia như nàng nên đành gật đầu.

Nhã phu nhân quay người lại, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn gã hồi lâu mới nói: “Ta càng lúc càng cảm thấy chàng thâm bất khả trắc, vừa rồi chàng dùng kế giết Từ Hải, báo thù cho Triệu Nhị, giúp thiếp hả giận. Nhã nhi quả thật rất cảm kích chàng, nguyện làm bất cứ chuyện gì cho chàng”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng ngoan ngoãn như thế, thưởng cho nàng một nụ hôn, rồi ghé sát tai nàng nói: “Hứa với ta! Đừng đem chuyện nàng đã thấy kể cho bất cứ kẻ nào được không?”

Nhã phu nhân nói: “Lời Hạng lang đối với ta là mệnh lệnh cao nhất. Biết chàng không muốn bị hỏi những chuyện này, Nhã nhi về sau sẽ không hỏi nữa”.

Hạng Thiếu Long yêu cầu nàng cho người may một chiếc đai để quấn ngang lưng, cắm các phi châm vào. Nhã phu nhân hớn hở gật đầu ngay.

Sáng sớm hôm sau lại lên đường.

Bọn Thiếu Nguyên quân không có động tĩnh gì, vẫn lọt ở phía sau.

Cảm giác bất an của Hạng Thiếu Long càng lúc càng mạnh. Thiếu Nguyên quân từ bé đã kiêu căng, không phải là người dễ nuốt giận, trước mắt đành phải nén chịu, định tới vùng biên giới nước Ngụy thì mới thực hiện kế hoạch đối phó của mình.

Tam công chúa Triệu Thiên suốt cả ngày ngồi cúi đầu trên xe ngựa, khi xuống xe lại bị che mặt lại, chỉ núp trong trại mà không bước ra ngoài, khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy kỳ lạ.

Cứ đi như thế cho đến trưa thứ tư thì cuối cùng đã đến được biên giới nước Triệu, đó chính là Tư Huyện.

Tướng quân giữ thành ở đây là Ngõa Xa rất cung kính với mọi người, bày yến ở tướng quân phủ để đãi họ.

Triệu Thiên và Nhã phu nhân là thân thể ngàn vàng, đương nhiên không tham dự, mẹ con Bình Nguyên phu nhân cũng thoái thác không đến, may mà Ngõa Xa là người khôi hài, nói chuyện không ngớt nên chủ khách mới vui vầy với nhau.

Sau buổi tiệc Ngõa Xa đưa Hạng Thiệu Long tham quan biên phòng của Triệu quốc. Đó là một đoạn trường thành hùng vĩ nằm men theo những ngọn núi xung quanh.

Bước lên trên thành, Hạng Thiệu Long nhớ lại rằng sau này Tần Thủy Hoàng sẽ nối lại tất cả những đoạn trường thành biên phòng của các nước, trở thành Vạn Lý Trường Thành, một trong mười kỳ quan của thế giới, giúp cho Trung Quốc có thể giữ được cục diện thống nhất lâu dài. Hạng Thiệu Long nén không được nổi nhớ tương lai, lòng sinh cảm khái.

Bức trường thành này vừa dày vừa cao, đoạn hào trước thành vừa sâu vừa rộng, quả thực là một nơi phòng thủ rất tốt. Phía xa có con sông lớn chảy quanh, khí thế hùng vĩ khiến người ta phải khen ngợi không ngớt.

Ngõa Xa chỉ một khoảng đất trống trải vô tận ở ngoài xa, mỉm cười nói: “Đó là nơi xấu nhất của nước Triệu chúng ta, nhưng cũng vì người làm cả. Mỗi một khoảng thời gian, chúng tôi đều chặt hết cây cối ở ngoài thành, ngay cả tảng đá cũng không giữ lại, tóm lại là phải mang đi tất cả những thứ có thể vào thành được, không để lại cho kẻ địch những thứ có thể tấn công thành”.

Hạng Thiệu Long khen: “Làm thế, còn sợ quân định tấn công biên giới hay sao?”

Ngõa Xa chỉ con sông ở phía xa xa nói: “Đoạn trường thành dài hàng trăm dặm này, chỉ toàn dựa vào thế núi và con sông này để phòng thủ, chủ yếu để chống lại Ngụy và Tần”.

Hạng Thiệu Long gật đầu nói: “Thế hiểm yếu của thành là điều quan trọng, trường thành chúng ta xây dựa vào núi, bản thân dễ thủ khó công”.

Trường thành giống như cánh tay của người khổng lồ, ôm nước Triệu an toàn trong vòng tay.

Ngõa Xa tự hào nói: “Để ứng phó với cách đánh của kẻ thù, ví dụ như đắp thành đồi cao, thang mây, đào địa đạo, thủy công, thậm chí máy bắn đá hoặc các loại khí giới công thành khác, chúng ta đã nhiều lần sửa tường thành. Giờ đây không phải tại hạ nói khoác, dù quân Tần có mạnh như hổ mà chúng tôi không có ngoại viện thì vẫn có thể chống cự được chúng vài tháng”.

Nói đoạn y dẫn Hạng Thiệu Long tới xem các loại binh khí như nỏ, mâu, thuẫn, búa, trường mâu, trường liêm, búa dài, lưỡi lê. Lại có các loại xe gỗ bốn bánh để chở đất, giúp cho Hạng Thiệu Long được mở mang thêm. Trên thành còn

có nhiều nước và sa thạch, các vật dụng để đựng nước, ngoài ra còn có các lò lửa để ứng phó khi địch hỏa công, lại có thể tưới nước khi kẻ địch bò lên thành.

Hạng Thiếu Long âm thầm ghi nhớ lại trong đầu, thầm nghĩ trong tương lai nói không chừng có một ngày phải dựa vào các loại công cụ tuy thô sơ nhưng có hiệu quả để giữ thành, lúc đó sẽ không bị lúng túng tay chân.

Cuối cùng Ngõa Xa nói: “Khi giữ thành quan trọng nhất là ngoài phải chuẩn bị phòng ngự, còn phải có đủ lương thực và chất đốt. Điều quan trọng hơn là bên trong phải có đủ binh để giữ, bên ngoài phải có binh viện trợ”.

Hạng Thiếu Long gật đầu, nhưng nghĩ lại nước Triệu nam đình vốn ít, bất đồ trong lòng buồn bã. Quả thật muốn lôi tên gian tặc Triệu Mục đến đây để y nhìn thử xem, để y cảm nhận được cái cảm giác lúc nào cũng có thể bị kẻ địch tấn công, khiến cho y không dám chỉ trốn ở chốn an toàn như Hàm Đan, suốt ngày tìm cách hãm hại trung thần lương tướng.

Cho đến hoàng hôn, Hạng Thiếu Long mới quay về.

Quay về đến doanh trại, Hạng Thiếu Long mượn cơ thỉnh an Bình Nguyên phu nhân, đến đông quán tìm hai nữ nhân nước Triệu.

May mà vừa đúng lúc Thiếu Nguyên quân không có mặt, bọn hạ nhân báo lại, Bình Nguyên phu nhân đang chờ tiếp kiến gã.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp được Bình Nguyên phu nhân, thấy bà xinh đẹp, vì giữ gìn tốt nên vẻ ngoài trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, xem ra cũng khoảng trong vòng ba mươi. Đến gần mới thấy được những nếp nhăn ở đuôi mắt, nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp của bà.

Mái tóc của bà được búi lên cao làm tăng thêm vẻ nữ tính. Người mặc bộ váy áo có thêu hoa, chân mang hài thêu hoa, đầu cài một cây trâm, tai đeo đôi hoa tai bằng minh châu sáng lấp lánh.

Hạng Thiếu Long không ngờ bà lại có một đứa con hư hỏng như thế mà vẫn giữ được vẻ bình thản, lòng kinh ngạc, sau khi thi lễ ngồi xuống ghế.

Bốn tên thị nữ đứng sau Bình Nguyên phu nhân nhìn gã với vẻ dò xét, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không chút vui vẻ, khiến cho không khí không được tự nhiên.

Hạng Thiếu Long lên tiếng trước: “Phu nhân đi đường mệt mỏi, ty chức có gì thất trách xin phu nhân cứ quở mắng”.

Bình Nguyên phu nhân lạnh nhạt nhìn gã nói: “Ta nào dám trách đại nhân?”

Hạng Thiếu Long biết bà vì gã đắc tội với đứa con trai của mình nên trong lòng bức bối, đang định cáo từ thì Bình Nguyên phu nhân ra hiệu cho bọn thị nữ lui xuống, nghiêm giọng nói: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chẳng hay Hạng bình vệ là kẻ thức thời hay không?”

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm trong bụng đã sắp có chuyện nên cung kính nói:

“Mong phu nhân chỉ điểm cho Thiếu Long”.

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nói: “Nếu người không biết được thân phận của mình, ta không cần nhiều lời với người”.

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, nói: “Chim khôn chọn cây mà đậu, nhưng nếu nơi nào cũng là cây khó đậu thì làm sao đây?”

Phải biết rằng chuyện hai người này bàn là chuyện bội phản nước Triệu, cho nên Hạng Thiếu Long dùng cách nói ẩn dụ để tránh bị Bình Nguyên nắm tấy hăm hại.

Một là gã cảm thấy bội phản nước Triệu chả có chuyện gì cả, thứ đến nếu có thể cấu kết với người đàn bà này, nói không chừng chuyến đi sứ nước Ngụy sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu mục ta có thể nói vài lời với Tín Lăng Quân thì sẽ có lợi cho gã.

Bình Nguyên phu nhân hình như rất vừa ý câu nói vừa rồi của gã, miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Hiện nay kẻ mạnh nhất trong thiên hạ là Tần, nhưng Tần là phường lang sói, lại chỉ coi trọng những người cùng tộc của mình, cho nên Thương Ưởng dù có lập nhiều công to cho Tần thì vẫn bị tru diệt, có thể thấy rằng chim khôn chọn cây, còn phải xem xét nhiều nhân tố”.

Hạng Thiếu Long rất ngạc nhiên về ý kiến này, nhất thời không biết được mục ta phải chăng đang lôi kéo mình, nên dò xét: “Phu nhân phải chăng đã biết rõ chuyện của ta và quý công tử?”

Bình Nguyên phu nhân mặt lạnh lùng nói: “Đó chỉ là thằng bé đa sự mà thôi, Thiếu Long không cần để ý đến nó, lúc nào mới đến lượt nó làm chủ?”

Rồi mỉm cười nói: “Nếu không phải thấy người văn võ kiêm toàn, trong tình huống như thế mà vẫn có thể giết được Từ Hải, ta sẽ không phí lời với người đâu”.

Hạng Thiếu Long lạnh người, mạng sống của con người trong thời đại này như cỏ rác, lại thấy mục sáng suốt lợi hại như thế nên càng không thể đắc tội, cung kính nói: “Xin phu nhân hãy chỉ cho một con đường sáng”.

Bình Nguyên phu nhân lúc bấy giờ thái độ đã thân thiện hơn, dịu dàng nói: “Thiếu Long cũng đã hiểu rõ tình hình nước Triệu. Triệu vương tin tưởng Triệu Mục, kẻ này không thể dung tha cho người, nhưng người có biết là nguyên nhân gì chăng?”

Hạng Thiếu Long thở dài: “Xem ra bởi vì chắc là ta đoạt Nhã phu nhân của y!”

Bình Nguyên phu nhân nhún mày, hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Người đã quá coi thường Triệu Mục, y làm sao vì một con ả ai cũng coi là chồng mà bỏ qua một nhân tài hiếm có như người”.

Hạng Thiếu Long nghe bà nói Triệu Nhã như thế, trong lòng rất không vui. Nhưng cũng không thể không thừa nhận lời bà là sự thực, ít nhất trước kia Triệu

Nhã là như thế, đồng thời lòng hiếu kỳ nổi lên, ngạc nhiên hỏi: “Vậy thì rốt cuộc nguyên nhân gì?”

Bình Nguyên phu nhân nở một nụ cười bí hiểm: “Chỉ vì Triệu vương thích người”.

Hạng Thiếu Long nổi da gà, giọng lạc đi: “Cái gì?”

Bình Nguyên phu nhân thấy dáng vẻ gã như thế, cười mà đáp rằng: “Người quả thật lắm cảm, nếu chẳng phải Hiếu Thành không coi trọng người thì làm sao sai người đi làm chuyện này”.

Rồi bà nhìn chằm chằm vào gã, nhoẻn miệng cười: “Chỉ cần những kẻ thích đàn ông thì đều không bỏ qua người, Thiếu Long người hãy cẩn thận ấy”.

Hạng Thiếu Long thấy mắt bà chứa đầy tình cảm, xuân ý nở rộ, bất đồ đưa mắt nhìn lên người bà, lòng chột nhột nhật, nhưng lại nhớ đến mối thù con trai của bà đã khiến Tố Nữ phải chết thảm, chỉ đành kiềm nén những lời nói hoa mỹ xuống, thở dài nói: “Ta hiểu rồi, cho nên Triệu Mục sẽ bất chấp thủ đoạn dồn ta vào chỗ chết, nhưng ta vẫn lo lắng Thiếu Nguyên quân đang lập mưu đối phó với ta!”

Bình Nguyên phu nhân nở nụ cười khó hiểu, vẻ mặt lạnh lùng trở lại: “Trước tiên đừng nói chuyện này nữa. Thiếu Long người hãy thẳng thắn nói cho ta biết, trong khắp thiên hạ này, ai là kẻ có đủ tài cán để đối phó với giặc Tần?”

Hạng Thiếu Long ngẩn người, tự hỏi hiện giờ bản thân vẫn chưa biết gì về tình thế trước mắt, quả thật không nghĩ ra được một người nào, nhưng lại không thể không trả lời, nếu không Bình Nguyên phu nhân sẽ không vui.

Sau một lúc suy nghĩ, Bình Nguyên phu nhân dịu dàng gợi ý cho gã: “Thiếu Long không còn nhớ đến người sáu năm trước đã giải vây cho Hàm Đan sao?”

Hạng Thiếu Long bừng tỉnh nói: “Đó chính là Tín Lăng Quân”.

Năm 258 trước công nguyên, Tần Chiêu vương sai đại tướng đánh Triệu vây Hàm Đan, nước Ngụy sai Phổ Bửu cứu viện, nào ngờ bị Tần vương hù dọa, Ngụy An Ly vương hoảng sợ ra lệnh cho Phổ Bửu án binh bất động. Sau đó nhờ có Tín Lăng Quân dùng kế giành lấy binh phù, lại sai Chu Hải giết Phổ Bửu, đoạt quân. Năm ấy Tín Lăng Quân đại phá quân Tần ở Hàm Đan, khiến cho chủ tướng quân Tần là Trình An Bình cũng phải đầu hàng người Triệu.

Cuộc chiến ấy khiến cho quân Tần mất uy, còn Tín Lăng Quân thì được cả thiên hạ kính ngưỡng. Nhưng Tín Lăng Quân cũng vì chuyện này mà khiến cho Ngụy vương tức giận, có nhà mà không thể về được, sau nhiều năm lưu lại nước Triệu. Năm ngoái Bình Nguyên quân qua đời, y mới về lại nước Ngụy. Giờ đây tới lượt Bình Nguyên phu nhân về Ngụy, đó là bởi vì Tín Lăng Quân đã củng cố được thế lực của mình, mới mời Bình Nguyên phu nhân quay về.

Bình Nguyên phu nhân vui vẻ nói: “Giờ đây chỉ có Tín Lăng Quân mới có đủ

uy thế kêu gọi thiên hạ đứng lên chống Tần, cho nên trừ khi Thiếu Long muốn sang với người Tần, nếu không chỗ dung thân chỉ có một mà thôi. Nếu ta chịu nói vài lời, đảm bảo y sẽ trọng dụng người”.

Hạng Thiếu Long chỉ còn một cách là thực hiện kế hoãn binh, may mà bà ta dù có thông minh lợi hại đến mức nào, nằm mơ cũng không ngờ tới gã có con cờ Tần Thủy Hoàng, đứng dậy bái tạ: “Đa tạ phu nhân đã có ý tốt!”

Khi hai người đang tiếp tục nói nữa, thì Thiếu Nguyên quân xông vào, quát lớn: “Me!”

Bình Nguyên phu nhân tức giận quát lại: “Câm mồm cho ta!”

Rồi quay sang nói với Hạng Thiếu Long: “Bình vệ xin hãy tạm lui trước, sau này ta sẽ bàn kỹ với người lại chuyện lúc nãy”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ Thiếu Nguyên quân đến thật đúng lúc nên cáo từ.

o O o

Chương 25

BIỂN TÌNH DẬY SÓNG

Hạng Thiếu Long quay về đến nơi, Thành Tế chạy ra nói: “Ô gia có người tìm đến”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, đi cùng với Thành Tế đến một khách sảnh.

Một hán tử người đen đúa, tuổi khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, lưng đeo hai cây gậy bằng sắt, đôi mắt sáng ngời, có khí thế.

Đôi gậy ấy dài khoảng năm xích, hình dạng vừa giống mâu vừa giống kích, chỉ là ngắn hơn một nửa mà thôi.

Người ấy nhìn Hạng Thiếu Long, hai mắt sáng lên, quỳ xuống nói rằng: “Ô Trác bá kiến tôn cô gia”.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, biết y chính là lãnh tụ của binh đoàn tử đệ bí mật của Ô gia nên vội tới đỡ y dậy. Thành Tế thối lui.

Sau khi ngồi xuống, Ô Trác nói: “Chúng tôi phụng mệnh của chủ nhân đi điều tra tiền trạm cho tôn cô gia, quả nhiên có thu hoạch”.

Hạng Thiếu Long thấy y thần sắc trầm trọng, lòng lo lắng. Ô Trác tiếp tục nói: “Chẳng biết ai để lộ tin tức mà ở biên giới Ngụy Triệu xuất hiện mấy nhóm mã tặc hung hãn nhất, chúng đều biết tôn cô gia mang theo châu báu và mỹ nữ đẹp nhất nước Triệu đi về hướng Đại Lương, tình thế rất bất lợi cho tôn cô gia”.

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói: “Chắc người Ngụy không phải tay ngồi nhìn chứ?”

Ô Trác nói: “Nước Ngụy có người ngầm báo tin cho chúng tôi. An Ly vương không những không phái người bảo vệ mà còn cung cấp ngựa và vũ khí cho một nhóm mã tặc lớn nhất tên là Khôi Hồ, ngầm sai chúng tấn công tôn cô gia”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Tên Khôi Hồ ấy chẳng phải là bọn mã tặc đã từng đánh lén chúng ta trong nước Triệu hay sao? Tại sao giờ đây lại sang nước Ngụy?”

Ô Trác nói: “Chính là người ấy, ngày trước đánh lén không được, lại bị hao binh tổn tướng. Sau vụ ấy lại bị người Triệu vây ráp nên chạy đến biên giới nước Ngụy, chiêu nạp loạn dân, giờ đây nhân số đã hơn nghìn người, không nên coi thường”.

Hạng Thiếu Long suy nghĩ đến muốn vỡ đầu ra. Đầu tiên là Ngụy vương tại sao phái người đối phó gã, thứ đến là làm thế nào để chống lại bọn mã tặc Khôi Hồ.

Ô Trác nói: “Từ trước đến nay, chúng tôi đều hoài nghi trong biên giới nước

Triệu có một vài nhóm mã tặc đều là do Ngụy vương chống lưng phía sau để quấy rối nước Triệu, cho nên mỗi khi chúng gặp nguy cấp thì tránh sang biên giới nước Ngụy, giờ đây đã có chứng cứ.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu, càng biết nhiều về quan hệ giữa các nước, càng bị các mối quan hệ phức tạp ấy khiến cho hồ đồ, nhíu mày nói: “Nhưng lần này chúng ta hộ tống tam công chúa sang cho người Ngụy, tại sao người Ngụy lại dùng thủ đoạn đó với chúng ta?”

Ô Trác nói: “Nguyên nhân chính thuộc hạ cũng không rõ, nhưng có lẽ nhất định có liên quan đến cuộc đấu tranh quyền lực giữa Ngụy vương và Tín Lăng Quân. Từ khi Tín Lăng Quân cướp quân phù đánh bại quân Tần, Tín Lăng Quân công cao hơn chủ, đương nhiên khiến cho Ngụy vương nghi kỵ. Vả lại Tín Lăng Quân đã từng ở lâu tại Hàm Đan, nếu Ngụy vương có thể phá hoại cuộc hôn nhân này, thì người bị đả kích lớn nhất chính là mối quan hệ giữa Tín Lăng Quân và người Triệu,

Rồi y nói tiếp: “Mà cuộc hôn ước này chính là một tay Tín Lăng Quân tác thành”.

Hạng Thiếu Long thầm kêu trời trong bụng. Tại sao mối quan hệ của người trong thời Chiến Quốc này phức tạp như thế. Bình Nguyên phu nhân vừa thay Tín Lăng Quân chiêu nạp mình, còn người Triệu thì cũng chẳng tốt lành gì, định đánh cướp Lỗ Công bí lục của Tín Lăng Quân, mối quan hệ như vậy rốt cuộc là thế nào đây?”

Ô Trác hạ giọng nói: “Trong bọn Khôi Hồ cũng có tay chân của chúng ta. Nghe nói Khôi Hồ hận người đến thấu xương, quyết ý bắt sống người và toàn bộ nữ nhân của người, sau đó làm nhục bọn họ trước mặt người để hả được mối hận trong lòng”.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ nhẹ nói: “Vọng tưởng!”

Rồi than rằng: “Có tin tức của gã Ngao Ngụy Mâu không muốn làm người chỉ muốn làm cầm thú kia không?”

Ô Trác lắc đầu nói: “Kẻ này trước nay vẫn nổi tiếng xuất thần nhập quỷ, mỗi lần đều xuất hiện bất ngờ, khiến cho người ta không thể đoán trước được, đáng sợ hơn Khôi Hồ nhiều”.

Hạng Thiếu Long rầu rĩ đến nỗi suýt chút nữa đưa tay bứt tóc, trầm ngâm nói: “Chuyến đi lần này là do Triệu Mục định ra, lại được Triệu vương đồng ý, do đó không thể thay đổi được. Kẻ tiết lộ tin tức chính là Triệu Mục. Nếu như kẻ địch biết được lộ trình của chúng ta, chúng ta hoàn toàn nằm ở thế bị động bất lợi”.

Ô Trác mỉm cười đầy ẩn ý: “Tôn cô gia làm sao có thể là kẻ chỉ biết nghe lời một cách mù quáng được”.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói: “Người thật hiểu ý ta”.

Thâm nghĩ lần này phải dùng hết các pháp bảo, lợi dụng kiến thức quân sự hiện đại của mình để ứng phó với các tai nạn trên đường.

Ô Trác nói: “Lần này tiểu nhân đem theo một trăm hảo thủ, nhập vào với gia tướng của tôn cô gia, có thể làm việc dưới tay của tôn cô gia, chúng tôi rất vui mừng”.

Hạng Thiếu Long cảm mừng, hai người thì thâm bàn bạc hồi lâu, Ô Trác mới vội vàng bước ra.

Hạng Thiếu Long tìm Thành Tế, kể sơ lại cho y biết tình hình nguy hiểm này.

Thành Tế nghe xong mặt trắng bệch, nói: “Tôi lập tức đi tìm Tra Nguyên Dụ thương lượng, bảo y mang thêm nhiều lương thảo và trang bị kỹ càng để ứng phó với bọn mã tặc”.

Tra Nguyên Dụ là phó tướng của Thành Tế, phụ trách hậu cần cho chuyến đi này. Bởi vì nếu có kẻ địch đến, một là tìm nơi hiểm trở để phục kích, hai là cướp trại. Cho nên phải tăng cường lực lượng phòng thủ doanh trại.

Sau khi Thành Tế đi, Hạng Thiếu Long bước vào trong.

Bọn nữ tỳ của Nhã phu nhân đang ngồi may đai lưng cho gã. Cả bọn nhìn thấy gã đến đều ủa ra như ong vỡ tổ, cởi bộ áo giáp nặng nề xuống, vận vào cho gã bộ áo giáp làm bằng da trâu, có đầy túi lớn nhỏ, rồi dùng thừng buộc chặt lại ở ngang lưng, sau đó lại cắm đầy kim châm vào các túi, chỉ để lộ ra đầu châm.

Sau khi thử vài động tác lại nhanh chóng rút châm ra ném vào cánh cửa gỗ nghe “phập phập”, phát giác tuy trên người có hơn hai mươi cân phi châm, nhưng sau khi mặc giáp lên vẫn có thể xoay chuyển được, không ảnh hưởng đến hành động và tốc độ.

Hạng Thiếu Long vui lắm, cười đùa với bọn thiếu nữ hồi lâu thì bước vào phòng Nhã phu nhân.

Tám ả nữ tỳ tiếp tục may chiếc đai cho xong.

Phòng Nhã phu nhân hương thơm ngào ngạt.

Hạng Thiếu Long bước thẳng vào trong, chỉ thấy Nhã phu nhân quay lưng về phía gã nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ đang suy nghĩ mông lung lắm.

Triệu Nhã đã thay bộ y phục, phía ngoài khoác một tấm áo choàng, tóc bới lên cao, làn da trắng hồng.

Hạng Thiếu Long thầm khen quả thật là một vưu vật trời sinh, chả trách nào khiến cho biết bao kẻ đàn ông mê mết, trở thành người đàn bà phóng đảng nhất nước Triệu. Gã bất đồ bước nhẹ chân đến sau lưng nàng rồi đưa tay ôm lấy eo nàng.

Vừa nói hai chữ “phu nhân”, Triệu Nhã giật mình, quay người lại.

Hạng Thiếu Long cũng giật mình, buông hai tay ra.

Thì ra đó chẳng phải là Triệu Nhã, mà chính là tam công chúa Triệu Thiên.

Hạng Thiếu Long biết chuyện đã hỏng, vội vàng quỳ xuống mà không biết nói gì.

Triệu Thiên thấy Hạng Thiếu Long không giận nữa, mặt đỏ ửng, giậm chân rồi chạy vội ra ngoài.

Phía ngoài có tiếng Triệu Nhã gọi tên nàng, nhưng không ngăn lại.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, trên người còn vương mùi hương của nàng, tim thì đập thành thịch.

Nhã phu nhân bước vào, vẻ mặt không vui, lườm gã rồi bước tới gần, lạnh lùng nói: “Thiếu Long! Người vừa làm chuyện tốt gì đối với Triệu Thiên?”

Hạng Thiếu Long rất không vui vì ngữ khí của nàng. Lại thêm tin tức của Ô Trác mà lòng không vui, nghĩ bụng nếu không tin ta thì thôi, lão tử cũng chẳng cần giải thích với người. Gã chỉ hừ một tiếng rồi bước ra ngoài.

Nhã phu nhân trước nay vẫn quen ra lệnh cho người khác, tuy nói yêu Hạng Thiếu Long say đắm, nhưng giận gã đã đụng tới người không nên đụng là tam công chúa, lại không chịu được vẻ mặt của gã lúc ấy, quát lớn: “Đứng lại cho ta!”

Hạng Thiếu Long dừng bước, nghĩ tới những hành vi phóng đảng của nàng trước kia, đồng thời lại nhớ đến việc nàng đã dùng thuốc mê và xuân dược giúp Triệu Mục đối phó mình, những điều đó lúc bình thường thì có thể kiềm nén được, nay đã hiện lên trong đầu, lạnh lùng nói với nàng: “Phu nhân có gì cần dặn?”

Nhã phu nhân bị ánh mắt của gã làm mềm lòng, bước đến trước mặt gã hỏi với giọng hơi hoảng hốt: “Chàng chẳng lẽ không biết tuyệt đối không được đụng tới Triệu Thiên hay sao?”

Hạng Thiếu Long không hề để ý nàng đã đổi giọng, lạnh nhạt nói: “Ty chức sau này không dám nữa, có thể lui gót được chưa?”

Nhã phu nhân tự hỏi mình chẳng trách sai gã, nên không thể nào chấp nhận được lời này, giậm chân nói: “Tốt! Hạng Thiếu Long, lập tức xéo ngay cho ta”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện xưa, nghĩ bụng, không có người đàn bà này thì có thể tránh được nhiều phiền toái, tuy nhiên sau này sẽ không vui, nhưng chẳng có gì ghê gớm, nghĩ vậy, gã sải bước đi ra. Đương nhiên là không quên lấy theo tấm đai đã may xong.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long không bước nửa bước đến chỗ Nhã phu nhân. Dùng cơm tối xong thì ra vườn hoa luyện phi châm, có vẻ rất hứng thú nên không còn giận Nhã phu nhân nữa. Đang do dự không biết có nên tìm nàng không, Triệu Đại bổng nhiên bước vào, thấy gã liền quỳ xuống, mặt đầy nước mắt, bi phẫn nói: “Hạng gia hãy làm chủ cho ba huynh đệ chúng tôi. Tên gian tặc Thiếu Nguyên quân lại đến tìm phu nhân, thì thẩm hai câu thì phu nhân mời y vào phòng trong”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, Thiếu Nguyên quân đã giết thủ hạ trung

thành của Nhã phu nhân là Triệu Nhị, người đàn bà lẳng lơ này còn mời y vào phòng, chả trách nào Triệu Đại bị phẫn như vậy, y đến đây để báo cho mình biết là đã không màng đến tính mạng của y nữa.

Hạng Thiếu Long đỡ Triệu Đại dậy, dặng rằng: “Người giả vờ chưa đến chỗ ta, biết không?”

Triệu Đại căm phẫn nói: “Thuộc hạ chẳng sợ gì nữa”.

Hạng Thiếu Long thở dài, bảo y không nên đi theo, một mình đến nơi của Nhã phu nhân, cố ý đi vòng ra sau hậu viên. Bọn lính canh không dám cản gã, khi gã từ cửa sau bước vào, bọn nô tỳ giật mình, ai nấy mặt trắng bệch, toan cản gã lại.

Hạng Thiếu Long lúc ấy sát khí đằng đằng, lạnh lùng quát: “Tránh ra!”

Bọn thiếu nữ ấy làm sao dám cản gã nên đành lui ra hết.

Hạng Thiếu Long đến trước cửa phòng Nhã phu nhân, giơ chân đạp tung cửa phòng. Thiếu Nguyên quân và Nhã phu nhân đồng thời kêu lên.

Chỉ thấy hai người đang ngồi ở góc giường, Thiếu Nguyên quân đang kéo Nhã phu nhân vào lòng, tựa như muốn hôn nàng, còn Nhã phu nhân thì như muốn đẩy ra. Hạng Thiếu Long hai mắt như đổ lửa.

Thiếu Nguyên quân cả giận đứng dậy, quát lớn: “To gan lắm!”

Hạng Thiếu Long định thần lại, nếu nói lý lẽ thì mình không có quyền xông vào phá hoại chuyện tốt của chúng, nhưng đây là thời đại cường quyền thay thế cho tất cả. Ai có thực lực người ấy thắng. Huống hồ chi Thiếu Nguyên quân đã hại chết Tố Nữ, mình hận chưa cắt da rọc xương của y. Hạng Thiếu Long mắt lộ sát khí, tay cầm lên thanh Phi Hồng kiếm, nhìn vào gã, khiến Thiếu Nguyên quân lạnh người.

Nhã phu nhân vốn không có ý chung chạ với Thiếu Nguyên quân, chỉ vì Thiếu Nguyên quân đến tìm nàng, bảo rằng mình biết chuyện bí mật giữa Hạng Thiếu Long và Bình Nguyên phu nhân, vì thế liền mời y vào phòng trong. Nào ngờ y nói xong thì lập tức cưỡng ép nàng, còn Hạng Thiếu Long thì ngay lúc ấy xông vào, khiến nàng hồn phi phách tán. Lúc này hai người chỉ ghen tuông nhau, giờ đây lại dính dáng đến Thiếu Nguyên quân thì sự việc khác hẳn.

Lúc này chỉ thấy Hạng Thiếu Long mặt lạnh như băng, ra vẻ muốn giết người. Nhã phu nhân sợ quá đến ngăn giữa hai người, thất thanh kêu lớn: “Đừng!”

Hạng Thiếu Long biết rõ không thể giết Thiếu Nguyên quân. Phía ngoài có truyền đến tiếng bước chân bọn gia tướng Thiếu Nguyên quân, thừa cơ xuống thang nói: “Hãy cố bảo vệ cho y đi! Từ nay trở đi ta không quản chuyện riêng của người nữa”.

Nói rồi bỏ đi, không thèm để ý đến lời chửi rủa của Thiếu Nguyên quân. Lúc này bốn tên gia tướng của Thiếu Nguyên quân cũng vào đến sảnh đường.

Bốn tên đều sợ uy Hạng Thiếu Long nên lùi ra hai bên, lườm lườm nhìn gã.

Hạng Thiếu Long về đến phòng thì ngược lại cảm thấy thoải mái hơn. Từ trước đến nay, gã cảm thấy phiền toái vì cái lịch sử phóng đảng của Triệu Nhã.

Gã không phải không có kinh nghiệm với loại đàn bà kiểu này, trước ngày cổ máy thời gian đưa về thời đại này, gã đã chung chạ cùng “hoàng hậu bar rượu” Châu Hương Mi, nhưng gã không hề nghĩ đến sẽ chung sống với ả.

Giờ đây Triệu Nhã tỏ ra muốn cải tà quy chính về với gã thì đó là chuyện khác. Gã tận mắt chứng kiến hai người ôm ấp nhau, dù cho có yếu tố cưỡng bức, tóm lại, Triệu Nhã cho hấn vào khuê phòng, có thể thấy nàng phóng đảng thành thói, không e ngại chuyện nam nữ, chỉ điểm này, gã không thể nào nuốt giận được.

Cửa mở, Triệu Nhã bước vào, đóng cửa xong, dựa vào khung cửa, buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long đang ngồi trên giường.

Nhã phu nhân cúi đầu nói: “Toàn là ta không tốt cả, hiểu lầm chàng rồi”.

Hạng Thiếu Long nói: “Đã hỏi tam công chúa rồi à?”

Nhã phu nhân gật nhẹ đầu, giọng trách cứ: “Tại sao không giải thích với ta? Ta cũng biết ghen kia mà!”

Hạng Thiếu Long cười lớn nói: “Chuyện này không có gì phải áy náy nữa. Khuya rồi, mời phu nhân hãy quay về nghỉ ngơi, ngày mai phải lên đường sớm”.

Nhã phu nhân ngạc nhiên nhìn gã, thấy vẻ mặt gã vẫn lạnh lùng, nhào tới, đổ ập vào lòng gã, ôm lấy cổ gã: “Thiếu Long! Cầu xin chàng hãy nghe ta giải thích, là y đã ép ta, ta...”

Hạng Thiếu Long vẫn ngồi yên như tảng đá, lạnh lùng nhìn nàng nói: “Nếu nàng có thể giải thích tại sao mời kẻ đã giết tâm phúc của nàng, lại là thù nhân của Hạng Thiếu Long ta, cũng là tên cuồng đồ háo sắc đã cùng chung chạ với nàng vào phòng, ta sẽ tha thứ cho nàng”.

Nhã phu nhân chẳng nói được lời nào.

Đối với một kẻ quý tộc như nàng, làm sao có thể coi chuyện sống chết của thủ hạ mình là chuyện lớn. Còn để chuyện Thiếu Nguyên quân vào phòng, tuy bảo rằng Thiếu Nguyên quân chủ động, còn nàng thì cũng có lòng báo thù Hạng Thiếu Long, đương nhiên không thể nào nghĩ được Hạng Thiếu Long tung cửa xông vào.

Nước mắt nàng tuôn trào.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Phu nhân! Ta không tính toán chuyện nàng đã cấu kết với Triệu Mục hãm hại ta, chỉ vì bốn nhân tưởng đâu nàng một lòng một dạ theo ta. Hôm nay mới phát giác được chuyện này. Cho dù nàng muốn chọn lựa, thì cũng không nên chọn lựa Thiếu Nguyên quân chứ! Bọn thanh niên trai tráng ở đây có đến vài trăm tên, chọn bất cứ kẻ nào ta cũng còn dễ chịu hơn”.

“Bốp!”.

Mặt Hạng Thiếu Long hằn rõ năm dấu tay.

Nhã phu nhân bưng mặt khóc, lùi ra, đau khổ nói: “Người đang làm nhục ta, ta thật...”

Hạng Thiếu Long lạnh lùng quát: “Câm mồm!”

Rồi đưa tay lên xoa má: “Cái tát này chấm dứt tình cảm của chúng ta, nàng thích theo ai cũng được, ta không quản nữa. Nếu thấy ta không vừa mắt thì hãy kêu vương huynh của nàng giết phăng ta đi. Nhưng đừng trách ta không nhắc nàng, ai muốn giết hoặc hại ta đều phải trả cái giá thảm khốc”.

Nói rồi tung cửa phòng bước ra.

Nhã phu nhân gào lên: “Không!”

Rồi níu áo gã.

Hạng Thiếu Long dứt áo ra khỏi tay nàng, bước ra cửa.

Thù hận chồng chất, gã lại nhớ đến hai kẻ thù của mình.

Đây là cái thời đại gì, rõ ràng biết Triệu Mục và Thiếu Nguyên quân phạm phải tội trạng không thể tha thứ được mà vẫn để chúng công nhiên ra oai.

Không! Ta phải trở thành người mạnh nhất của thời đại này, lúc ấy không cần phải khom mình nữa.

Để tránh Nhã phu nhân, gã ẩn mình vào trong bóng tối, quả nhiên Nhã phu nhân khóc nức nở chạy ra tìm gã.

Hạng Thiếu Long vào lại phòng, nghĩ bụng đêm nay sẽ ngủ không ngon, vì thế gã đem dụng cụ trèo thành ra để thử xem có thể dùng được hay không.

Vì thế Hạng Thiếu Long mặc bộ dạ hành, lưng mang dụng cụ, trèo cửa sổ ra vườn.

Đối tượng luyện tập chính là nơi mẹ con Bình Nguyên phu nhân.

Hạng Thiếu Long lợi dụng bóng tối, thi triển bản lĩnh của mình, lặng lẽ đột nhập vào sân nơi Bình Nguyên phu nhân ở.

Nơi ở của Bình Nguyên phu nhân được canh chừng nghiêm ngặt, trừ phi hóa thân thành chim, nếu không đừng hòng lẻn vào. Phía trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, có tiếng người truyền ra.

May mà Hạng Thiếu Long có bản lĩnh cao.

Trước tiên gã chọn một cây cổ thụ cao gần mười trượng, bắn ra móc câu, móc câu dính vào một cành cây ngang cao khoảng ba trượng. Trong chốc lát đã leo lên cành cây ấy. Cũng cách này, cuối cùng gã leo được lên đến nơi cao gần tám trượng, toàn bộ căn phòng nằm trong tầm mắt.

Không bỏ lỡ cơ hội, gã lại bắn ra móc câu lần nữa, móc câu ấy rơi chính xác lên đòn dông của mái nhà.

Hạng Thiếu Long kéo móc câu trở lại, cho đến khi móc vào đòn dông của

mái nhà. Sau khi nín thở vài lần thì lại tiếp tục thắt chặt dây đai, nhảy ra khỏi cây đại thụ, trượt xuống mái nhà đối diện.

Tiếp theo gã cúi người xuống, đến chỗ ống thoát gió bằng thiếc, kê tai vào ống thoát gió ấy, giống như bác sĩ của thời hiện đại đang nghe ống nghe, lập tức âm thanh trong phòng truyền vào tai gã.

Chỉ nghe Thiếu Nguyên quân giận dữ nói: “Nếu Hạng Thiếu Long không xông vào, con chắc chắn đã hành hạ con dâu phụ ấy một phen, xem từ sau ả có dám từ chối con nữa không”.

Giọng Bình Nguyên phu nhân vang lên: “Hài nhi cần gì phải gấp như thế. Triệu Nhã nhất định sẽ là vật trong túi của con, ngay cả Triệu Thiên cũng thoát không khỏi bàn tay của con đâu!”

Hạng Thiếu Long nghe xong mà rợn tóc gáy, không ngờ Bình Nguyên phu nhân và Thiếu Nguyên quân cũng cá mè một lứa.

Bình Nguyên phu nhân lại nói: “Con không nên gây chuyện với Hạng Thiếu Long nữa, người này rất có giá trị lợi dụng với cử phụ của con”.

Thiếu Nguyên quân giận dữ nói: “Tên này rất đáng ghét. Làm sao con có thể nuốt giận được, trừ phi mẹ nói rõ mẹ đối phó với y như thế nào, nếu không con sẽ không tha cho y”.

Rồi mềm giọng cầu xin: “Mẹ! Con trai đã lớn rồi, cũng nên gánh vác công việc cho mẹ và cử phụ chứ”.

Hạng Thiếu Long cũng thầm mong cho Bình Nguyên phu nhân nói ra. May mà Bình Nguyên phu nhân mềm lòng trước đứa con, nói: “Con biết tại sao cử phụ một mặt thúc đẩy cuộc hôn nhân này giữa hai nước Triệu và Ngụy, lại cố ý để lộ bí mật của Lỗ Công bí lục cho người Triệu biết không?”

Hạng Thiếu Long chột lạnh người, té ra Lỗ Công bí lục cũng là một phần của âm mưu, vì thế có thể thấy Tín Lăng Quân lợi hại biết dường nào.

Thiếu Nguyên quân nói với giọng cầu khẩn: “Mẹ ơi, nói mau đi!”

Bình Nguyên phu nhân nói: “Chuyện này là bí mật trọng đại, ngoài ta và người, tuyệt không để người thứ ba biết, rõ chưa?”

Thiếu Nguyên quân vâng dạ lia lịa.

Bình Nguyên phu nhân im lặng hồi lâu rồi nói: “Ta cũng đành nói với người, bởi vì để cho người phối hợp với cao thủ mà cử phụ phải đến tiến hành một nhiệm vụ quan trọng”.

Thiếu Nguyên quân vỗ ngực nói: “Chuyện ấy cứ để cho con”.

Bình Nguyên phu nhân nói: “Người Triệu vì muốn đánh cắp Lỗ Công bí lục, tất nhiên sẽ sai cao thủ giỏi nhất của chúng đến Ngụy. Giờ đây chúng đã phái Hạng Thiếu Long. Người này tâm kế kiếm thuật đều rất lợi hại, cũng rất hợp với ý của chúng ta”.

Thiếu Nguyên quân cũng chẳng phải là ngu ngốc, hỏi: “Cửu phụ muốn chiêu nạp y sao? Nhưng y và hài nhi...”

Bình Nguyên phu nhân ngắt lời y: “Yên tâm đi! Kẻ địch của con cũng chính là kẻ địch của ta, ta sẽ khiến hắn chết không đất chôn thân”.

Thiếu Nguyên quân cả mừng nói: “Vậy thì rất tốt!”

Hạng Thiếu Long nổi giận, chỉ muốn xông xuống thưởng cho mỗi tên một kiếm. Té ra Bình Nguyên phu nhân trước nay vẫn không an tâm về gã. Người đàn bà độc địa như thế quả thật chính là sản phẩm của thời đại này.

Bình Nguyên phu nhân hạ giọng nói: “Chỉ cần mua được tên ngốc ấy, chúng ta sẽ sắp xếp cho y đến nước Ngụy hành thích tên hôn quân, có cửu phụ của con giúp đỡ, lại thêm tên ngốc ấy võ công cao cường, nhất định sẽ thành công”.

Thiếu Nguyên quân lạc giọng hỏi: “Cái gì?”

Bình Nguyên phu nhân hừ một tiếng nói: “Xem cái dáng vẻ sợ sệt của con kia, chỉ cần Hạng Thiếu Long đắc thủ, người của cửu phụ con sẽ giết hắn ngay tại chỗ để không còn nhân chứng. Sau đó đổ hết trách nhiệm lên người nước Triệu, lúc đó cửu phụ con sẽ danh chính ngôn thuận xuất binh phạt Triệu. Một khi binh quyền nằm trong tay, nước Ngụy chẳng phải là vật trong túi của y sao?”

Hạng Thiếu Long nghe mà toát mồ hôi lạnh, lúc này y mới hiểu vì sao Bình Nguyên phu nhân nói Thiếu Nguyên quân có thể giành được Triệu Thiên và Triệu Nhã.

Thiếu Nguyên quân vui mừng nói: “Quả là một diệu kế kín như áo trời, nhưng Hạng Thiếu Long chẳng phải là hạng ngốc nghếch, chỉ sợ y đến chỗ Ngụy vương cáo chúng ta, như thế sẽ hỏng bét”.

Bình Nguyên phu nhân cười lạnh lùng nói: “Đừng xem thường ta và cửu phụ của con. Năm xưa ta gả cho cha con là hy vọng y có thể ngồi lên vương vị, nào ngờ y chẳng ra sao cả, chết quá sớm, nếu không con sẽ sớm thành chủ của nước Triệu rồi đó. Chúng ta đã nghĩ được phương pháp đối phó với Hạng Thiếu Long, chính là ép gã đến đường cùng, chỉ còn cách về với chúng ta”.

Hạng Thiếu Long nhú mào, thầm nghĩ bà có cách gì ép ta cùng đường đây?

Thiếu Nguyên quân đương nhiên không đoán ra được, truy vấn Bình Nguyên phu nhân.

Người đàn bà vẻ ngoài cao quý nhưng lòng dạ độc như rắn rít ấy, trầm giọng nói: “Chỉ cần có thể phá hoại trình tiết của Triệu Thiên, lúc đó y còn có thể chạy đi đâu nữa!”

Hạng Thiếu Long nghe xong suýt nữa kêu lên đồng thời tự nhủ rằng mình may mắn đã nghe được âm mưu này, nên cố gắng căng tai tiếp tục nghe âm mưu đối phó Triệu Thiên của hai mẹ con nhà này.

o o o

Chương 26

SÓNG GIÓ NƠI DOANH TRẠI

Sau khi về phòng, Hạng Thiếu Long cả đêm không chợp mắt trần trọc đến trời sáng. Dưới sự hộ tống của Đinh Thủ và Ngõa Xa, đoàn xe ngựa vượt sông, tiến vào biên giới nước Ngụy.

Nhã phu nhân biết gã vẫn còn giận, nấp trong xe, không quấy rối gã nữa. Bọn nô tỳ cũng buồn bã, nhưng Nhã phu nhân hạ lệnh, nên cũng không dám nói chuyện với gã.

Thiếu Nguyên quân tỏ thái độ không hợp tác, cố ý tuột ra phía sau, làm chậm lại bước đi. Hạng Thiếu Long cũng không thèm để ý.

Đến hoàng hôn mới đi được hai chục dặm đường.

Lúc này Hạng Thiếu Long tập trung tinh thần cảnh giác để đối phó với kẻ địch sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, gã chọn một vùng đất lưng dựa vào núi để lập trại.

Thiếu Long đặt soái doanh của mình giữa trại Nhã phu nhân và Triệu Thiên, năm trăm chiến sĩ được chia thành ba nhóm trại, bố trí ở bên phải.

Còn trại của Thiếu Nguyên quân thì bố trí bên trái, chia làm hai bên rõ ràng.

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết y sẽ giở trò gì, bởi vì đêm nay cao thủ do Tín Lăng Quân phái đến sẽ đột nhập vào doanh trại của Triệu Thiên từ phía của y, sau đó cưỡng bức Triệu Thiên, còn người ngăn cản chính là Thiếu Nguyên quân.

Nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long đã biết rõ âm mưu của chúng thì quả thật chúng có cơ hội thành công. Ai có thể đề phòng được tên nội gián này?

Hạng Thiếu Long lúc ấy đứng trên đỉnh núi cao, nhìn thế núi cao thấp bốn bên, nghĩ thầm chẳng trách người của Thiếu Nguyên quân chọn nơi đây để ra tay. Bởi vì chúng có nấp ở gần đây, thì cũng khó phát hiện. Thiếu Nguyên quân vì biết được bí mật nên cố ý làm chậm bước đi.

Thành Tế bước đến bên gã nói: “Không ngờ binh vệ lại sắp xếp như thế này, ngay cả một kẻ tự nhận là cao thủ như Tra Nguyên Dụ cũng khen đại nhân bố trận thật linh hoạt”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng ta dĩ nhiên hơn các người vì ta được học kiến thức quân sự của thế kỷ hai mươi mốt, rõ ràng tự cho mình là cao minh, nhưng miệng vẫn giả vờ khiêm nhường.

Thành Tế hạ giọng nói: “Ta đã sai người liên lạc với Ô Trác, bảo y đừng đến doanh trại, hình như đại nhân đã dự cảm được điều gì?”

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chẳng là dự cảm đâu, mà là biết rõ. Đêm nay

người cần phải đối phó là Thiếu Nguyên quân. Gã không muốn lôi Ô Trác vào chuyện này, để tránh cho sự việc trở nên phức tạp hơn.

Lúc này Tra Nguyên Dụ, người phụ trách hạ trại đến báo cáo đã hoàn thành công việc.

Hạng Thiếu Long tuy biết dù cho Khôi Hồ hoặc Ngao Ngụy Mâu đến cũng đều chờ họ vào sâu trong biên giới của Ngụy mới ra tay, khiến cho gã không thể chạy vào nước Triệu được. Bèn căn dặn Tra Nguyên Dụ tháo la ra khỏi bốn chục chiếc xe la, rồi nối các xe ấy lại, thành một bức lũy xe có thể chống cự được kẻ địch phóng đá, khiến cho Tra Nguyên Dụ càng tin tưởng thêm, lập tức thực hiện ngay.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc rồi nói với Thành Tế: “Ta có một chuyện rất quan trọng cần người làm, nhưng không được hỏi lý do. Người hãy tìm cho ta một nhóm binh sĩ khỏe mạnh, chuẩn bị các dụng cụ đào hào, nghe theo mệnh lệnh của ta, nhưng phải giấu người khác, đặc biệt là Thiếu Nguyên quân, rõ chưa!”

Thành Tế tưởng gã đào hố xung quanh để mai phục nên liền làm ngay.

Hạng Thiếu Long do dự một chốc rồi thở dài, đánh liều đi tìm Nhã phu nhân.

Để đối phó với Thiếu Nguyên quân, chỉ có một cách là làm hòa với nàng.

Bọn lính đang thổi lửa nấu cơm, thấy Hạng Thiếu Long đều chân thành chào chủ soái của mình một cách thật lòng.

Hạng Thiếu Long thích lắm, biết chuyện mình giết Từ Hải đã gây ấn tượng cho bọn chúng, từ rày về sau chỉ huy bọn chúng sẽ càng dễ dàng hơn.

Hạng Thiếu Long vén tấm vải che cửa trại bước vào trong.

Bọn ba người Triệu Đại và mấy tên thân binh của Triệu Thiên đang nói chuyện, thấy Hạng Thiếu Long bước vào liền cung kính chào.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười chào họ rồi bước vào nơi cấm địa.

Khu này chỉ có bốn trại, Nhã phu nhân và Triệu Thiên ở trại lớn nhất.

Bọn tỳ nữ của Nhã phu nhân đang làm cơm, thấy gã bước vào đều vui mừng.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười rồi bước vào trại của Nhã phu nhân. Nhã phu nhân đang ngồi ở một góc, hai mắt sưng húp, rõ ràng vừa mới khóc.

Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng, biết rằng mình càng lúc càng yêu nàng mới có thể chấp nhận quá khứ của nàng.

Triệu Nhã thấy gã bước vào, vừa sợ vừa mừng đứng dậy, kêu lên: “Thiếu Long!”

Hạng Thiếu Long cười: “Đừng khóc nữa, khóc nữa ta sẽ đi đấy”.

Triệu Nhã cố gắng ngăn dòng nước mắt, kêu lớn, lao vào lòng gã, nước mắt cứ chảy nhưng không ra tiếng. Hạng Thiếu Long thấy ngực mình ướt đầm nước

mất.

Hạng Thiếu Long xoa eo nàng, dịu dàng nói: “Về sau có dám không nghe lời nữa không?”

Triệu Nhã ngoan ngoãn lắc đầu.

Hạng Thiếu Long dịu dàng ngồi xuống, lau nước mắt cho nàng rồi mỉm cười nói: “Giờ đây ta thử mức độ nghe lời của nàng. Hãy lập tức tìm Triệu Thiên, bảo với nàng ta muốn tất cả nữ nhân đều phải ẩn mình trong trại bên cạnh ta. Chuyện này phải giữ bí mật”.

Triệu Nhã ngạc nhiên nhìn gã, nhưng lại sợ làm gã nổi giận nên gật đầu, đáng vẻ vừa ngoan vừa đáng yêu vô cùng.

Hạng Thiếu Long ghé sát bên tai nàng nói: “Ta sợ đêm này sẽ có người đột nhập đến làm chuyện bất lợi với tam công chúa!”

Triệu Nhã thấy lời lẽ của gã ôn hòa, nên bạo dạn hôn gã, nói: “Chàng quả thật đã chịu tha lỗi cho người ta rồi sao?”

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Triệu Nhã nhìn gã nói: “Quả thật không để trong lòng nữa à?”

Hạng Thiếu Long than rằng: “Còn cách nào nữa? Ai bảo ta yêu nàng say đắm làm chi!”

Triệu Nhã vui lắm, lại hôn gã. Một lát sau, Triệu Nhã nũng nịu nói: “Người ta suýt chút nữa bị chàng dọa chết đi được, chàng đối với người ta như vậy nữa, Nhã nhi sẽ chết cho chàng thấy”.

Nói rồi đôi mắt lại đỏ lên.

Hạng Thiếu Long cảm thấy đáng thương, an ủi nàng hồi lâu rồi bảo: “Còn chưa đi làm việc cho ta à?”

Triệu Nhã vui mừng đứng dậy, kéo tay gã hỏi: “Nếu Triệu Thiên hỏi thiếp, Hạng Thiếu Long làm sao biết được có người đến tập kích, Triệu Nhã trả lời như thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long biết nàng đã bình tĩnh lại, sự thông minh của thường ngày lại quay về, mượn lời của Triệu Thiên để hỏi gã, Hạng Thiếu Long cười nói: “Yên tâm đi! Tam công chúa hoàn toàn tin ta, nàng cứ làm việc theo lời ta là được”.

Triệu Nhã hoảng hốt nói: “Thiếu Long! Người ta chẳng phải là không tin tưởng chàng! Chỉ là hiếu kỳ thôi. Như vậy mà cũng giận người ta hay sao?”

Hạng Thiếu Long thấy nàng phụng phịu như vậy định ôm nàng vào lòng, nhưng nén lại đẩy nàng ra khỏi trại.

Sau đó lại ra ngoài tìm Thành Tế nói: “Ta muốn người đào hố ở bốn bên trại tam công chúa. Đồng thời tìm cho ta hai mươi tay hảo thủ bắn tên, nấp dưới hố đó cùng chúng ta thưởng thức chuyện hay sắp xảy ra”.

Thành Tế nghe xong ngẩn người ra. Nghe Hạng Thiếu Long căn dặn xong cười lớn.

Gió lạnh thổi ù ù trên mặt đất.

Vầng trăng treo trên trời cao, rải ánh sáng xuống mặt đất.

Ngoài những binh sĩ trực đêm ở phía ngoài doanh trại, sau một ngày bôn ba trên đường, tất cả mọi người đều mỗi một chìm vào giấc ngủ.

Hạng Thiếu Long, Thành Tế, Triệu Đại, Triệu Ngũ, Triệu Thất và hai mươi tên cung thủ thì ngoại lệ, họ đang chia nhau nấp trong các hố đào xung quanh doanh trại của Triệu Thiên, đang đợi chuyện hay mà Hạng Thiếu Long nhắc đến xảy ra.

Họ đã đợi nhiều thời thần, đó là một chuyện không thoải mái chút nào.

Còn hai thời thần nữa là trời sáng. Khi lòng tin của Hạng Thiếu Long bắt đầu dao động, “bộp” một tiếng nhỏ vang lên từ phía trại của Thiếu Nguyên quân.

Mọi người đều lấy lại tinh thần, căng mắt ra nhìn về chỗ phát ra tiếng động.

Một bóng người gầy thấp như một đứa bé chui ra từ trong trại, di chuyển đến trại gần nhất, trong tay có mang vật hình ống.

Tiếp theo là ánh lửa yếu ớt sáng lên.

Mọi người đều nhìn rõ kẻ đột nhập là một nam nhân người nhỏ thó, tay mang một vật như cái lò nhỏ, có nối một ống tròn, ánh lửa trong lò sáng lên.

Người ấy đợi ánh lửa ổn định, đốt chiếc ống thổi ra khói vào trong trại.

Bọn Hạng Thiếu Long không dám thở mạnh, nhìn người ấy chậm chậm thổi thuốc mê vào trong bốn trại.

Người ấy phát ra tiếng chim, rõ ràng là ám hiệu kêu gọi đồng bọn. Quả nhiên hơn mười tên chui vào, tản ra các nơi, vây bốn doanh trại vào trong.

Sau đó lại có thêm năm sáu người nữa, trong số ấy có cả Thiếu Nguyên quân.

Thiếu Nguyên quân đến trước cửa trại của Triệu Thiên, tất cả bọn kia đều đến trại của bọn thị tỳ, chỉ duy nhất là trại của Nhã phu nhân chẳng có kẻ nào đến.

Bọn Hạng Thiếu Long thấy cảnh đó đều giận dữ, những kẻ không bằng cầm thú kia, ngay cả những tên thị nữ vô tội mà cũng chẳng tha.

Nếu chẳng phải Nhã phu nhân là mục tiêu của Thiếu Nguyên quân, mà gã lại không thể phân thân được, nàng đương nhiên cũng không may mắn thoát khỏi.

Lò lửa có chứa mê hương dần dần tắt hẳn, tên lùn ấy đưa tay ra hiệu, Thiếu Nguyên quân và bọn kia bắt đầu hành động, chui vào trong trại.

Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc, phát ra ám hiệu.

“Vút vút”

Tên bay ra từ các hố.

Khi bọn Thiếu Nguyên quân phát hiện ra trong trại không có người, cả mười tên đều kêu thảm ngã nhào xuống đất.

Ánh đuốc nổi lên.

Một nhóm binh sĩ khác do Tra Nguyên Dụ chỉ huy bao vây kín doanh trại của bọn nữ nhân lại.

Bọn người đột nhập kia lao ra ngoài.

Lúc bấy giờ bọn Hạng Thiếu Long mới buông cung nỏ, cầm dao phóng ra khỏi hố, xông về phía kẻ địch, nhất thời vang lên tiếng dao kiếm chạm nhau và tiếng la hét thảm thiết.

Hạng Thiếu Long chọn ngay kẻ đại thù Thiếu Nguyên quân của mình phóng một ngọn phi châm, ngọn phi châm cắm vào đùi của Thiếu Nguyên quân khi y đang chạy ra cửa lớn.

Thiếu Nguyên quân kêu thảm một tiếng, rồi té quỵ xuống đất, thanh kiếm trong tay rơi xuống.

Hạng Thiếu Long phóng tới đá ngay một cước vào nơi hạ âm của y.

Thiếu Nguyên quân rống lên như lợn bị chọc tiết, đổ ập người xuống đất, cơn đau thấu tim làm y bủn rủn tay chân.

Hạng Thiếu Long xoay ngang người, vung kiếm lên, một tên địch đang định phản kháng đầu một nơi thân một ngã.

Sự việc đã kết thúc ngay lúc ấy, kẻ địch lớp bị giết lớp bị bắt, chẳng tên nào thoát được.

Cả doanh trại đều ồn ào cả lên.

Bọn lính ùn ùn kéo đến.

Bình Nguyên phu nhân đang chờ đợi tin tức thì bỗng có tên gia tướng hốt hải chạy về báo tin.

Đèn đuốc sáng trưng.

Người của Tra Nguyên Dụ cầm cung nỏ, chặn người của Bình Nguyên phu nhân lại không cho chúng xông vào trong.

Hạng Thiếu Long cười lớn, bước đến bên Thiếu Nguyên quân, móc chân xuống eo y, lật người y dậy, sau đó chân đạp lên ngực y, trường kiếm chỉ thẳng vào yết hầu, mỉm cười nói: “Ồ! Thì ra là Thiếu Nguyên quân, thật đặc tội!”

Thanh âm phẫn nộ hốt hoảng của Bình Nguyên phu nhân vang lên: “Hạng Thiếu Long!”

Hạng Thiếu Long vẫn nhìn Thiếu Nguyên quân, miệng quát lớn: “Nguyên Dụ sao dám vô lễ với phu nhân, sao còn chưa mời phu nhân vào”.

Lúc này Nhã phu nhân và Triệu Thiên kéo đến, thấy tình hình chung quanh đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Xung quanh có hàng trăm người đang bao vây, nhưng không ai lên tiếng, chỉ nghe ánh đuốc bập bùng cháy.

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, chạy vào trong, quát lớn: “Còn chưa thả hài nhi của ta à?”

Thiếu Nguyên quân định lên tiếng thì Hạng Thiếu Long rê kiếm, mũi kiếm chĩa sâu vào mồm y, khiến cho y không dám động đậy, cả tiếng rên rỉ cũng im bật.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn Bình Nguyên phu nhân trầm giọng nói: “Ta Hạng Thiếu Long nhận trọng trách của đại vương giao phó, hộ tống công chúa đến Đại Lương. Giờ đây Thiếu Nguyên quân cấu kết người ngoài, phun thuốc mê, muốn phá hoại trình tiết công chúa, phu nhân còn gì để nói nữa?”

Bình Nguyên phu nhân thấy quần đũa con yêu loang lổ máu, lúng túng tay chân, hoảng hốt nói: “Người thả nó ra trước rồi hãy nói”.

Hạng Thiếu Long quắc mắt kiên quyết nói: “Không! Ta phải xử y ngay tại chỗ, tất cả mọi trách nhiệm do ta gánh vác. Nhiều nhất là chúng ta lập tức quay về nước Triệu, giao cho đại vương quyết định tống mạng của Hạng mỗ này”.

Bình Nguyên phu nhân mặt không còn một chút máu, nói: “Người dám!”

Triệu Thiên lạnh lùng nói: “Đồ không bằng loài cầm thú như thế, Hạng binh vệ cứ giết phẳng y cho ta”.

Nhã phu nhân tuy thấy sự việc không ổn, nhưng không dám lên tiếng, sợ Hạng Thiếu Long hiểu nhầm nàng cố ý bảo vệ cho Thiếu Nguyên quân.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười lạnh lùng, nhìn Bình Nguyên phu nhân đầy vẻ khiêu khích.

Bình Nguyên phu nhân như già thêm đi mười năm, tiu nghỉu nói: “Được rồi! Người muốn thế nào mới thả hài nhi của ta ra?”

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, hỏi Triệu Thiên: “Tam công chúa phải chăng giao chuyện này cho ty chức toàn quyền xử lý?”

Triệu Thiên đỏ mặt, không dám nhìn gã, nhè nhẹ gật đầu.

Hạng Thiếu Long thấy người đẹp e thẹn với mình như vậy, lòng xao xuyến, nhớ tới việc nàng sắp gả cho người Ngụy, trong lòng cảm thấy tiếc nuối. Rồi quay sang nói với Bình Nguyên phu nhân: “Ta có thể sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng phu nhân phải bảo đảm Thiếu Nguyên quân về sau không được có lòng cầm thú với công chúa nữa, ý phu nhân thế nào?”

Bình Nguyên phu nhân suýt nữa nghiêng nát răng mình. Hạng Thiếu Long thật lợi hại, khiến cho mình không thể làm gì được.

Hạng Thiếu Long biết bà vẫn còn phải nhờ mình đi hành thích Ngụy vương.

Bình Nguyên phu nhân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nhận thua: “Được, coi như người lợi hại”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười: “Người lợi hại là phu nhân, chẳng qua ty chức có chút may mắn mà thôi”.

o O o

Chương 27

NAM NỮ CHINH CHIẾN

Hôm sau cả đội nhân mã sắp khởi hành thì Bình Nguyên phu nhân án binh bất động không chịu xuất phát.

Hạng Thiệu Long cười thâm trong bụng, dắt theo bọn ba người Triệu Đại hơn mười tên binh đến gặp Bình Nguyên phu nhân.

Đến cửa trại, Hạng Thiệu Long sai thủ hạ canh giữ ở ngoài, còn mình vào trong gặp Bình Nguyên phu nhân.

Bình Nguyên phu nhân vẫn chưa hết giận, lạnh lùng nói: “Hạng Thiệu Long, người giỏi lắm, làm hài nhi của ta bị thương đến mức này”.

Hạng Thiệu Long biết bà đang nói về việc Thiệu Nguyên quân bị đá một cước ở phần hạ âm, bụng cười thâm, miệng lại nói: “Đêm tối, quả thật ty chức không biết người ấy là Thiệu Nguyên quân, may mà ty chức phát giác sớm nếu không đã giết phăng y rồi”.

Bình Nguyên phu nhân đành im lặng, nhưng vẫn còn giận lắm, quắc mắt nhìn gã: “Hài nhi ta sức khỏe yếu ớt, không thể đi đường xa được, các người đến Đại Lương trước đi! Ta phải đợi y hồi phục rồi mới lên đường”.

Hạng Thiệu Long nhìn ánh mắt rực lửa của bà, than rằng: “Ty chức cũng đã cười lên lưng cọp, đành phải giả vờ trước mặt Triệu Thiên, thật ra ty chức đã nghĩ đến lời của Nhã phu nhân, trong lòng đã có quyết định”.

Bình Nguyên phu nhân ngẩn người, có hy vọng với Hạng Thiệu Long, nhìn gã hồi lâu rồi gật đầu: “Nếu như người quả thật có ý đó”.

Hạng Thiệu Long ngắt lời bà: “Nhưng đêm qua Thiệu Nguyên quân hành động như thế rõ ràng đã được phu nhân chấp thuận, như thế khiến cho tại hạ hoài nghi thành ý của phu nhân”.

Bình Nguyên phu nhân lập tức rơi xuống thế hạ phong. Thật ra sau khi bị Hạng Thiệu Long phá hoại âm mưu kín kẽ của mình, bà bắt đầu sợ Hạng Thiệu Long, chẳng biết làm sao đối phó với gã đàn ông này.

Hạng Thiệu Long thấy bà không phủ nhận, biết bà sợ uy thế của mình nên mới lúng túng như thế. Hạng Thiệu Long bước tới, nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của bà, mỉm cười nói: “Sau khi chúng ta đến Đại Lương rồi mới nói tiếp chuyện này được chẳng, ít nhất cũng để ta thấy được Tín Lăng Quân chứ!”

Bình Nguyên phu nhân bị gã bước sát tới gần, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Người muốn vô lễ với ta à? Có biết tội gì không?”

Hạng Thiệu Long ung dung nói: “Ta có tin tức bí mật muốn bẩm báo với phu nhân, không biết phu nhân có hứng thú biết hay không?”

Bình Nguyên phu nhân bị gã làm cho lúng túng, mặt giãn ra nói: “Có chuyện gì?”

Hạng Thiệu Long ghé miệng sát đèn gần mặt bà, giả vờ hạ giọng xuống, nói một cách bí hiểm: “Không biết phải chăng Triệu Mục đã để lộ tin tức, mấy nhóm mã tặc ở nước Ngụy bao gồm có cả Khôi Hồ đang giăng lưới đợi chúng ta trên đường. Ty chức còn nghe được phu nhân là một trong những mục tiêu của chúng”.

Bình Nguyên phu nhân mặt trắng bệch, lạc giọng hỏi: “Cái gì?”

Hạng Thiệu Long làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Ta Hạng Thiệu Long đây thề với trời đất, nếu nói dối một chữ thì sẽ bị trời đánh chết”.

Thầm nghĩ người trong thời này tuyệt đối không thể thề thốt tùy tiện như ở thế kỷ hai mươi mốt.

Bình Nguyên phu nhân quả nhiên không hề nghi ngờ lời gã, suy nghĩ một hồi rồi mềm giọng hỏi: “Quả thật có cả bọn Khôi Hồ à?”

Hạng Thiệu Long lúc này mới hoàn toàn khẳng định Khôi Hồ chính là người của Ngụy vương, mà Bình Nguyên phu nhân biết được bí mật này nên mới tin lời gã. Gã nhích sang bên phải bà, ghé sát miệng vào, suýt chút nữa là chạm phải vành tai bà: “Tin này là tai mắt nhà họ Ô trong nước Ngụy cho ty chức biết. Lại còn bảo rằng người đứng sau rất có thể là Ngụy vương”.

Bình Nguyên phu nhân nhú mày nói: “Người có thể đứng ra xa một chút không?”

Hạng Thiệu Long tuy thấy bà khó chịu, nhưng mặt đỏ ửng, tiếng thở gấp rút, biết lòng ham muốn của bà nổi lên nhưng trong lòng vẫn còn mâu thuẫn. Không nén được cười thầm, vui sướng vì có thể báo thù.

Lòng nghĩ người đối với ta bất chấp thủ đoạn, ta làm sao không có chút báo đáp, liền hôn nhẹ lên vành tai bà.

Bình Nguyên phu nhân giật mình, định quả mắng, Hạng Thiệu Long quay về chỗ cũ, mắt nhìn bà đắm đắm, khiến cho lòng bà mềm nhũn, lời quả mắng đến môi không thể nào tuôn ra được.

Chuyện gì thế này?

Kẻ này vừa làm bị thương con trai bà, lại đối xử khinh bạc với bà, tại sao bà không thể phản ứng được.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt đỏ lựng lên, cúi đầu nói nhỏ: “Được thôi! Chúng ta đi theo người”.

Hạng Thiệu Long quay về chuẩn bị đội ngũ, một trăm người của phía Ô Trác cũng gia nhập khiến cho thực lực của gã tăng lên rất nhiều.

Một trăm tên gia tướng ấy người như hổ báo, tinh thần sung mãn, vừa nhìn đã biết là những tay hảo thủ.

Đêm qua Hạng Thiệu Long đã phá được âm mưu của Thiệu Nguyên quân,

khiến cho bọn thủ hạ càng kính gã như thần. Nhân lúc bên Bình Nguyên phu nhân vẫn chưa nhỏ trại, Hạng Thiếu Long, Ô Trác, Thành Tế, Tra Nguyên Dụ đến một đỉnh núi, mở bản địa đồ ra, nghiên cứu đường đi đến Đại Lương.

Ô Trác rất quen thuộc với địa thế nước Ngụy, nói: “Từ đây đến Đãng Âm, có quan đạo có thể đi được, trước đây người Ngụy lập các chốt canh trên đường. Ở chỗ cao thì có các phong hỏa đài. Nhưng theo thám tử hồi báo, hiện nay trên đường không những không canh phòng mà cả bóng dáng người Ngụy cũng chẳng thấy”.

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ, nếu Ngụy vương thật sự sai người tập kích gã, đương nhiên tốt nhất phải tránh xa biên giới nước Triệu, như thế có thể phủi sạch trách nhiệm, rồi bảo rằng bọn giặc đuổi đến từ biên giới nước Triệu. Đặc biệt Khôi Hồ và Hạng Thiếu Long có mối thù, càng có thể bịt miệng được người Triệu.

Than ôi! Bọn cầm quyền trong thời đại này đều là kẻ gian xảo. Nhưng lại nhớ về các chính khách thế kỷ hai mươi mốt, thì cũng chẳng lấy làm lạ nữa.

Thành Tế chỉ lên thượng du của Đãng Âm, sông Hoàn Thủy, một nhánh của sông Hoàn Hà, nói: “Vượt qua Hoàn Thủy thì có một con đường quan đạo dẫn về phía đông đến Hoàng Thành, một nơi nằm bên bờ sông Hoàn Hà. Giả sử chúng ta có thể đổi lộ trình thì phải chăng mã tặc không thể đoán được?”

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Nếu ta là mã tặc, nhất định sẽ tấn công khi các người qua sông. Kẻ địch có chuẩn bị trước, nhân số lại đông hơn chúng ta, chuyện thắng bại không nói cũng biết”.

Ba người nghe xong đều lặng người đi, ai cũng đều biết khi qua sông, giữa sông thì không thể nào phòng bị được, đó chính là cơ hội tốt để cho mã tặc đánh lén.

Hạng Thiếu Long vốn là một quân nhân chuyên nghiệp đã được huấn luyện nghiêm khắc, sau một hồi suy nghĩ, quả quyết nói: “Dù cho chúng ta men theo quan đạo mà đi, cuối cùng cũng sẽ như kẻ địch tính toán, đối phương sẽ dĩ dật đãi lao, còn chúng ta thì lại đang mệt mỏi. Chỉ duy có một cách là thay đổi tình thế, tức là khiến cho kẻ địch trở nên mệt mỏi, chúng ta mới có hy vọng lấy ít thắng nhiều”.

Đoạn nói tiếp với vẻ đầy tự tin: “Giờ đây chúng ta men theo quan đạo xuống phía nam xuống Hoàn Thủy không qua sông mà men theo Hoàn Thủy đi về hướng đông, cho đến Nội Hà, như thế sẽ khiến cho kẻ địch bất ngờ, phải vượt sông truy đến, còn chúng ta thì có thể hạ trại ven sông để chờ địch, ưu thế lúc này của chúng ta sẽ nhiều hơn”.

Tra Nguyên Dụ nói: “Nhưng đoạn đường này không dễ đi”.

Ô Trác ngắt lời y: “Chỉ cần bảo toàn tính mạng, khó khăn thế nào cũng phải vượt qua”.

Thành Tế đồng tình: “Cứ quyết định như thế đi! Chúng ta phải tăng cường thêm thám tử, sai bọn chúng dò xét trước và hai bên, thà đi chậm một chút, chứ

không để lọt vào bẫy của địch”.

Sau khi quyết định, cả đại đội nhân mã tiếp tục lên đường. Hạng Thiếu Long tự tay chọn một nhóm thám tử khỏe mạnh, cứ năm người một tổ, trước sau trái phải mỗi bên hai tổ, tổng cộng là tám tổ, dùng cờ hiệu để truyền tin cho đội nhân mã.

Đến hoàng hôn, chỉ rời Hoàn Thủy một ngày đường, đã chọn một nơi dễ thủ khó công để hạ trại.

Hạng Thiếu Long cả đêm qua không ngủ, nhân lúc ấy chui vội vào trong trại ngủ thiếp đi.

Thức dậy thì bốn bề tối đen, bên cạnh thì có mùi hương, thấp đèn lên nhìn kỹ thì té ra là Nhã phu nhân đang nằm bên cạnh gã. Nhã phu nhân bị ánh đèn chiếu vào mặt, tỉnh dậy, giận dữ nói: “Chàng đó! Ngủ như con lợn chết, có kẻ địch đánh lén thì hỏng bét”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Nàng là kẻ địch à?”

Chỉ cảm giác tinh thần khoan khoái còn bụng thì sôi ục ục mới nhớ là chưa ăn cơm tối.

Nhã phu nhân nghe bụng gã sôi ục ục, cười ngất nói: “Người ta nấu cơm cho chàng rồi, bây giờ đã nguội rồi”.

Hạng Thiếu Long vui mừng trong lòng, một mỹ nữ trước giờ chỉ có người khác phục vụ nay lại tự tay dâng cơm tối miệng gã. Sau khi cơm nước no nê xong thì trời đã sáng.

Thế là cả đội nhân mã tiếp tục men theo quan đạo xuống phía nam Hoàn Thủy, bốn bề đều là đồi núi và rừng, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.

Bình Nguyên phu nhân thay đổi thái độ, chiếc xe chở bà và Thiếu Nguyên quân bị thương theo sát xe của Triệu Thiên, còn hai trăm tên gia tướng thì ở sau cùng.

Từ sau cuộc nói chuyện sáng hôm ấy, Hạng Thiếu Long không hề nói một câu nào với mục đàn bà có lòng dạ như rắn độc đó nữa. Chẳng biết trong đầu mục đang có ý nghĩ xấu xa gì.

Khi đi ngang qua xe Triệu Thiên, nàng công chúa xinh đẹp ấy vén rèm, cất tiếng gọi: “Hạng Thiếu Long!”

Từ ngày rời Hàm Đan đến nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với gã. Hạng Thiếu Long kinh ngạc kìm ngựa lại, nhìn nàng nói: “Công chúa có điều gì căn dặn?”

Triệu Thiên nhìn thẳng vào mặt gã một chốc rồi nói: “Hạng Thiếu Long! Ta rất cảm kích người, nhưng cũng hận người!”

Nói xong buông rèm, ngăn ánh mắt tham lam mà trực tiếp của gã.

Hạng Thiếu Long cảm khái vô cùng. Gã là một tay của gái lão luyện, đương

nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói của nàng. Nàng gọi thẳng gã là Hạng Thiếu Long, rõ ràng đã xem gã là một người đàn ông hợp với một kẻ càn vàng lá ngọc như nàng. Cảm kích vì rằng gã giữ được sự trong sạch cho nàng, hận vì gã đem nàng tặng cho người Ngụy. Tuy vì lệnh vua khó cãi, nhưng nàng vẫn không khỏi có lòng oán trách gã.

Lòng đau đớn, Hạng Thiếu Long chỉ còn cách quay ngựa lại đi về phía sau.

Trong thế giới hai ngàn năm trước, trời đất ngoài thành thị vẫn giữ được cái diện mạo nguyên thủy bí hiểm của mình. Nếu không phải là đầu mùa đông, nhất định sẽ thấy hàng bầu động vật đang thơ thẩn nơi thảo dã.

Quan đạo này đầy những đồi núi nhỏ, lại có bình nguyên rộng lớn, trông xa xa rất đẹp dễ. Họ đang đi trên một con đường nhỏ cũng rất đẹp. Lúc ấy đi ngang qua một ngọn núi nhỏ, bên trái có một hồ nhỏ, nước hồ xanh biếc không chút gợn sóng nằm lặng lẽ trong sương sớm.

Bờ bên kia là bụi trúc đang soi mình xuống mặt hồ.

Hạng Thiếu Long than thầm đáng tiếc, nếu đây là một chuyến du lịch thì nhất định sẽ ở lại hai ba ngày.

Đã bỏ xa mặt hồ vừa rồi, nhưng trong lòng gã vẫn còn nhớ đến trước mặt. Đá trong thung lũng nhấp nhô, khoảng rừng xanh tốt, đôi lúc lại có một con thú kỳ lạ nào đó phóng ra rồi biến mất.

Dưới sơn cốc là con suối nhỏ đang lặng lẽ trôi, dưới ánh nắng mặt trời, những tảng đá dưới suối đã thay hình đổi dạng, quả thật gã đã bị say mê bởi cảnh đẹp này.

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ, nếu cỗ máy thời gian của lão họ Mã điên rồ kia có thể đưa người qua lại hai thế giới này, gã sẽ tổ chức các đoàn khách du lịch, thì sẽ kiếm được không ít tiền.

Cuối cùng thì hoàng hôn đến, cả đoàn người đã đến được bờ bắc của sông Hoàng Thủy.

Hoàng Thủy rộng hơn hai mươi trượng, cỏ trên sông mọc đầy, nước sông biến thành màu xanh đậm.

Hạng Thiếu Long đang ngẩn ngơ nhìn ngắm cảnh sông cho mãi đến khi Thành Tế nhắc nhở mới ra lệnh hạ trại.

Ô Trác không cần gã căn dặn đã sai người lên chỗ cao nhất để quan sát động tĩnh gần xa.

Nhìn bề ngoài thì tất cả đều yên ắng, đôi lúc có lũ chim chóc, đã thú ra sông uống nước, thậm chí đến gần lũ la và ngựa của họ.

Lần này gã hạ trại theo kiểu lục hoa doanh, soái doanh cùng nằm một nhóm với doanh trại của bọn nữ nhân và Bình Nguyên phu nhân. Những kẻ khác chia thành sáu tổ, bao quanh trung quân, giống như sáu cánh hoa, phía ngoài lại nối kết

các xe ngựa lại với nhau, còn ngựa và la thì được nhốt bên bờ sông.

Sau khi sắp xếp xong, trời cũng dần tối, các trại nổi lửa lên, khói cuộn cuộn bốc cao.

Hạng Thiếu Long và Ô Trác, Thành Tế trèo lên một tảng đá to, quan sát bờ đối diện.

Bỗng nhiên trong khu rừng đối diện có động tĩnh của lũ thú rừng và chim chóc.

Ba người nhìn nhau cười, nghĩ thâm quá nguy hiểm.

Thành Tế nói: “Nguyên Dục có lẽ sai người chặt cây để làm bè, kẻ địch sẽ tưởng chúng ta ngày mai qua sông”, rồi cười khỏ: “Đêm nay có lẽ là đêm yên lành cuối cùng”.

Ô Trác nói: “Bọn giặc tất nhiên sẽ có phục binh ở đây. Ngày mai chúng ta đổi lộ trình đi men về hướng đông, có lẽ chúng sẽ truy kích chúng ta”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Ô Trác, kẻ nào đang mai phục chúng ta ở bờ bên kia?”

Ô Trác đáp ngay: “Đương nhiên là Khôi Hồ, trong bọn mã tặc chỉ có chúng mới đủ thực lực truy kích chúng ta vào ban ngày. Dù là Ngao Ngự Mâu, gã cũng không thể dẫn một ngàn nhân mã nghênh ngang đi lại, vì thế hẳn chỉ có thể áp dụng chiến thuật đánh lén ban đêm hoặc hỏa công mà thôi”.

Hạng Thiếu Long cười: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đó là lời dạy chí lý của Tôn Tử, chúng ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội này để chúng mệt mỏi một phen”.

Bọn Ô Trác đều sáng mắt lên.

Hạng Thiếu Long tiếp tục nói: “Huống chi chúng ta có một ưu thế, đó là bọn Khôi Hồ không biết chúng ta có thêm một trăm tân binh, chỉ điểm này thôi, chúng ta sẽ khiến cho bọn Khôi Hồ bất ngờ”.

Rồi hạ giọng nói ra kế hoạch của mình.

Cả hai người Ô Trác và Thành Tế nghe xong đều khen không ngớt.

Hạng Thiếu Long lại hỏi: “Tại sao chúng ta đi đã mấy ngày đường mà không hề thấy thôn trang nào của người Ngự, tại sao chúng ta đi vào chỗ không người như thế này?”

Thành Tế nói: “Đây là mệnh lệnh của Ngự vương, trong phạm vi năm mươi dặm của quan đạo, không cho bá tính cư trú, sợ khi kẻ địch men theo quan đạo mà đến, có thể cướp lương thực và phụ nữ, tráng đinh”.

Hạng Thiếu Long lúc này mới bình tĩnh, nghiên cứu kế hoạch chi tiết rồi mới quay về trại.

Đêm ấy gã đến trại của Nhã phu nhân dùng cơm, tắm rửa thay đồ.

Khi gã cùng Nhã phu nhân ngồi trên chiếc chiếu, nàng hỏi: “Thiếp thật không rõ vì sao chàng có thể đoán trước rằng Thiếu Nguyên quân sẽ tập kích Triệu Thiên, càng không hiểu bọn chúng vì sao làm như thế?”

Hạng Thiếu Long trầm ngâm hồi lâu rồi mới quyết định kể lại toàn bộ sự việc chuyện mẹ con Bình Nguyên phu nhân.

Nhã phu nhân nghe xong mặt tái nhợt, câu đầu tiên là: “Hay cho Tín Lăng Quân, khiến cho ta tưởng y quả thật nhớ ta, thì ra có ý hãm hại ta”.

Hạng Thiếu Long than rằng: “Nàng không thể nói y không nhớ nàng. Giả sử Ngụy vương bị ta giết chết, nàng chẳng phải là người của y hay sao?”

Nhã phu nhân hoảng sợ, ôm chặt gã hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long nói: “Có ta ở đây, nàng sợ gì nữa? Y có kế Trương Lương, ta có thang trèo thành, hừ!”

Nhã phu nhân nhú mày hỏi: “Kế hoạch Trương Lương và thang trèo thành là gì?”

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ lại Trương Lương là người cuối Tần đầu Hán, lúc này vẫn chưa xuất thế, bật cười rồi đáp: “Nói tóm lại là tùy cơ ứng biến. Chỉ cần người Ngụy không dám làm bậy, chúng ta có thể về nước an toàn”.

Nhã phu nhân nói: “Tại sao Bình Nguyên phu nhân đột nhiên nghe lời của chàng thế, phải chăng...”

Hạng Thiếu Long liền nói: “Đừng nghĩ bậy nữa, ta chỉ vì sự lợi hại của bản thân mà thôi”.

Nhã phu nhân mỉm cười nói: “Ta đương nhiên tin chàng. Bình Nguyên phu nhân tuy thủ đoạn độc ác, nhưng rất nghiêm ngặt trong quan hệ nam nữ. Có phải chàng đã khiến mẹ ta phải phá giới hay không? Đừng quên rằng Triệu Ni cũng không thoát khỏi bàn tay của chàng”.

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói: “Ta chẳng qua sử dụng ít thủ đoạn với mẹ ta chỉ vì muốn cầu sinh mà thôi”.

Nói chưa dứt lời, Tiểu Siêu đã bước vào báo: “Bình Nguyên phu nhân cho mời Hạng gia!”

Bình Nguyên phu nhân ngồi một mình trong trại, tóc búi cao, cầm một cây thoa hình bông hoa, mặt bôi chút phấn nhạt.

Hạng Thiếu Long khen thầm trong bụng, người đàn bà này thật biết trang điểm, chủ yếu là vì mẹ vốn là cái giá mắc đồ nên ăn mặc thế nào cũng đẹp.

Lúc còn trẻ mẹ hẳn là một người rất đẹp, đáng tiếc là mẹ lòng dạ độc ác.

Thấy Hạng Thiếu Long đến, Bình Nguyên phu nhân từ tốn nói: “Mời binh vệ đại nhân ngồi”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười hỏi: “Phải chăng ngồi đâu cũng được?”

Bình Nguyên phu nhân liếc nhìn gã: “Bình vệ đại nhân, người càng lúc càng phóng túng với ta rồi đó”.

Rồi quắc mắt nhìn gã, giống như đang trách hôm ấy đã cản tai mình.

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của mục như vậy, biết mục đang tương kế tựu kế, muốn dùng thủ đoạn dụ dăng để lung lạc mình.

Nhưng gã không hề sợ, chuyện nam nữ nếu không cẩn thận thì sẽ biến thành tự trói buộc mình, cuối cùng Bình Nguyên phu nhân có thật sự động lòng với gã không, điều ấy vẫn chưa biết được.

Hạng Thiếu Long không hề e ngại, đến gần mục, ngồi xuống, thở dài.

Bình Nguyên phu nhân quay đầu lại, nhìn gã nói: “Hạng Thiếu Long! Đừng đùa nữa, người rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long cố ý hít mạnh, nói: “Phu nhân thơm quá!”

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, dằn lòng lại, nói: “Mau trả lời cho ta!”

Hạng Thiếu Long cười gượng: “Bây giờ ta chỉ muốn một người, phu nhân biết người ấy là ai chẳng?”

Bình Nguyên phu nhân bình tĩnh trở lại, gật đầu nói: “Được thôi, người trả lời câu hỏi của ta, nếu vừa ý, ta sẽ đoán người mà người muốn là ai.

Với thân phận cao quý của mục nói như thế có nghĩa là sẽ trao thân mình cho đối phương.

Hạng Thiếu Long đã từng nghe đối thoại giữa mục và Thiếu Nguyên quân, tự nhiên biết người đàn bà này trong bụng có chứa dao kiếm, mỉm cười nói: “Chuyện nam nữ không phải là giao dịch, sao có thể đưa ra điều kiện được. Vả lại ty chức trả lời có vừa ý hay không là do phu nhân nói mà thôi, xin thứ lỗi, ty chức không thể chấp nhận.

Bình Nguyên phu nhân nhìn gã nói: “Hạng Thiếu Long, phải chăng người trong lòng có quỷ, nên ngay cả một câu hỏi mà chẳng dám trả lời.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, bà mới trong lòng có quỷ đấy, miệng trả lời: “Ai mà trong lòng không có quỷ? Không có thì sớm đã đi gặp diêm vương rồi”.

Bình Nguyên phu nhân vốn lớn lên trong gia đình vương hầu, suốt đời có địa vị cao quý, chưa từng bị người ta trêu chọc như lúc này, không thể cất mặt lên được, lại cảm thấy một sự kích thích rất mạnh mẽ trong lòng.

Trước nay, mục vẫn theo chủ nghĩa công lợi vô tình, lạnh nhạt với chuyện nam nữ. Năm xưa gả cho Bình Nguyên quân là nhắm với tư cách thay thế Triệu vương của đối phương, hôn nhân đối với mục là một cuộc giao dịch. Cho nên mục chưa bao giờ để cho kẻ khác kích thích mình. Lần này gặp phải một kẻ trẻ tuổi anh tuấn như Hạng Thiếu Long, tuy hơi bị vẻ ngoài của gã hấp dẫn, nhưng điều làm cho mục

động lòng hơn chính là thủ đoạn ngang ngược và phong độ khác người của Hạng Thiếu Long, khiến cho mục có cảm giác kỳ diệu khi bị kẻ khác chinh phục.

Giờ đây mục cảm thấy sự việc trở nên tồi tệ, nhưng cũng cảm thấy rất kích thích. Tâm thái mâu thuẫn này khiến cho mục không biết làm thế nào mới phải. Lúc ấy không nhớ được Hạng Thiếu Long chỉ là một con cờ hữu dụng.

Hạng Thiếu Long biết được nhược điểm duy nhất của mục nên mới cố ý tấn công vào.

Hai người nhìn nhau, không hề nhượng bộ.

Tình cảm của Hạng Thiếu Long đối với mục rất ít, nhưng đáng vẻ cao quý và xinh đẹp, sành sỏi của mục đã khiến gã có lòng ham muốn, lại thêm trong lòng luôn muốn báo thù, cảm thấy dù đối với người đàn bà ác độc này có hành động gì cũng không phải chịu trách nhiệm. Mà sự nguy hiểm của mục cũng chính là một thứ rất kích thích.

Gã nhóm người dậy, nhích sang đến sát bên Bình Nguyên phu nhân rồi mới dừng lại, nhìn vào đôi mắt đầy lúng túng của mục.

Bình Nguyên phu nhân nhíu mày, hạ giọng nói: “Hạng Thiếu Long! Người có vẻ quá đáng rồi ấy!”

Hạng Thiếu Long cố ý khêu gợi mục, nhưng biết rằng đối với người đàn bà cao quý này quan trọng là phải dừng lại đúng lúc, từng bước một phá vỡ phòng tuyến của mục. Gã đứng dậy, cười: “Xem ra phu nhân vẫn chưa đủ can đảm để chấp nhận niềm khoái lạc thật sự”.

Nói rồi dậm bước ra khỏi trại.

Bình Nguyên phu nhân đứng dậy quát lớn: “Hạng Thiếu Long!”

Hạng Thiếu Long xoay người lại, đôi mắt nóng bỏng nhìn từ trên xuống dưới thân người mục rồi ra vẻ cung kính nói: “Phu nhân có điều chi căn dặn?”

Bình Nguyên phu nhân giậm chân nói: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, người không được đi, nếu không sau khi đến Đại Lương, ta sẽ cho người biết tay!”

Hạng Thiếu Long bước về hướng mục, ánh mắt và nụ cười đều đầy vẻ ham muốn.

Bình Nguyên phu nhân lúng túng, lùi về sau ba bước, lần đầu tiên lộ ra vẻ yếu ớt của phái nữ.

Hạng Thiếu Long suýt chút nữa chạm phải người mục, mới dừng lại đưa tay nâng cằm mục lên, buộc mục phải nhìn vào mắt gã.

Làn da trơn mịn vô cùng.

Ở khóe mắt của mục đã có nếp nhăn, nhưng ngược lại trông rất hấp dẫn.

Bình Nguyên phu nhân hai tay giữ chặt áo, hơi thở bắt đầu gấp rút, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Mụ muốn nhắm mắt, nhưng làm như thế, đối phương sẽ tấn công tiếp nữa. Nghĩ đến đây về mặt tâm lý mụ không thể nào chấp nhận, nhưng về sinh lý lại là chuyện khác.

Mụ cố nghĩ về đứa con đã bị gã đánh trọng thương, nhưng không thể nào gạt bỏ được hình ảnh của gã đàn ông uy vũ này, mà ngược lại hình ảnh của gã càng xâm chiếm trọn con tim bà.

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói: “Phu nhân hỏi đi! Nếu ta trả lời được, phu nhân phải cho ta hôn một cái, không được từ chối đấy!”

Bình Nguyên phu nhân đỡ dẫn người, thân người như nghiêng về phía trước, mụ cất tay cố đẩy gã ra, nhưng đối phương vẫn đứng yên bất động.

Hạng Thiếu Long cảm nhận được cái khoái cảm được phạm thượng, gã buông cầm mụ, hai tay vòng ra sau lưng, ôm vào chiếc eo mà ngoại trừ Bình Nguyên quân, chưa có một gã đàn ông nào dám đụng vào, xiết mụ vào lòng.

Hạng Thiếu Long nói: “Hạng Thiếu Long đang cung kính nghe đây”.

Bình Nguyên phu nhân run lên như một con chim nhỏ, ngẩng đầu nhìn Hạng Thiếu Long, run giọng nói: “Người làm gì?”

Hạng Thiếu Long vẫn ôm mụ, nói: “Nếu phu nhân không hỏi, ty chức đành cáo lui”.

Bình Nguyên phu nhân không chịu đựng được, ngã vào người gã, run rẩy hỏi: “Hạng Thiếu Long! Ta muốn người nói với ta, tại sao người đặt bẫy hãm hại con trai ta?”

Hạng Thiếu Long đoán rằng mụ muốn hỏi câu hỏi như Nhã phu nhân. Quả thật Bình Nguyên phu nhân rất lợi hại, đã nghi ngờ Hạng Thiếu Long nghe lén cuộc nói chuyện của hai mẹ con mụ. Nếu không biết được điểm này, mụ làm sao gọi hấn tới đây được.

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng, người đàn bà này từ đầu đến cuối đều muốn hãm hại gã.

Nghĩ lại dù mụ có kích thích mình như thế nào cuối cùng cũng không hơn được ham muốn công lợi của mụ.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Kể ta đối phó không phải là con trai của bà, chẳng qua là người của ta đã phát hiện có người ngoài nấp gần đấy, số người lại không đông, ta có thể đoán được có lẽ là chúng có hành động bất lợi với công chúa, nhưng cũng không ngờ có Thiếu Nguyên quân trong đó”.

Đó là một câu trả lời đã soạn trước rất hợp tình hợp lý. Bởi vì bọn Ô Trác là đội kỵ binh mà Bình Nguyên phu nhân không thể nào nghĩ ra được.

Bình Nguyên phu nhân thở dài, quay lại với dáng vẻ giả dối, ngẩng mặt lên để nói, nhưng Hạng Thiếu Long cúi xuống, dùng môi của mình khóa môi của mụ lại.

Nếu Hạng Thiếu Long không biết được âm mưu quỷ kế của mẹ, thì sẽ không đụng đến người của mẹ kẻ thù mình. Cho nên rất e ngại bị lôi kéo vào mối quan hệ không rõ ràng. Nhưng giờ đây cả hai bên đang thi triển thủ đoạn để lừa gạt lẫn nhau nên không ngại bất cứ điều gì, ngược lại gã còn cảm thấy khoái trí vì đã xâm phạm đến mẹ của thù nhân mình.

Thân thể mẹ căng đầy sức sống, không hề có cảm giác già lão. Hành động của Bình Nguyên phu nhân càng bạo dạn hơn.

Đang lúc ngây ngất, Hạng Thiếu Long chợt buông mẹ ra, lùi về phía sau, mỉm cười nói: “Đa tạ phu nhân ân sủng”.

Rồi không thèm để ý đến ánh mắt van xin của mẹ, bước ra khỏi trại.

o O o

Chương 28

LUI ĐỊCH TẠI HOÀNG THỦY

Hạng Thiếu Long và một trăm tử đệ của Ô Trác, tay cầm nỏ, mai phục trong khu rừng rậm cách doanh trại khoảng một trăm bước.

Trời sáng, đội ngũ do Thành Tế chỉ huy đã khuất dần ở phía hạ du.

Một lúc sau, tiếng vó ngựa và tiếng người đồng thời vang lên ở đôi bờ.

Một đội mã tặc gần bốn trăm tên đang xông ra từ khu rừng rậm, bờ bên kia bọn mã tặc cũng đang vượt sông qua, trong đó có một tên cao lớn ngồi trên ngựa, tay cầm khôi hồ, đó chính là tên mã tặc đầu sỏ Khôi Hồ đã tung hoành ở nước Triệu.

Chỉ thấy y đang giận dữ, nhảy xuống ngựa, đốc thúc thủ hạ đẩy những mảng bè xuống sông.

Tiếng vó ngựa vang lên, bọn mã tặc ở bờ bên này cũng men theo sông chạy đến.

Lại một nhóm mã tặc nữa bắt đầu vượt sông.

Hạng Thiếu Long trộm nhìn hai mắt Ô Trác, thấy gã trong tình thế căng thẳng này mà vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng khen thầm.

Hơn hai mươi bè gỗ chở vật dụng, chiến mã vượt sông sang.

Sau khi người của Khôi Hồ chất đầy lương thực và chiến mã lên, bắt đầu sang sông.

Khôi Hồ cũng đang đứng trên một chiếc bè gỗ.

Lúc ấy bên bờ này chỉ còn lại năm sáu chục tên mã tặc đang phòng bị, vội vàng đuổi ngựa lên khoảng đất trống ở bờ sông.

Hạng Thiếu Long phát tay, tên từ trong rừng vun vút bay ra, cắm thẳng vào đối phương khiến cả người lẫn ngựa té lật nhào, thương vong quá nửa.

Khôi Hồ hoảng hốt, cố tránh tên. Trên bờ chỉ còn lại một số mã tặc la hét vang trời, chạy tán loạn.

Bọn Hạng Thiếu Long đã di chuyển đến tảng đá lớn bên bờ sông, tiếng nỏ bật lên, tên bay như mưa vào bọn mã tặc đang ở trên bè.

Bọn mã tặc không thể chạy đi đâu được nên bị trúng tên, máu nhuộm cả bè gỗ và nước sông.

Khôi Hồ vội vàng hạ lệnh cho bè quay lại bờ bên kia.

Mọi người đều nhắm vào y, nhất tề phóng tên.

Bọn mã tặc tuy có mộc để đỡ, nhưng bọn cung thủ phía Hạng Thiếu Long là

những tay bách phát bách trúng, nên từng tên mã tặc té nhào xuống.

Khôi Hồ thấy thấy tình thế đã hỏng, quát lớn một tiếng, nhảy ùm xuống nước, nấp ở dưới bè gỗ.

Bọn mã tặc đều bắt chước nhảy xuống nước.

Hai trăm tên mã tặc ở bờ đối diện chỉ còn biết kêu gào.

Lúc này bọn cung thủ phía Hạng Thiếu Long lại bắn tên xuống nước, máu đỏ phun lên khỏi mặt nước, sau đó là những thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt sông, cảnh tượng rất tàn khốc.

Địch không chết thì ta mất mạng, đó từ lâu đã là quy luật trên chiến trường.

Các bè gỗ trôi xuống dưới hạ du.

Hạng Thiếu Long lại nghĩ đến tình thế của Thành Tế lúc ấy, liền hạ lệnh thu binh, không còn thời gian để ý đến sự sống chết của Khôi Hồ nữa, phóng ngựa lao về phía mã tặc, cướp vũ khí, lương thực và ngựa của chúng.

Chiến sự của phía Thành Tế lúc này đã đến phần kết thúc.

Chúng xuống đến hạ du cũng vừa đúng lúc hơn bốn trăm người của Tra Nguyên Dụ núp trong rừng sâu, yên lặng chờ.

Bốn trăm tên mã tặc men bờ sông đuổi đến, đến khúc quanh thấy quanh thấy Triệu binh đang đợi thì đã vào tầm nhắm của bọn cung thủ, tất cả đều lúng túng không biết tiến hay lùi. Bọn cung thủ phía Triệu binh nhất tề phóng tên, bọn mã tặc lập tức té nhào xuống ngựa.

Những tên còn lại không kịp lùi, định đi vòng qua lại bị bọn Tra Nguyên Dụ bắn tới bời hoa lá, lộn xộn không thành đội ngũ nữa.

Lúc này viện quân của Hạng Thiếu Long cũng vừa đến, bọn mã tặc càng hoảng hốt hơn, chỉ trốn thoát được không đầy năm mươi tên, chúng bỏ ngựa, chạy vào rừng.

Thế là phía Triệu binh toàn thắng, toàn quân tung hô như sấm động, ngay cả người của Bình Nguyên phu nhân cũng chia sẻ không khí thắng bại này.

Còn phía Hạng Thiếu Long chỉ bị thương bốn mươi người, nhưng không phải trọng thương, thắng lợi quả thật đã làm nức lòng người. Một lần nữa đã chứng minh được chiến thuật linh hoạt có hiệu quả và đầu óc quân sự của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long sai hai mươi người mang ba trăm chiến mã đem về nước Triệu, còn vũ khí và lương thực thì giữ lại để dùng, sau khi băng bó số binh lính bị thương, cả đội nhân mã tiến về hướng đông.

Khi hoàng hôn đến, cả đội nhân mã đã rời Nội Hà chỉ có hai ngày rưỡi đường.

Vì đường sá không tốt, lại thêm vừa trải qua một cuộc kịch chiến, cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi, ai nấy đều tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi, hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Phong cảnh lại thay đổi, thế núi liên miên, thảo mộc xanh tốt, cảnh đẹp như vẽ, vực thẳm sâu, thác đổ suối chảy, khiến ai cũng đều muốn thu hết cảnh ấy vào tầm mắt của mình.

Bên bờ sông là rừng sâu nguyên thủy bao la, có những cây lớn hàng chục người ôm không xuể.

Chốc chốc lại có tiếng kêu của bầy thú hoang, bọn Triệu binh đã sẵn được trên đường một ít thỏ hoang để làm cơm tối.

Có lúc lại lên đến trên cao, thu vào tầm mắt là thảo nguyên vô tận.

Chốc chốc lại thấy vài ruộng lúa, đối với Hạng Thiếu Long mà nói, quả thật là chốn Đào Nguyên, gã không hiểu vì sao mọi người lại cứ tranh đoạt lẫn nhau, duy chỉ có là bởi con người tham lam mà thôi.

Cảnh tuy đẹp, nhưng đường khá gian nan, không những phải có người mở đường mà nhiều khi phải hạ cây làm cầu để vượt qua khe suối.

Cả ngày đi không được mười dặm đường, cuối cùng hạ trại ở một ngọn núi.

Người tuy mệt, nhưng sĩ khí đều lên cao, giờ đây binh lính đã hoàn toàn nghe lệnh Hạng Thiếu Long.

Mỹ nhân sánh cùng anh hùng, Nhã phu nhân càng ngoan ngoãn với gã hơn. Từ hôm nói chuyện với Hạng Thiếu Long qua cửa sổ, Triệu Thiên né tránh gã, gã cũng im lặng, không vượt qua giới hạn ấy.

Sau bữa cơm, Bình Nguyên phu nhân lại sai người đến mời gã.

Hạng Thiếu Long rất lấy làm lạ vì thái độ hiện nay của mụ, vội vàng bước đến doanh trại của Bình Nguyên phu nhân.

Nào ngờ trong trại của Bình Nguyên phu nhân lại còn hai tên gia tướng, gã thất vọng vô cùng.

Bình Nguyên phu nhân đang ngồi dưới chiếu, sau khi mời gã ngồi thì quắc mắt nhìn gã nói: “Lần này chúng ta phải nói chuyện cho tử tế đấy!”

Hạng Thiếu Long tự nhiên hiểu rõ ý định của mụ, trong bụng giận lắm, nói xẵng: “Phu nhân cứ căn dặn!”

Bình Nguyên phu nhân liếc ngang gã, vẻ mặt vừa yêu vừa hận, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Giờ đây chúng ta đã đi xa đường lớn, rốt cuộc là đi đâu?”

Hạng Thiếu Long nói: “Đường xá gian nan, phu nhân đã mệt mỏi, chúng ta đầu tiên phải đến cuối Nội Hà rồi phải men theo sông đi về phía Đại Lương”.

Bình Nguyên phu nhân đột nhiên thở dài, hơi cúi người phía trước nói nhỏ: “Nếu người... ta có thể đuổi bọn chúng đi”.

Hạng Thiếu Long cả mừng, vội vàng gật đầu.

Bình Nguyên phu nhân phất tay ra hiệu cho hai tên gia tướng ra ngoài, ngưng thần nhìn gã hồi lâu, rồi nói với vẻ đầy tình cảm: “Người quả là một nhân tài hiếm

có, giờ đây chẳng còn kẻ nào dám hoài nghi người đã xuất lĩnh năm mươi binh lính, chống cự với tám trăm tên mã tặc của Khôi Hồ”.

Hạng Thiếu Long cười: “Mã tặc chỉ là bọn ô hợp, có thể thắng chúng mà không cần nhiều sức”.

Bình Nguyên phu nhân lắc đầu nói: “Có những người bẩm sinh đã làm tướng, không những có thể sai khiến tướng sĩ mà còn có thể dùng kỳ binh để thủ thắng, trăm trận trăm thắng, người chính là hạng người ấy”.

Hạng Thiếu Long không biết mục sắp giở trò gì, chỉ đành khiêm nhường từ chối lời khen.

Bình Nguyên phu nhân mặt hơi đỏ, cúi đầu nói: “Vượt qua Nội Hà, đi về phía đông nam hai mươi ngày thì sẽ đến Bộc Thủy, sau đó tiếp tục xuôi về hướng nam, mười ngày nữa sẽ đến Phong Khâu, người giữ thành ấy là Quan Phá, người của ta, như thế chúng ta đã thoát hiểm rồi đó”.

Hạng Thiếu Long nói: “Ty chúc đương nhiên hành sự theo căn dặn của phu nhân”. Rồi hỏi với giọng ngạc nhiên: “Tại sao phu nhân đột nhiên đỏ mặt thế?”

Bình Nguyên phu nhân càng đỏ mặt hơn, giận dữ nói: “Lại còn cố ý giả vờ ư, cút ra cho bốn phu nhân.”

Hạng Thiếu Long thấy mục tỏ vẻ như thế, trong lòng vui lắm, cười hì hì rồi đứng dậy thi lễ: “Ty chúc xin cáo lui!”

Nhưng chân vẫn không cất bước.

Bình Nguyên phu nhân đâu phải muốn đuổi gã đi thật, thấy gã đứng yên đó, vừa giận vừa vui nói: “Sao còn chưa đi?”

Hạng Thiếu Long mỉm cười: “Phu nhân còn chưa thưởng cho ty chúc mà!”

Bình Nguyên phu nhân trong lòng rất mâu thuẫn, liếc mắt nhìn gã rồi cúi đầu.

Hạng Thiếu Long bước tới, quỳ xuống sau lưng mục, hai tay đưa về phía trước kéo người của mục xuống. Quý phụ ấy liền đổ vào lòng gã, một lần nữa gã lại được hưởng trọn đôi môi của mục.

Hạng Thiếu Long biết rõ những thứ không có được là quý giá nhất. Vì thế sau khi hôn xong thì bỏ đi, chỉ để lại một mỹ phụ cô đơn ấy trong đêm.

Hơn hai mươi ngày tiếp theo, bọn họ tiếp tục đi về phía đông nam, vượt qua Nội Hà và Tây Hà, đi ngang qua thành Bộc Dương của nước Ngụy, từ Bộc Dương đi thẳng đến Bộc Thủy.

Sau mấy ngày bình an, thám tử lại báo về đã phát hiện được dấu vết của thám tử bên quân địch.

Xe ngựa của họ nhiều, lại phải sửa các xe bị hỏng, nên hành trình cũng rất chậm, không có cách nào cắt đuôi được kẻ địch, chỉ mong là kẻ địch sắp tới không lợi hại như Khôi Hồ là đã tốt lắm.

Lúc ấy đã gần đến Đại Lương, trên quan đạo đã có các trạm canh gác, khoảng vài chục thì gặp doanh trại của người Ngụy.

Bọn lính Ngụy có thái độ rất kỳ lạ, sau khi xem văn thư của họ xong, tuy không làm khó, nhưng cũng không hề cho người hộ tống, cho đến khi quan đạo đã dứt, họ chỉ còn cách đi thẳng về hướng đông đến Bộc Thủy.

Đội nhân mã dừng lại ở thảo nguyên.

Hạng Thiếu Long và Ô Trác, Thành Tế, Tra Nguyên Dụ bàn bạc riêng với nhau, ai nấy thần sắc đều trầm trọng.

Ô Trác nói: “Giờ đây hành tung của chúng ta và binh lực đã bị kẻ địch nắm trong lòng bàn tay, nhưng chúng ta không hề biết gì đến kẻ địch, đó là phạm đến điều đại kỵ trong binh gia”.

Thành Tế tiếp lời: “Nếu kẻ địch tấn công thì sẽ trong hai ngày hôm nay, cho nên ở chỗ bằng phẳng này, dễ đánh mà khó thủ, kẻ địch sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này”.

Rồi mỉm cười khổ não: “Đáng sợ nhất là bọn Ngụy vương sai thủ hạ giả thành mã tặc đến tấn công, lúc ấy chúng ta khó tránh được đại nạn này”.

Hạng Thiếu Long nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi nói: “Lời Thành Tế nói phải nếu là như thế, chúng ta không thể đứng yên chờ chết”.

Ba người lắng nghe xem vị thống soái mưu trí hơn người của mình có diệu kế gì.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Chúng ta sẽ tìm một nơi cao hiểm trở dựa lưng vào núi, mặt hướng ra chỗ bằng phẳng, dựng nên thành đất rồi đào hào, tích trữ nước suối, giữ mười ngày đến nửa tháng. Ngoài ra phải một ít khinh kỵ, đi trước đến Phong Châu, nhờ tướng giữ thành ở đó là Quan Phá phái binh đến cứu viện, dù cho Ngụy vương có quỷ kế đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm khó chúng ta được”.

Sau một hồi suy nghĩ cả bọn thấy chẳng có biện pháp nào hay hơn biện pháp này.

Lúc ấy Hạng Thiếu Long tìm Bình Nguyên phu nhân thương lượng, Bình Nguyên phu nhân nói nhỏ: “Về chuyện này người giỏi hơn ta, tất cả mọi chuyện người hãy quyết định đi”.

Hạng Thiếu Long chưa bao giờ thấy mục dục đằng, ngoan ngoãn như thế, trong lòng rất vui nói: “Phu nhân có muốn đêm nay ty chúc đến tìm bà hay không?”

Bình Nguyên phu nhân thở dài: “Đến Đại Lương rồi hãy nói có được không? Con trai của ta rất không vừa lòng ta và người đã gặp riêng nhau trong trại, giờ đây nó đang dần hồi phục lại, ta không muốn nó vì chuyện chúng ta mà tức giận”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Thiếu Nguyên quân, lòng hờn hờ rời xe của Bình Nguyên phu nhân, thông báo kế hoạch này cho Nhã phu nhân rồi bảo nàng lại

chuyển lời cho Triệu Thiên cùng rõ.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng họ đã tìm một nơi cao như ý để hạ trại.

Toàn quân lập tức bận rộn, đồng thời Hạng Thiếu Long cũng phái hai mươi khoái kỵ mang thư của Bình Nguyên phu nhân chia thành mười đường đến Phong Châu xin cứu viện.

Lần này hạ trại không giống như lần trước, phòng tuyến chủ yếu là các hào sâu.

Họ đào một con hào sâu một trượng, rộng năm trượng xung quanh chỗ hạ trại, đất móc lên được đắp thành lũy ở trên hào, lại được gia cố thêm bằng đá, tạo thành một bức tường thành cao nửa trượng, lại chừa ra các lỗ để dùng bắn tên, sau đó lại nối các xe la ở trong bức tường đất ấy.

Phía bên ngoài bức tường đất thì cắm các thanh tre nhọn, lại đào thêm hố để làm bẫy ngựa, nói tóm lại họ đặt nhiều bẫy để ứng phó với kẻ cường địch.

Các loại cây cỏ mọc um tùm các bên đều được chặt bỏ để kẻ địch không còn chỗ ẩn nấp.

Quân doanh cũng theo cách này, sắp đặt theo hình bán nguyệt, chủ doanh ở trong, lực quân chia làm hai cánh, thành một hình bán nguyệt. Doanh trại lại cách bức tường thành đất hơn ba trượng, trừ phi bức tường thành đất bị phá, nếu không kẻ địch cũng không bắn tên hoặc phóng đá vào được.

Sau ba ngày, họ đã đắp xong thành lũy, các chạ bẫy cũng đã đặt xong.

Hạng Thiếu Long vì đề phòng kẻ địch đánh bằng hỏa công nên đã dẫn nước từ con suối ở sau núi vào trong doanh trại, tất cả đã được bố trí sẵn sàng, năm ngày đã qua.

Hôm ấy khi Hạng Thiếu Long đang lắp đặt lôi thạch, thám tử hồi báo, phát hiện một đội mã tặc gần một vạn tên đang đuổi đến.

Mọi người đều lo lắng, biết chắc chắn đây là kẻ địch đang đợi họ ở phía trước, vì đã lâu họ không xuất hiện nên chúng cuối cùng đành lộ diện.

Điều ấy đã chứng minh họ suy đoán không sai, bọn địch ấy chắc chắn là có Ngụy binh trà trộn vào.

Dù biết rõ sự thực là thế, họ cũng không hiểu vì sao Ngụy vương lại đuổi cùng giết tận đến thế, chỉ có một cách giải thích duy nhất là y sợ Tín Lăng Quân đe dọa đến vương vị của mình, vì thế mới mượn cớ này để phá vỡ mối quan hệ giữa Tín Lăng Quân và người Triệu. Còn những nguyên nhân khác thì họ không biết được. Song Ngụy An Ly vương nổi tiếng là một quốc quân ngu độn, dù làm ra chuyện gì hoang đường cũng chẳng có ai lấy làm lạ.

Một đêm bình an trôi qua, đến ngày tiếp theo, Hạng Thiếu Long căn dặn ngoài đám lính trực canh, toàn bộ đều phải nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần để ứng phó với kẻ địch.

May mà họ đã thu được nhiều vũ khí, lương thực, cung tên của bọn Khôi Hồ nên thử mười ngày nữa tháng vẫn có thể vượt qua được. Còn một ưu thế nữa mà kẻ địch không ngờ đến là họ có thể đắp đất làm thành, cho nên không mang đến những dụng cụ để đối phó với kiểu phòng ngự này khiến cho họ dễ dàng chống đỡ hơn.

Hoàng hôn đến, đám mã tặc đã xuất hiện trên bình nguyên, lại còn hạ trại, thế là thế cuộc hai bên đối địch đã được thành lập.

Hạng Thiếu Long quan sát kỹ càng bọn địch, kêu lên thất thanh: “Xem kìa! Chẳng phải là Khôi Hồ đấy hay sao?”

Mọi người đều căng mắt ra, chỉ thấy một đội mã tặc đến đang hướng về phía họ, kẻ đi đầu chính là Khôi Hồ.

Thành Tế giận dữ nói: “Rõ ràng Khôi Hồ vốn là người của Ngụy vương, bọn mã tặc ấy chính là Ngụy binh cải trang, chuyên quấy nhiễu kinh tế và trị an nước khác, người Ngụy thật độc ác!”

Tra Nguyên Dụ lắc đầu than rằng: “Ta không hiểu vì sao đại vương lại gả nàng công chúa xinh đẹp nhất của chúng ta cho người Ngụy?”

Thành Tế vội vàng nói: “Ông nên cẩn thận lời nói, nếu lọt vào tai đại vương thì ông và người nhà sẽ đại họa lâm đầu đấy.”

Tra Nguyên Dụ cười khổ não nói: “Vậy sống qua tối nay thì mới nói được!”

Hạng Thiếu Long biết y thấy thế giặc mạnh hơn phía mình gấp mười lần nên trong bụng có ý khiếp sợ. Vì thế gã nhú mày, quay sang nói với Thành Tế: “Chuẩn bị hỏa tiễn cho ta, có lẽ tối nay ta sẽ dùng đến”.

Không thèm để ý đến ánh mắt lạ lùng của bọn họ, gã về đến soái doanh thì lấy ra dụng cụ của mình, ra phía sau doanh trại.

La và ngựa bị nhốt ở hai chuồng gỗ lớn, thông thả uống nước suối và gặm cỏ non trên đồi.

May mà lúc ấy là đầu đông, nếu có một trận tuyết lớn thì chúng sẽ càng khó khăn hơn.

Gã ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi, gã dễ dàng leo lên trên nhờ dây móc câu, khi lên đến đỉnh núi, gã sắp đặt các vũ khí bí mật của mình rồi mới quay về doanh trại. Chỉ cần băng qua ngọn núi thì gã có thể hạ xuống hơn mười trượng ở ngoài bình nguyên, tiến hành hành động bí mật của mình.

Khi về đến soái doanh, Thành Tế hốt hải chạy đến: “Mau ra đây xem!”

Khi gã ra ngoài, chỉ thấy bọn tặc binh toàn bộ đều đang chặt cây, một đầu vót nhọn, mỗi cây dài khoảng một trượng xếp trên đất.

“Chúng định làm gì thế” Ô Trác nhú mày nói.

Hạng Thiếu Long trong bụng đánh lô tô, lạc giọng nói: “Đó là công cụ tấn

công thành đất của chúng ta, chỉ cần dựng nghiêng các cây này thì có thể chống cự được tên và lời thạc của chúng ta”.

Tra Nguyên Dụ ngạc nhiên nói: “Chiều này quả nhiên hữu dụng, chỉ cần trước sau xếp ba hàng thì dù có đá lăn cũng chẳng sợ, lại có thể cản trở thị tuyến của chúng ta, khiến chúng ta không thể nào thấy được tình thế của chúng”.

Ô Trác cười nhạt nói: “Dù chúng muốn cấm những thứ này, trước tiên cũng phải trả giá đắt”, rồi nói tiếp: “Chúng đến một nửa số người là tốt rồi”.

Ý gã muốn nói dù cho chúng có hy sinh nhiều người, số còn lại vẫn đủ sức tấn công vào thành đất.

Hạng Thiếu Long mỉm cười: “Yên tâm đi! Kẻ địch đã phạm một lỗi lầm to lớn đó là khinh địch. Các ông có thấy doanh trại của chúng không, chúng không hề có phòng ngự, mà lương thảo và ngựa thì ở tít phía sau hậu phương. Nếu chúng ta có thể cho chúng một mối lửa thì sẽ dễ dàng phá vỡ chúng thôi!”

Bọn ba người Ô Trác đều nhú mày, nhìn bọn giặc đang vây quanh ngọn đồi nhỏ, thầm nghĩ đối phương không hề khinh địch, dù cho thả một con chuột sang để phóng hỏa thì cũng đã rất khó.

Hạng Thiếu Long mỉm cười không nói lời nào mà quay về doanh trại nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ ngơi được hai canh giờ, tỉnh dậy thì trời đã về chiều, Nhã phu nhân đang đợi gã thức dậy cùng dùng cơm.

Hạng Thiếu Long thức dậy tắm rửa xong rồi ăn cơm.

Nhã phu nhân lấy làm lạ nhìn gã: “Xem ra chàng rất chắc chắn, nếu không tại sao lại hứng khởi đến thế. Nhưng ta cũng không rõ tại sao lần này chàng vẫn chắc chắn rằng có thể phá địch được?”

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, cười nói: “Nhã nhi sợ rồi ư?”

Nhã phu nhân hôn gã rồi cười nói: “Không gặp chàng mới sợ đó, nhưng gặp chàng rồi thiếp cũng chẳng còn sợ gì cả. À, chàng tới chỗ Triệu Thiên xem thử, cô ấy bảo có chuyện cần nhờ chàng đấy”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng Triệu Thiên còn khiến gã đau đầu hơn bọn mã tặc kia.

Nàng tam công chúa xinh đẹp này sau khi cho bọn thị nữ lui thì đến trước mặt gã e thẹn nói: “Hạng Thiếu Long, Triệu Thiên có thể mượn một vật của chàng không?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Công chúa muốn mượn gì?”

Triệu Thiên đưa bàn tay búp măng của nàng ra, nói: “Ta muốn mượn thanh trủy thủ của chàng”.

Hạng Thiếu Long giật mình, tự hỏi chẳng lẽ nàng lại mất lòng tin đối với ta

sao. Ta nhất định sẽ đưa nàng đến Đại Lương.

Triệu Thiên hai mắt đỏ hoe, u buồn nhìn gã: “Triệu Thiên không muốn chàng đưa đến Đại Lương, đến nơi nào cũng được, Đại Lương thì không”.

Chẳng còn lời nào rõ ràng hơn để biểu đạt tình ý của nàng đối với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nghe xong máu nóng bốc lên, buột miệng nói: “Được! Hạng Thiếu Long hứa với công chúa, dẫu cho đưa công chúa đến được Đại Lương, thì Hạng Thiếu Long cũng tìm cách đưa nàng trở về”.

Triệu Thiên giật mình nói: “Thật không?”

Hạng Thiếu Long cảm thấy khuôn mặt của nàng đỏ lựng, tràn trề sức sống, gã đánh liều nói: “Đây là một lời hứa!”

Nói xong lời này, người gã nhẹ nhõm.

Sự thực từ khi biết tình hình rắc rối của vương thất nước Ngụy, lại biết Triệu vương muốn đánh cướp Lỗ Công bí lục, gã biết Triệu Thiên không thể nào hạnh phúc được. Giờ đây đã tỏ rõ tâm ý, gã còn vui mừng hơn.

Triệu Thiên mừng lắm, nói: “Thiếu Long! Thiên nhi biết ơn chàng lắm”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng có lòng tin với mình như vậy nên trong lòng cũng hoan hỷ, móc thanh trủy thủ đặt vào tay nàng, thừa cơ nắm lấy bàn tay ngọc ngà ấy nói: “Chưa đến lúc cuối cùng, nàng đừng nên rút dao ra tự vận”.

Triệu Thiên đỏ mặt, bỏ vật định tình ấy vào trong lòng, rồi cúi đầu nói: “Thiên nhi hoàn toàn nghe lời dặn của Thiếu Long”.

Hạng Thiếu Long đang định hôn nàng thì tiếng trống trận vang lên ở phía ngoài.

Nhìn tình thế dưới chân núi, Thành Tế mặt tái nhợt, chỉ có Ô Trác là bình tĩnh.

Kẻ địch đã dựng một bãi cây rộng khoảng hai trượng, bao vây tất cả mọi con đường dưới chân núi.

Ở giữa bãi cây chỉ để một khoảng trống nhỏ đủ cho một người lọt qua, nếu cưỡi ngựa thì không thể lọt qua được.

Trên ngọn cây lại treo phong đăng, soi sáng cả một vùng rộng lớn.

Ở phía ngoài bãi cây ấy lại tập trung gần hai nghìn mã tặc, hai trăm tên đầu tiên người cao lớn, tay cầm mộc thuẫn, dưới thuẫn lại có cọc dài có thể cắm xuống đất để mượn lực cản lùi thạch.

Hai trăm tên khác tay cầm những công cụ như cuốc thuổng, có lẽ trước tiên chúng sẽ phá những chạu bấy, lấp các hố đã cắm chông. Tiếp theo là năm trăm tên đang cầm cung nỏ để đánh từ xa, sau đó mới đến bọn cầm vũ khí dài như móc câu, thuẫn, kích, khí thế rất mạnh mẽ, khiến ai nấy cũng lạnh xương sống.

Khôi Hồ và vài tên ra dáng vẻ tướng lĩnh đang cưỡi ngựa chỉ trở về phía bọn họ, rõ ràng là đang bàn sách lược tấn công.

Ô Trác chỉ về phía một đại hạn có khuôn mặt dài như mặt chó sói nói: “Kẻ ấy tên gọi là Lang nhân (Người sói) Lê Ngạo, là một tên mã tặc nổi tiếng ở biên giới nước Hàn, tề danh cùng Khôi Hồ, không ngờ cũng là người của Ngụy vương”.

Hạng Thiếu Long nói: “Như thế có thể thấy rằng trong số một vạn tên ấy không phải cùng một bọn, nhưng toàn bộ là người do Ngụy vương phái đến. Hừ! Ta đã hiểu được chút ít. Ngụy vương đối phó với chúng ta, chính là muốn đả kích Tín Lãng Quân, cũng có tư thù trong đó, bởi vì ta đã từng giết người của Khôi Hồ”.

Rồi chợt nghĩ ra hèn chi ngày trước Đâu Lương âm thầm thông báo cho Khôi Hồ đến cướp ngựa và nữ nhân. Bởi vì chúng là gián điệp do Ngụy vương phái đến quấy nhiễu nước Triệu.

Thành Tế nói: “Xem ra chúng sẽ chia ra tấn công chúng ta cả ngày lẫn đêm để làm hao mòn sức chiến đấu của chúng ta”.

Tra Nguyên Dụ buồn rầu nói: “Cứu binh cứ cho là nhận được tin tức lập tức đến ngay, nhưng ít nhất là phải tốn năm ngày, chúng ta e chỉ ba ngày cũng chịu không nổi, nào ngờ thực lực của chúng hùng hậu như thế này”.

Tiếng trống vang lên. Bọn cầm thuẫn đứng lên giữa hàng cây, đội hình xếp rất chỉnh tề, tiếp theo công binh và xạ thủ.

Hạng Thiếu Long thấy trời đã tối, quay sang Thành Tế hỏi về chuyện hỏa tiễn có bọc vải thấm dầu rồi căn dặn: “Các ông hãy phụ trách phòng vệ ở đây, ta sẽ vòng ngo sau đốt cháy lương thảo và đuổi ngựa của chúng, xem chúng còn làm gì được nữa”.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã không biết gã làm cách nào để đến doanh trại của địch.

o O o

Chương 29

ĐẠI PHÁ ĐỊCH QUÂN

Hạng Thiếu Long về trại của mình thay bộ dạ hành, gài đai có cấm kim châm vào eo, lại móc thêm công cụ leo núi, lưng đeo nỏ, bước ra phía sau trại.

Ngang qua trại Triệu Thiên, gã nén không được gọi: “Công chúa!”

Tiếng trống ngày càng gấp, rõ ràng kẻ địch sắp tấn công.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống vang lên từng hồi như tiếng gọi của tử thần.

Triệu Thiên chẳng biết có phải đang nhớ đến Hạng Thiếu Long hay không, nghe tiếng gọi của gã liền vừa mừng vừa lo gọi lớn: “Thiếu Long! Sao chàng lại ở đây? Ồ!”

Nàng chợt nhìn thấy bộ dạ hành trên người gã.

Hạng Thiếu Long nhìn nàng có vẻ đáng yêu như Ô Đình Phương, nhìn vẻ đẹp ngây thơ của nàng, mối thâm tình từ lâu chất chứa trong lòng nay tuôn trào, gã mỉm cười nói: “Giờ đây ta đi tử chiến với quân địch, công chúa có khích lệ ta không?”

Triệu Thiên giật mình, ánh mắt lộ vẻ sùng bái, ngẩng đầu lên, dẫu môi, lặng lẽ chờ nụ hôn đầu tiên mà không hề e ngại.

Hạng Thiếu Long trong lòng tràn trề ân tình, hôn lên đôi môi của nàng, đưa hai tay ôm lấy nàng vào lòng, từ khắc ấy gã nguyện lòng sẽ bảo vệ cho nàng.

Bỗng có tiếng kêu thét rầm trời.

Kẻ địch bắt đầu tấn công ở phía ngoài thành đất.

Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên hình như không nghe được điều gì, hoàn toàn chìm đắm trong ngọt ngào.

Hạng Thiếu Long buông Triệu Thiên, mỉm cười: “Được một nụ hôn này! Hạng Thiếu Long ta có lòng tin sẽ bảo vệ được công chúa cho đến hết đời này”.

Khi Triệu Thiên đang còn ngây ngất, Hạng Thiếu Long đã biến vào trong đêm tối.

Gió bắc thổi ù ù.

Hạng Thiếu Long từng bước bò lên núi bằng móc câu, gã chỉ dựa vào trí nhớ, cảm giác của mình mò mẫm từng bước chân, sau khi bò qua sườn núi thì đột nhập vào hậu phương của quân địch mà thần không biết, quỷ không hay.

Gã từng được huấn luyện quân sự ở thế kỷ hai mươi mốt, đang đêm cướp trại như thế này đối với gã là trò trẻ con.

Không cần mặc bộ áo giáp nặng gần trăm cân, gã đang rộng hai cánh như một con chim, thoát cái đã chuyển về hướng hậu phương của quân địch, doanh trại của quân địch là “thổ phương trận”, tức là các trại sẽ sắp xếp thành một hình vuông từ ngoài vào trong có năm lớp.

Doanh trại chứa lương thực đặt ở phía sau, tiếp theo là hai chuồng lớn nhất hàng trăm thớt ngựa chiến.

Tình thế bên kia càng lúc càng khẩn trương, doanh trại của địch thì lại an toàn im lặng, củi lửa lạnh tanh. Xem ra bọn tặc binh chưa đến lượt đi đánh, đang cố tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi.

Hạng Thiếu Long cười thầm, Hạng mỗ bảo đảm đêm nay các người sẽ khó ngủ yên, các người sẽ có một cơn ác mộng tàn khốc.

Chú ý quan sát bọn lính canh đang rất thoải mái, có tên còn ngủ gật.

Khi đến chuồng ngựa, càng tức cười hơn, thì ra mười hai tên lính đang quây quần đánh bạc, xem ra rất hứng khởi, chúng hoàn toàn không để ý đến không khí khẩn trương khi hai bên đánh nhau.

Chỉ cần giải quyết được mười hai tên tiểu tặc này, gã có thể phóng hỏa đốt trại lương thực.

Vấn đề là làm thế nào để có thể giết mười hai tên lính có kinh nghiệm tác chiến phong phú này mà không tên nào chạy thoát.

Hạng Thiếu Long vò đầu suy nghĩ.

Lúc ấy có một tên bước về phía gã.

Hạng Thiếu Long giật mình, may mà kẻ ấy vừa đi vừa mở quần, mới biết đối phương định làm gì, gã liền ẩn mình sau một gốc cây.

Kẻ ấy bước vào trong lùm cây, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, yết hầu hơi lạnh, hồn đã thăng thiên.

Hạng Thiếu Long rút thanh Phi Hồng kiếm ra, cởi giáp ngoài của kẻ ấy mặc vào người, ngênh ngang bước vào, cho đến khi đến sau lưng hai tên trong số ấy thì đưa tay túm tóc hai tên đó quật mạnh đầu vào nhau, sau đó buông hai tay đưa chặt mạnh vào ót của hai tên khác.

Hạng Thiếu Long ra tay thật mau lẹ khi bốn tên ngã xuống, bảy tên còn lại mới phát giác đã xảy ra chuyện.

Loáng một cái, Hạng Thiếu Long rút thanh Phi Hồng kiếm ra chồm người tới chiếc bàn đá bảy gã kia đang ngồi, cắt đứt yết hầu của ba tên.

“Bốp”, một chân đá ra, trúng vào mệnh môn của một tên đang rút đao ra khỏi vỏ được một nửa, khiến y ngất đi.

Ba tên còn lại hồn phi phách tán đang tìm đường.

Hạng Thiếu Long cười thầm, phóng thanh Phi Hồng kiếm đâm thẳng vào lưng

của một tên, hai tên còn lại thấy gã mất vũ khí thì rút kiếm quay lại.

Hạng Thiếu Long cho tay vào thắt lưng rút ra hai thanh phi châm, vẩy tay một cái phi châm bay ra như điện chớp cắm vào mi tâm của hai tên.

Hạng Thiếu Long bước tới rút thanh Phi Hồng kiếm ra lần vào đâm tới.

Tiếng la hét càng kịch liệt hơn.

Tiếng lôi thạch cũng âm âm vang lên, có thể thấy kẻ địch đã tấn công lên sườn đồi, bọn Thành Tế đành phóng lôi thạch về phía kẻ địch đang tiến lên.

Hạng Thiếu Long đã phá được chuồng ngựa, gã vội vàng tháo cung xuống, len vào bầy ngựa, đến gần trại lương thực.

Từ góc độ ấy có thể thấy được một hàng hơn hai mươi trại đang vây ở vòng ngoài, ở mỗi cửa trại đều treo phong đăng, ngọn đèn lắc lư trước gió, doanh trại thì lạnh tanh, chỉ có vài tên lính vừa canh giữ vừa ngủ gật, phòng thủ rất lỏng lẻo.

Điều này cũng chẳng trách bọn chúng, bởi vì nơi đây là trận địa hậu phương của chúng, lại tưởng rằng người của Hạng Thiếu Long đã bị vây khốn, nên mới sơ ý như thế.

Sáng nay Hạng Thiếu Long đã leo lên cao, quan sát hai hàng cuối cùng gồm hơn bốn chục doanh trại, tất cả đều dùng để chứa lương thực, cho nên mới khỏi cần bọn thám tử đi dò thám. Doanh trại theo kiểu “thổ phương trận” này đầu đuôi hướng về hai phía nam bắc, lúc ấy là gió bắc thổi, cho nên nếu gã có thể đốt được trại lương thực ở đầu phía bắc thì nói không chừng lửa sẽ mau chóng đốt toàn bộ doanh trại của kẻ địch, đặc biệt là trong doanh trại có nhiều cỏ dại, rất dễ trở thành một trận hỏa hoạn lớn.

Sau khi quyết định, Hạng Thiếu Long quỳ một chân xuống, đốt ngọn hỏa tiễn, bắn vào trại lương thực gần nhất, gã chọn bắn vào sau trại để kẻ địch khỏi phát giác ngay.

Sau khi đốt trại lương ở vòng ngoài, gã lại dùng mỗi lửa đốt luôn kho lương của súc vật, lúc ấy mới tìm một thớt ngựa khỏe nhất, không có yên cương, đi vòng ra khoảng rừng thưa bên cạnh rồi lén vào giữa doanh trại địch.

Bấy giờ ở trại phía bắc có khói bốc lên, ngọn lửa cũng bắt đầu bốc lên, một số tên lính phát giác ra nên quát nhau cứu hỏa, chạy cả về hướng ấy.

Tiếng ngựa hí càng làm cho kẻ địch lúng túng hơn. Trong nhất thời cả doanh trại nhốn nháo cả lên.

Hạng Thiếu Long vừa kìm ngựa đi chậm lại, phóng hỏa tiễn, gã chọn phóng vào những trại ở phía ngoài, chỉ cần phía ngoài bốc cháy thì những tên đang ngủ say phía trong đừng hòng thoát ra.

Nhân lúc kẻ địch đang chú ý tập trung cứu hỏa ở phía bắc, gã lại mặc bộ giáp của kẻ địch, ngang nhiên băng qua doanh trại, chạy qua phía bên đối diện.

Bọn lính bắt đầu hỗn loạn, những tên lính đang ngủ bừng tỉnh dậy, ngơ ngác

chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Một số tên tướng có kẻ địch đến tấn công, chưa kịp mặc áo giáp đã cầm binh khí xông ra.

Kẻ địch giầy xéo lên nhau mà chạy.

Ở phía bắc có tiếng vó ngựa vang lên, rõ ràng bầy ngựa bị hoảng hồn nên đang tìm cách thoát ra.

Hạng Thiếu Long thúc ngựa lên, không ai chú ý đến gã, có tên còn quát gã mau đuổi theo bầy ngựa.

Hạng Thiếu Long trả lời lại, đánh qua một vòng, lúc bấy giờ những trại phía sau đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, lửa lại bắn với cây cỏ nên càng cháy mạnh hơn. Hạng Thiếu Long ném cung tên xuống, rút ra thanh Phi Hồng kiếm, hể thấy phong đăng là đập vỡ, dầu hỏa chảy trên đất, lập tức bắt lửa còn nhanh hơn hỏa tiễn nhiều.

Có tiếng quát ở sau lưng.

Hạng Thiếu Long phục người trên lưng ngựa, ba mũi tên bay lướt qua lưng gã.

Hạng Thiếu Long cười lớn, chân kẹp vào bụng ngựa, chạy ra một khoảng xa, sau khi đập vỡ hơn mười ngọn phong đăng mới phát giác kẻ địch đang chạy về phía mình, nên không do dự thúc ngựa chạy về phía trại mình.

Lúc bấy giờ tặc binh đánh nhau ở phía ngoài mới quay về, hoảng sợ đến nỗi tướng bị kẻ địch đánh vào.

Lúc ấy ngoài Khôi Hồ, Người sói và bốn tên đầu sỏ, những tên khác đều là bộ binh, khi cưỡi ngựa quay về, bọn cưỡi ngựa như Khôi Hồ vượt lên trước hết.

Hạng Thiếu Long tài cao gan lớn, dứt thanh Phi Hồng kiếm vào vỏ, hai tay rút ngọn phi châm cầm sẵn vào trong tay.

Trong đêm tối chỉ có thể nhờ ánh lửa từ xa, nhưng cũng chẳng thấy được gì, bọn Khôi Hồ còn tưởng người của mình đến báo tin, quát lớn: “Có chuyện gì?”

Hạng Thiếu Long trả lời lớn: “Là người của Thiếu Nguyên quân!”

Bọn đầu đảng đều thất kinh, xông vội tới. Khôi Hồ và Người sói ở phía sau, Hạng Thiếu Long thầm than đáng tiếc, vẫy tay một cái, phi châm phóng ra như điện chớp.

Lực cổ tay của gã thật lợi hại, thêm nữa đầu phi châm dài vào nhọn, lực xuyên rất mạnh, cắm vào giáp xuyên qua người, hai tên đầu đảng đi đầu lập tức trúng châm.

Khi hai tên này ngã xuống ngựa, Hạng Thiếu Long lại lập tức rút hai ngọn phi châm phóng tiếp hai tên phía sau.

Khôi Hồ và Người sói đồng thời cảm thấy không ổn, quát lớn rồi rút trường kiếm ra, thúc ngựa vòng qua hai bên để xông tới, lúc ấy hai kẻ đi đầu kêu lên

thảm thiết rồi ngã gục trên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long không còn thời gian lấy phi châm về nữa, một tay giữ ngựa, tay kia rút Phi Hồng kiếm ra xông về phía Người sói.

Người sói quát lớn, mượn thế xông tới của thốt ngựa, một kiếm chém vào mặt kẻ địch.

Hạng Thiếu Long giơ kiếm ra đỡ, đồng thời nghiêng người ra ngoài, mượn thế đá bay lên một cước, trúng vào hông Người sói.

Đó là thế đá tạt cái biên từ thời quyền Thái, Người sói kêu thảm một tiếng, nằm bẹp trên lưng ngựa.

Lúc ấy hai tên trúng tên mới té xuống đất.

Con chiến mã mất chủ nhân nên hoảng hồn giậm chân hí vang trời, trong đó có một con giơ chân lên, khi giậm xuống thì vừa đúng ngay lúc Người sói rơi xuống đất, vó ngựa hạ xuống ngay trúng ngực của y. Tiếng xương ngực bị gãy vang lên rôm rốp, tên hung đồ bị giậm chết ngay tại trận.

Hạng Thiếu Long chạy vòng qua hai thốt ngựa ấy, thừa cơ rút ra một ngọn phi châm, đuổi đến sau lưng Khôi Hồ.

Khôi Hồ thấy sự việc không xong, quay đầu ngựa chạy về hướng doanh trại đang cháy.

Hạng Thiếu Long cưỡi phăng bộ giáp nên người nhẹ nhõm.

Lúc này gã nhẹ hơn Khôi Hồ gần trăm cân, lại thêm ngựa rất khỏe nên chớp mắt đã đuổi gần đến sau lưng Khôi Hồ, chỉ còn cách khoảng hai chục thước.

Hạng Thiếu Long không nói tiếng nào, phóng phi châm ra.

Nào ngờ Khôi Hồ thấy chạy không thoát nên quay ngựa cũng vừa tránh khỏi ngọn phi châm.

Lúc ấy bọn lính lo cứu hỏa nên xung quanh không có người, thành ra cục diện của hai người lúc này là một chọi một.

Khôi Hồ cầm kiếm xông lại, quát lớn: “Ngươi là ai?”

Hạng Thiếu Long cười lớn nói: “Chính là người bạn cũ, Hạng Thiếu Long của ngươi đây”.

Tiếng “keng keng” vang lên, hai người thúc ngựa chạy đến, giao nhau ba kiếm mà chẳng kẻ nào chiếm phần hơn.

Hạng Thiếu Long không ngờ lực tay của y lại mạnh như thế, kiếm thuật lại giỏi, khi quay đầu ngựa, gã dùng hai chân kẹp bụng ngựa, tay phải cầm kiếm, tay trái rút phi châm ra.

Trong những ngày này gã phần lớn thời gian ngồi trên lưng ngựa, khiến cho thuật cưỡi ngựa của gã tăng tiến rất nhanh chóng, không còn mù mờ như ngày nào nữa.

Khôi Hồ thừa cơ rút cung nỏ ra, lắp tên thật nhanh, vút một tiếng phóng tên về phía Hạng Thiếu Long, trường kiếm thì ngậm trên mồm.

Hạng Thiếu Long trước giờ đã được huấn luyện tránh né bom đạn, nào sợ tên của y, né qua một bên, tránh được một bên, hai chân kẹp bụng ngựa tiến nhanh về phía trước.

Khôi Hồ không ngờ gã có thể né được, vội ném bộ cung về phía gã, đưa tay lấy thanh trường kiếm trên mồm xuống.

Hạng Thiếu Long tung chân đá bay bộ cung ra, rút thanh Phi Hồng kiếm ra chém ngang ngực Khôi Hồ.

“Keng” một tiếng vang lên.

Khôi Hồ tuy có thể đỡ được kiếm này, nhưng vì đã mỏi mệt, mà đối phương lại mượn sức ngựa xông đến, khiến cho người y phải nằm rạp trên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long quát lớn, lật tay ném phi châm ra.

“Coong” một tiếng, phi châm tuy trúng Khôi Hồ, nhưng trúng vào phần cứng trên mũ y, bắn ra trở lại.

Hạng Thiếu Long biết tình thế nguy cấp, nếu cứ giằng co mãi như thế này thì kẻ địch sẽ kéo đến, càng khó chống đỡ hơn, nên mạo hiểm lật người bay bổng ra sau, phóng thanh Phi Hồng kiếm ra.

Lúc bấy giờ Khôi Hồ đã ngồi thẳng dậy, hai chân kẹp bụng ngựa, nên bị thanh Phi Hồng kiếm bén ngót bay thẳng vào lưng, khiến gã bị đâm chết ngay tại trận.

Thốt ngựa tiếp tục phóng về phía trước, được hơn mười trượng thì xác Khôi Hồ lật nhào xuống ngựa.

Hạng Thiếu Long chạy vội lên rút thanh Phi Hồng kiếm ra.

Lúc này bên doanh trại phía quân Triệu có tiếng thét vang trời, chắc Thành Tế thấy kẻ địch rối loạn nên thừa cơ xuất trận.

Hạng Thiếu Long hào khí ngất trời, cắt thủ cấp của Khôi Hồ, nhảy lên lưng ngựa, phi về phía hai ngàn tặc binh đang chạy đến, la lớn: “Khôi Hồ chết rồi! Các người mau chạy đi!”

Lúc bấy giờ mấy tên lính đang cầm đuốc chạy về, vì phía sau có truy binh nên luống cuống, lại thấy phía trước có người cầm thủ cấp Khôi Hồ, nên tưởng bị hai đầu đánh lại, vì thế la hét giẫm đạp lên nhau chạy tứ tán.

Binh bại như núi đổ, bọn tặc binh phía sau chẳng biết chuyện gì xảy ra nên cứ theo phản ứng dây chuyền mà cuống cuống bỏ chạy.

Hơn hai ngàn tên địch không đánh mà tan.

Hạng Thiếu Long và bọn Thành Tế gặp nhau, toàn quân đều vui mừng.

Bọn tặc binh mất đi đầu đảng, doanh trại lại bị cháy, ngựa chiến lương thực

đều mất cả, chẳng còn lòng dạ nào đánh nhau nữa nên bỏ chạy. Hạng Thiếu Long dẫn binh tướng đuổi theo giết đến tận sớm hôm sau mới quay về.

Lần này bên phía Hạng Thiếu Long chỉ chết năm người, bị thương hơn một trăm rưỡi người. Không đầy một ngàn quân mà có thể phá được một vạn đại quân, thương vong nhẹ như thế, quả là một kỳ tích hiếm thấy, điều này cũng thực sự xác lập địa vị trên chiến trường của Hạng Thiếu Long.

Nhưng cũng rất nguy hiểm.

Khi doanh trại địch phát hỏa, người của Khôi Hồ đã dẹp được các trở ngại trên sườn núi, lấp đầy các hố có chạm bẫy, khi vừa phát động vượt hào thì phía sau có cấp báo nên đành phải lui binh.

Hàng cây gỗ ngược lại đã trở thành chướng ngại cho kẻ địch lui binh, bọn địch bị lôi thạch và xạ tiễn bắn trúng nên máu chảy thành sông, giống như địa ngục ở chốn nhân gian.

Thủ cấp của Khôi Hồ và Người sói được ngâm trong rượu thuốc. Hạng Thiếu Long sai người đem về tặng Triệu vương để cho thấy người của y uy phong đến cỡ nào.

Đó chính là sự công kích về mặt tâm lý của Hạng Thiếu Long đối với Triệu Mục, khiến cho Triệu vương ngày càng cảm thấy gã quan trọng, giả sử ngày sau Triệu Thiên có bề gì thì cũng dễ ăn nói.

Khi Hạng Thiếu Long về doanh trại, ngoài gã Thiếu Nguyên quân vì đổ kỵ mà thác bệnh không đi ra ngoài, ngay cả Bình Nguyên phu nhân cũng đến chúc mừng gã khải hoàn, tưởng không cần nhắc đến Triệu Nhã, Triệu Thiên nữa.

Từ cổ mỹ nhân đã yêu anh hùng, ánh mắt của bọn nữ nhân đều hướng về gã khiến gã ngây ngất như đang bay.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, tình huống này không thể có, tất cả mọi người hành động đều phải có sự phối hợp của tập thể, mỗi người chỉ góp một phần nhỏ công sức của mình trong đó.

Nhưng trong thời Chiến Quốc này, tràn trề chủ nghĩa anh hùng lãng mạn cá nhân, cho nên mới có những chuyện như Thương Ưởng có thể xoay chuyển được thời cuộc, hoặc một danh tướng như Liêm Pha.

Hạng Thiếu Long lại là một sản phẩm của siêu thời đại, có tri thức quân sự và đã được huấn luyện cho nên có thể đánh đâu thắng đó.

Vì thế đám nữ nhân sao không hâm mộ gã được.

Ngay cả một người đàn bà lòng dạ độc địa như Bình Nguyên phu nhân cũng liếc mắt với gã, một nhân tài như thế, nếu bỏ thật quá phí.

Hạng Thiếu Long bị thương ở nhiều chỗ nên được Triệu Nhã và Triệu Thiên kéo vào trong trại rửa vết thương đắp thuốc.

Nhã phu nhân thấy Triệu Thiên săn sóc cho Hạng Thiếu Long, trong lòng lo

lắng. Nếu hai kẻ này có mối quan hệ thì quả thật họa sẽ giáng xuống đầu.

Triệu Thiên dụ dàng hỏi: “Đau không?”

Được hai người đẹp chăm sóc, Hạng Thiếu Long vui sướng mỉm cười trả lời rồi nằm xuống chiếu, ngủ thiếp đi.

o O o

Chương 30

CHUYỆN TAM TẤN HỢP NHẤT

Sau khi đại thắng Khôi Hồ, Hạng Thiếu Long vẫn còn lưu lại chỗ ấy thêm mười ngày nữa.

Lúc này những kẻ bị thương tích cũng bình phục, sau khi mọi người thương lượng, sợ người Ngụy giở thủ đoạn một lần nữa, không chờ cứu binh của Quan Pha mà tự mình lên đường.

Sau khi bàn bạc xong, Hạng Thiếu Long tìm Bình Nguyên phu nhân.

Bọn gia tướng của mụ đã thay đổi thái độ với gã, cung kính với gã như thần tướng.

Hạng Thiếu Long biết được từ chỗ Nhã phu nhân, từ khi Bình Nguyên quân qua đời, hơn ba ngàn gia tướng thực khách của y không coi trọng Thiếu Nguyên quân, bỏ đi hết chỉ còn lại không quá năm trăm người.

Triệu vương nếu không nghĩ tới mối quan hệ giữa họ và Thiếu Nguyên quân thì đã không dung tha cho Thiếu Nguyên quân, để y trở thành một tên ác bá hoành hành ở Hàm Đan.

Bọn gia tướng ấy phần lớn là người Triệu, không có thiện cảm mấy với người Ngụy. Lúc ấy phát hiện bọn Bình Nguyên phu nhân sau khi đến Ngụy thì sẽ không trở về Triệu nữa nên lòng người đều thay đổi. Còn Hạng Thiếu Long là chủ soái lý tưởng nhất, vì gã là con rể của nhà họ Ô, điều quan trọng hơn gã là một người chính nghĩa có kiếm thuật quỷ khóc thần sầu và đảm lược.

Ở thời đại này, chỉ cần là kẻ mạnh thì tất có người đi theo. Mà Hạng Thiếu Long chính là một kẻ mạnh như mặt trời mới mọc.

Thực khách và gia tướng sẽ thể hiện thực lực của bản thân.

Năm xưa Tín Lăng quân có thể đoạt binh phù của Phổ Bử để đối phó với người Tần, cũng vì y có mấy ngàn gia tướng. Giờ đây người nhà Bình Nguyên phu nhân thay đổi thái độ, đó chính là chuyện bình thường.

Đến trại của Bình Nguyên phu nhân, gã gặp Thiếu Nguyên quân, Thiếu Nguyên quân không thèm nhìn mà bỏ đi mất.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, ta không tìm người gây chuyện thì có thể coi như phúc trạch tổ tiên người để lại.

Sau khi đả thương Thiếu Nguyên quân, thù hận của gã đối với Thiếu Nguyên quân cũng nhạt nhiều đi, nhưng gặp thái độ thù nghịch ấy, bất đồ nhớ lại chuyện cũ.

Trong trại, Bình Nguyên phu nhân đang nằm trên chiếu, tay gác lên gối, một

dáng vẻ rất khêu gợi khiến cho Hạng Thiếu Long tim đập thành thịch.

Năm mụ sinh Thiếu Nguyên quân Triệu Đức tuổi không quá mười lăm, cho nên giờ đây con đã lớn như thế mà mụ cũng chỉ chưa quá tuổi ba mươi, mà tuổi ấy là thời hoàng kim của phái nữ.

Mối quan hệ giữa Hạng Thiếu Long và mụ lúc này không giống như mối quan hệ giữa bọn thanh niên trẻ tuổi nữa mà phần nhiều bởi lợi ích thực tế.

Cho nên nhìn thấy dáng vẻ Bình Nguyên phu nhân lúc này, gã nghĩ đến chuyện nam nữ. Nhưng ngược lại gã trở nên dè dặt, ngồi xuống bên cạnh mụ.

Bình Nguyên phu nhân lạnh nhạt nói: “Hạng Thiếu Long, người phải chăng không muốn chờ viện quân mà lập tức lên đường?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Phu nhân đoán được rồi à?”

Bình Nguyên phu nhân liếc mắt đưa tình cùng gã nói: “Không phải đoán mò, mà ta dựa vào tính cách của người mới nghĩ ra được. Bởi vì người không phải là hạng người tự động bỏ đi quyền chủ động của mình”.

Hạng Thiếu Long suyt chút nữa không trả lời nổi, cười khổ não nói: “Phu nhân hình như thay đổi thái độ với ty chức, không những không phòng bị ty chức mà còn đang quyến rũ ty chức!”

Bình Nguyên phu nhân cười khúc khích, lườm gã rồi nói: “Trong lòng người toàn ý nghĩ xấu xa! Trông ta chẳng phải quyến rũ người, mà là hy vọng người chân thành nói rõ, cho nên thái độ mới thay đổi, đó là chuyện tự nhiên thôi!”

Hạng Thiếu Long giả vờ kinh ngạc: “Nói vậy, phu nhân trước nay chưa bao giờ chân thành với Hạng mỗ hay sao?”

Bình Nguyên phu nhân thản nhiên trả lời: “Có thể nói như vậy, bởi vì lúc ấy ta chưa biết hết về người, cho đến sau khi người phá được đại quân của Khôi Hồ, ta mới biết người không phải là người dễ bị kẻ khác thao túng, mà người cũng có đầy đủ trí tuệ để làm được điều này”.

Hạng Thiếu Long cười khổ sở: “Phu nhân khiến ty chức hồ đồ cả rồi, ty chức làm sao biết lời phu nhân lúc nào thật lúc nào giả. Ngộ nhỡ phu nhân thay đổi sách lược đối phó với ty chức thì sao?”

Bình Nguyên phu nhân không trả lời gã, đột nhiên hỏi: “Người có biết An Ly vì sao phá hoại hôn ước này của hai nước Triệu Ngụy hay không?”

Hạng Thiếu Long lắc đầu.

Bình Nguyên phu nhân trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, chậm rãi nói: “Chuyện này phải nói từ mười hai năm trước, đó là ba năm trước khi xảy ra trận chiến Trường Bình, Triệu Thiên mới ba tuổi”.

Hạng Thiếu Long rất hiểu rõ về lịch sử thời kỳ này, tiếp lời: “Phải chăng phu nhân nói chuyện Tần Chiêu vương sai Sát nhân vương Bạch Khởi tấn công nước

Hàn?”

Bình Nguyên phu nhân cười khẩy: “Sát nhân vương! Hừ! Cái ngoại hiệu ấy rất phù hợp với một tên hung đồ hai tay nhuộm đầy máu như y”.

Rồi mục tử dài nói tiếp: “Người Tân nếu muốn tấn công sang phía đông thì trước tiên phải diệt cho được Tam Tấn Hàn Triệu Ngụy chúng ta. Trong tình thế ấy, ba đại thần có quyền thế nhất của Tam Tấn bí mật đặt ra kế hoạch, là khi còn sống phải hợp nhất Tam Tấn trở thành một nước lớn giống như Đại Tấn trước kia, chỉ như thế mới có thể đánh bại được người Tân, trở thành thiên hạ chí tôn”.

Hạng Thiếu Long giật mình: “Thì ra lại có suy nghĩ như thế”.

Bình Nguyên phu nhân chuyển chủ đề: “Người có biết vì sao ta phải lấy Bình Nguyên quân chăng?”

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng: “Chắc bà nghĩ Bình Nguyên quân có thể đoạt được vương vị chứ gì?”

Miệng lại nói: “Đó phải chăng là một cuộc giao dịch chính trị hay không?”

Bình Nguyên phu nhân buồn bã nói: “Đại khái có thể nói như thế! Nhưng cũng là một phần của kế hoạch, chính là lợi dụng mối quan hệ hôn nhân giữa các hoàng tộc để kéo gần quân chủ các nước lại với nhau”.

Rồi mục tử mỉm cười: “Nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì ta và Vô Kỵ đều có hy vọng rất lớn với nước Triệu. Trước trận Trường Bình, người Triệu rất mạnh về quân sự. Nước Triệu là nước đầu tiên không lấy chiến xa làm chủ lực mà chuyển thành bộ binh”.

Vô Kỵ chính là tên của Tín Lăng Quân.

Trong thời Xuân Thu, khi đánh nhau quân chủ lực của các nước là chiến xa. Chiến xa là tượng trưng của địa vị và thực lực. Đổi xe thành ngựa là một cuộc cải cách, điều này đã làm thay đổi hình thức chiến tranh.

Nước Triệu đã nhiều năm cọ xát với quân Hung Nô, nên tích lũy được nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Người Triệu biết được sự lợi hại của kiểu đánh cưỡi ngựa bắn tên theo kiểu dân du mục, điểm lợi lớn nhất của kiểu đánh này là rất linh hoạt, di chuyển rất nhanh, cho nên mới bỏ kiểu đánh lấy chiến xa làm chủ lực.

Bình Nguyên phu nhân buồn rầu nói: “Nhưng trận Trường Bình đã đập tắt ước mơ của chúng ta, nhưng điều đó cũng làm cho chúng ta càng tin rằng chỉ có một phương pháp duy nhất để sinh tồn là hợp nhất Tam Tấn. Chỉ có như thế mới có thể tránh được chiến tranh”.

Hạng Thiếu Long nói: “Ba vị đại thần đó, nước Ngụy đương nhiên là Tín Lăng quân, nước Triệu là Bình Nguyên quân, nước Hàn là ai?”

Bình Nguyên phu nhân nói: “Ta không muốn nói ra, tóm lại là họ vận dụng sức ảnh hưởng để ba nước đặt ra hôn ước. Triệu vương sau này sẽ là người Hàn, còn Tín Lăng Quân cưới con gái nước Triệu làm thê, lần này Triệu Thiên gả cho bị

quân nước Ngụy, chính là một mắt xích trong kế hoạch ấy”.

Hạng Thiếu Long vỗ lể ra, vỗ đùi nói: “Hắn là An Ly vương nghe được tin này sợ ba nước hợp nhất sẽ khiến y mất đi vương vị nên mới không tiếc mọi giá để phá vỡ hôn ước này. Nhưng y vốn là vua của một nước, muốn từ hôn chỉ cần nói một câu là được, tại sao phí nhiều công sức như thế?”

Rồi lạnh lùng nhìn mục nói: “Tại sao phu nhân lại muốn phá hoại trình tiết của Triệu Thiên”.

Bình Nguyên phu nhân đỏ mặt nói: “Muốn tính nợ cũ với ta à?”

Rồi mục thở dài nói tiếp: “Giờ đây tình thế đã thay đổi. Bình Nguyên quân mất sớm khiến cho đại quyền nước Triệu rơi vào con người đầy dã tâm Triệu Mục. Tín Lăng Quân bị buộc phải quay về nước Ngụy, đấu tranh cùng tên hôn quân An Ly vương ấy, hôn ước của Triệu Thiên đã mất đi ý nghĩa vốn có”.

Sau một lúc trầm tư, mục ngược mắt lên nhìn Hạng Thiếu Long: “Thực ra chẳng ai giữ uy tín cả, nhưng bề ngoài thì đều làm ra vẻ tốt đẹp. Tên hôn quân An Ly vương đã nhiều lần thất tín, làm sao lại có thể thất tín với người Triệu nữa. Huống chi y vẫn còn kiêng dè Vô Kỵ lắm, nào dám công nhiên từ hôn”.

Rồi mục hạ giọng nói: “Đối phó Triệu Thiên chỉ là chuyện thứ yếu, người y muốn trừ khử là ta. Bởi vì y biết nếu ta và Vô Kỵ hợp lại thì đó là mối uy hiếp lớn đối với y, bởi ta cũng độc ác và thâm hiểm như Vô Kỵ vậy”.

Không ai hiểu rõ câu cuối cùng của mục bằng Hạng Thiếu Long, gã nhìn thẳng vào mắt mục rồi trầm giọng hỏi: “Phu nhân tại sao đột nhiên lại tỏ thật lòng với ty chức, nói hết bí mật động trời này ra?”

Bình Nguyên phu nhân đưa chân ra ép vào một bên hông Hạng Thiếu Long, hai má đỏ hồng, dịu dàng nói: “Bởi vì ta tìm thấy được tia hy vọng mới ở người. Trừ phi người mãi mãi không quay về nước Triệu, nếu không thì phải có cuộc đấu tranh sống chết với Triệu Mục. Nếu người có thể trừ khử được Triệu Mục, thậm chí thay thế y thì Tam Tấn có thể hợp nhất được”.

Rồi hạ giọng nói: “Nhưng đây chẳng phải là nguyên nhân quan trọng nhất. Thiếu Long người có muốn nghe nữa không?”

Hạng Thiếu Long đầu đầu lăm, chẳng biết mục ta phải chẳng dùng cách khác để đối phó gã. Bởi vì đêm ấy khi nghe cuộc đối thoại giữa hai mẹ con nhà này, ấn tượng độc ác như răn rết của Bình Nguyên phu nhân đối với gã thật quá sâu đậm. Huống chi mục thương yêu con như vậy làm sao có thể để cho thù nhân của đứa con mình biết được bí mật ghê gớm của mình.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, nếu người muốn đùa với ta thì ta nhất định sẽ theo tới cùng, rồi đưa tay đặt lên đùi mục, nhìn vào đôi mắt của mục: “Đương nhiên muốn nghe!”

Bình Nguyên phu nhân hai mắt long lanh, cúi xuống nhìn bàn tay của gã thả

thể nói: “Bởi vì người ta muốn đầu hàng chàng đó, cầu xin chút tình yêu của chàng”.

Hạng Thiếu Long nhích tới gần, hai tay ôm lấy Bình Nguyên phu nhân, miệng vô vậ hôn lên môi mụ.

Một tiếng hừ lạnh lùng từ ngoài cửa vang lên.

Hai người hoảng hốt buông nhau ra, nhìn về phía cửa.

Thiếu Nguyên quân giở rèm bước vào, hai mắt trừng trừng.

Họ đồng thời đều nghĩ Thiếu Nguyên quân đã nhìn thấy cảnh cả hai thân mật với nhau, chỉ là y thấy cảnh đó nên lui ra, dùng tiếng hừ lạnh lùng để nhắc nhở nên mới giả vờ chẳng biết gì mà đi vào phía trong.

Trong lòng Hạng Thiếu Long dâng lên niềm khoái trá vì được báo thù, không chờ Thiếu Nguyên quân lên tiếng, vươn vai đứng dậy nói: “Đêm nay chúng ta sẽ hành quân, xin phu nhân hãy chuẩn bị”.

Rồi gã không thèm để ý đến Thiếu Nguyên quân mà bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long đã hiểu được rất nhiều điều mà trước kia còn mờ mịt, ví dụ như sở dĩ Điền Đan phái Ngao Ngụy Mâu đến phá hoại cuộc thông hôn giữa Ngụy và Triệu là bởi y không muốn hợp nhất Tam Tấn. Điều này không những bất lợi với nước Tần mà còn uy hiếp đến nước Tề và các nước khác.

Tam Tấn tuy không cùng họ, nhưng dấu sao cũng chung chủ cũ, dĩ nhiên gần gũi hơn các nước khác.

Năm ấy Tín Lăng Quân cướp hổ phù, đoạt binh quyền là để bảo vệ cho nước Triệu, mong có một ngày Tam Tấn có thể hợp nhất, trở thành một quốc gia mạnh nhất.

Nhưng Đào Phương đã từng nói người Ngụy là kẻ xảo trá nhất, Bình Nguyên phu nhân này đối với mình có lẽ chỉ có ba phần thành ý mà thôi, nhưng đối với Tín Lăng Quân mà nói, gã chẳng qua chỉ là một con cờ hữu dụng mà thôi.

Nhưng điều ảnh hưởng đến quyết định của gã chính là Tam Tấn không thể nào hợp nhất được, điều này đã ghi rõ ràng trong lịch sử.

Gã có thể thay đổi lịch sử hay sao?

“Binh vệ đại nhân!” Hạng Thiếu Long giật mình nhìn sang, té ra là hai tên thị tỳ cận thân của Triệu Thiên.

Hai nô tỳ ấy cũng tương đối xinh đẹp, lớn hơn Triệu Thiên một tuổi, khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Hai tên nô tỳ ấy cúi đầu trước mặt gã, nói: “Tam công chúa có lời mời đại nhân”.

Hạng Thiếu Long bước đi trước còn tên nô tỳ đi phía sau.

Hạng Thiếu Long quay nhìn lại thì thấy má nàng đỏ ửng, lấy làm lạ hỏi: “Tiểu Đồng sao e thẹn đến thế?”

Tên nô tỳ Thúy Đồng then lăm cúi gằm mặt xuống không dám nhìn gã.

Lúc này cả hai đi ngang qua bọn lính canh bước vào phía trong, trong khu vực doanh trại nữ nhân chẳng có một ai. Hạng Thiếu Long vốn là người phong lưu, nắm tay nàng hỏi: “Trong trại của nàng có người không?”

Tên nữ tỳ Thúy Đồng vừa lo vừa vui nói: “Đại nhân, cầu xin người coi chừng người khác biết được”.

Bọn Tiểu Siêu ở trong vén rèm ra, giật mình khi thấy Hạng Thiếu Long buông tay Thúy Đồng, lúng túng bước vào trại Triệu Thiên.

Năm ngày ấy Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên cả hai người đều tình chàng ý thiếp, thân mật với nhau nhưng cũng không dám vượt qua giới hạn.

Triệu Thiên thấy gã đến, đưa cho gã một bao da dài may bằng tay, nói: “Bao da này người ta đặc biệt may cho mộc kiếm của chàng, Thiên nhi ghét những thứ binh đao, nhưng chỉ có mộc kiếm của Hạng lang là ngoại lệ”.

Nói rồi sầm mặt nhìn thanh Phi Hồng kiếm của gã đang đeo ở eo. Hạng Thiếu Long thích thanh Phi Hồng kiếm vì nó nhẹ cổ mang theo bên mình, thấy mỹ nhân nặng tình như thế, kéo nàng vào lòng rồi hôn: “Ngay cả danh kiếm nước Việt mà cũng không muốn nhìn sao?”

Triệu Thiên liếc gã: “Kiếm nước Việt tuy tốt nhưng là vật của Triệu Mục tặng cho chàng, nhìn vật nhớ người, cho nên ta không thích thấy nó”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Thì ra nàng không thích Triệu Mục”, “ta không những hận y, mà còn hận cả phụ vương”.

Hạng Thiếu Long dịu dàng ngồi xuống chiếu nói: “Triệu Mục có hành vi vô lễ với nàng ư?”

Triệu Thiên rúc vào người gã, buồn bã nói: “Ta và người Ngụy có hôn ước, y không dám làm càn, nhưng mẹ của Thiên nhi vì y mà chết”.

“Cái gì?” Hạng Thiếu Long giật mình, lạc giọng hỏi.

Triệu Thiên nước mắt tuôn rơi, ôm cứng Hạng Thiếu Long nói: “Hạng lang hãy làm chủ cho Thiên nhi, hãy thay Thiên nhi giết tên gian tặc ấy.

Hạng Thiếu Long lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: “Hãy cho ta biết mẹ nàng đã bị hại như thế nào?”

Gã chưa hề hỏi qua về chuyện trong cung, cũng còn tưởng Triệu vương hậu chính là mẹ của nàng.

Triệu Thiên nước mắt lưng tròng, rầu rĩ nói: “Lúc ấy mẹ ruột của Thiên nhi là Chiêu Nghi được phụ vương sủng ái nhất. Một đêm Triệu Mục và phụ vương gọi mẹ vào tắm cung, hôm sau mẹ đã treo cổ tự vận. Thiên nhi lúc đó chỉ mười tuổi nhưng không thể nào quên được cảnh này, mẹ chết rất khổ!”

Rồi nàng khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng công chúa xinh đẹp không chút tỳ vết này lại có một tuổi thơ đáng buồn như thế, gã cứ để cho nàng khóc. Gã chỉ ôm lưng nàng, trong lòng thì trào dâng lên một nỗi tức giận không thể nào dập tắt được.

Triệu Mục và Hiếu Thành vương quả là hai tên không bằng loài cầm thú, giở những trò đồi bại trong cung khiến cho không biết bao kẻ chết oan.

Hoàng cung chính là nơi che giấu điều ô uế, vô luân nhất. Cách duy nhất để thay đổi là tự mình thống nhất thiên hạ, đặt ra pháp độ mới.

Gã nhớ lại lời Nguyên Tông.

Ngày ấy khi bàn luận về tư tưởng của thời đại này với Nguyên Tông, Hạng Thiếu Long có nhắc đến Khổng Tử, Nguyên Tông bĩu môi nói: “Ông ta chỉ không chịu đối diện với hiện thực, suốt ngày chỉ biết đến chuyện ngày xưa, chỉ muốn giữ rịt lấy truyền thống, không chịu thay đổi. Ông ta lại còn đề xướng cái gọi là lễ nhạc, chỉ khiến cho quân chủ của các nước càng thêm xa xỉ hơn, biến tài sản của cả nước thành của riêng. Ông ta chỉ giỏi nói mà không màng đến sự thật trước mắt, lại không biết đến chuyện hành quân đánh trận, không hề coi người đệ tử làm vườn của ông là Phàn Trì ra gì”.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không phản bác ý kiến của y, song cũng biết tư tưởng của hai nhà Mặc và Khổng trái ngược nhau lắm.

Mặc Tử không những là một chiến sĩ lừng danh, mà là một thợ mộc bị Khổng Tử khinh thị. Lại còn có điểm phân biệt rất lớn, đó chính là học thuyết của Khổng Tử, ông cố ý duy trì cái truyền thống này, còn Mặc Tử là người theo đuổi một thiết chế xã hội mới.

Chẳng kể thống trị nào thích tư tưởng của Mặc Định.

Hạng Thiếu Long từ miệng Nguyên Tông mới biết được rằng danh từ “Nho” lúc ấy chẳng phải là do đệ tử của Khổng Tử dùng.

Cái gọi là nhà nho, chính là những hạng như Chúc, Tông, Bộc, Sứ được vương thất nuôi dưỡng, sau khi gia chủ suy sụp, lưu lạc đến dân gian, lại có kiến thức về thi, thư, lễ, nhạc, giúp đỡ người ta cúng kính chôn cất, hoặc dạy dỗ học trò để kiếm sống.

Cho đến khi Khổng Tử đưa ra lý tưởng “quân tử Nho”, Nho mới được sử dụng riêng cho họ.

Mỗi học thuyết đại diện cho một tư tưởng chính trị. Đối với Hạng Thiếu Long mà nói tư tưởng của Mặc Định tương đối hợp với bụng dạ gã. Song đương nhiên không phải gã chấp nhận hoàn toàn.

Triệu Thiên khóc xong, thấy gã im lặng không nói, nén không được liền gọi: “Hạng lang!”

Hạng Thiếu Long nâng mặt nàng, hôn lên má nàng nói: “Đừng sợ! Sau này ta sẽ bảo vệ cho nàng”.

Triệu Thiên rầu rĩ nói: “Ta không muốn quay về nước Triệu nữa”.

Hạng Thiếu Long ngăn người ra nói: “Nàng muốn ở lại nước Ngụy sao?”

“Đương nhiên không phải, chỉ cần có thể ở bên chàng, ta chẳng sợ khổ gì cả”, Triệu Thiên nói rồi nàng khóc rầm rức: “Giả sử về đến nước Triệu, lại không thành hôn, Triệu Mục nhất định sẽ chẳng tha cho ta, lúc ấy Triệu Thiên đành lấy cái chết để báo đáp Hạng lang thôi”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Y có thể hoành hành ngang ngược như thế sao? Ni phu nhân chẳng phải an toàn dưới bàn tay của y hay sao?”

Triệu Thiên nói: “Ni phu nhân làm sao giống được! Công công của bà ta là danh tướng Triệu Xa, các tướng lĩnh trong cung đều phục tùng ông, cho nên Triệu Mục có muốn cũng không dám ép buộc bà ta. Nhưng Triệu Thiên hoàn toàn dựa vào phụ vương, phụ vương chẳng bảo vệ cho Thiên nhi, Thiên nhi đành chịu thôi”.

“Có ta đây” Hạng Thiếu Long an ủi nàng.

Mới biết rằng thì ra Triệu Ni gả cho anh của Triệu Quát, chẳng trách nào Triệu Ni và Triệu Nhã thân mật như vậy.

Triệu Thiên thở dài: “Nếu Thiên nhi chống cự không được, thì cùng đành học cách của mẹ già mà thôi”, rồi nàng khóc òa lên lần nữa.

Vì Triệu Thiên, vì mối thù của Thư Nhi, khi về đến Triệu quốc, chính là lúc sống chết giữa gã và Triệu Mục. Gã sẽ bất chấp thủ đoạn để tiêu diệt tên gian tặc ấy, dù phải nhờ vào Tín Lăng Quân và Bình Nguyên phu nhân gã cũng làm.

Rời chỗ Triệu Thiên, Hạng Thiếu Long quay về soái trại.

Thành Tế và Ô Trác đang chờ gã về bàn con đường đi đến Phong Khâu.

Sau khi cùng Bình Nguyên phu nhân nói chuyện, gã đã hiểu ra nhiều chuyện trước đây mà mình không hiểu. Nếu gã có thể quay về đến thế kỷ hai mươi mốt thì gã chắc chắn sẽ là một chuyên gia nghiên cứu lừng danh về sử Chiến Quốc.

Sau khi Tam gia phân Tấn, chia thành ba nước Hàn, Triệu, Ngụy, nhưng điều đáng tức cười là cả ba nước này lúc nào cũng hy vọng hợp nhất, vấn đề là do ai làm chủ của nước này. Phương pháp trực tiếp nhất là xâm lược và chinh phục các nước khác.

Đầu tiên là nước Ngụy tấn công Hàm Đan, chiếm giữ hai năm, rồi sau đó bị nước Tề ép buộc phải thoái lui.

Nước Tề cũng chẳng phải tốt đẹp gì với người Triệu, chỉ vì nước Tề sợ ba nước kia hợp nhất nên mới hành động như vậy. Sau đó nước Ngụy đại bại ở trận Mã Lăng, mười vạn hùng binh tan vỡ trong chốc lát, ngay cả chủ soái là thái tử Thân và đại tướng Bàng Quyên cũng mất mạng, từ đó không gượng dậy nổi.

Cuộc chiến Mã Lăng của nước Ngụy cũng giống như cuộc chiến Trường Bình của người Triệu đều có ảnh hưởng sâu sắc.

Mà các nước khác đều sợ Tam Tấn hợp nhất, nên liên tiếp động binh với Ngụy. Tề, Tần, Sở đã nhiều lần đánh Ngụy, nước Ngụy không thể nào dùng võ lực để thống nhất Tam Tấn được. Nhưng sự uy hiếp của người Tần ngày càng mạnh. Vì thế ba đại thần có quyền lực nhất của Tam Tấn đã dùng thủ đoạn thông hôn để mong hợp nhất Tam Tấn bằng phương thức hòa bình.

Nhưng nước Tề lúc nào cũng giám sát họ, cũng vì thế Điền Đan phái Ngao Ngụy Mâu đến phá hoại cuộc hôn nhân này.

Hiện nay Hạng Thiệu Long có thể khẳng định được Ngao Ngụy Mâu sẽ không tha cho họ.

Ngao Ngụy Mâu không phải là bọn ô hợp nửa cướp nửa lính như Khôi Hồ mà là một sát thủ chuyên nghiệp, có phần hơi giống với bộ đội đặc chủng của gã trước kia, chuyên môn thâm nhập vào phía quân địch để điều tra, nằm vùng, phá hoại hoặc ám sát, rất khó ứng phó. Cho nên họ phải sớm hội nhau với viện quân, lúc đó họ mới có thể an toàn được.

o O o

Chương 31

DỪNG LỬA DIỆT ĐỊCH

Năm nay sương xuống thật chậm, cỏ trên thảo nguyên vẫn xanh mơn mẩn.

Bình nguyên nằm trên sông Hoàng Hà và các nhánh sông Bộc Thủy bằng ngang qua, hai con sông lớn này chia làm hàng trăm nhánh tưới cho đất đai, các con sông dài ngắn đan xen vào nhau, cỏ mọc xanh tốt, đâu đâu cũng thơm mùi cỏ, chen lẫn vào đó là thảo nguyên rừng rậm và các trảng cỏ khô.

Đại đội nhân mã đi thẳng mãi trên thảo nguyên xanh tốt ấy.

Tuy là đất tốt, nhưng vẫn chưa được khai phá, chỉ có một số ít mục dân sống, mỗi dân tộc đều có phương thức sống riêng của mình, giống như dân tộc Bạch Di trong nước Triệu, họ có thể tự do tự tại không chịu trói buộc của nhà cầm quyền.

Nơi đây chuyên chăn nuôi ngựa, bò và hươu. Trên đường đi có thể thấy hàng đàn lớn đang thong thả gặm cỏ. Nhưng nơi đây là vùng nguyên thủy nên đây cũng là nơi các loài mãnh thú hoành hành.

Nhưng đáng sợ nhất là bầy sói hoang, đôi lúc lại đuổi theo sau mà chẳng hề sợ hãi.

Hạng Thiếu Long phái mười đội, mỗi đội năm người đi trinh sát trước, để tránh kẻ địch mai phục trong rừng hoặc các bụi cây.

Ba ngày sau, địa thế bắt đầu thay đổi, trước mặt là đồi núi nhấp nhô, các loại cây cối mọc um tùm làm cản trở bước đi của họ.

Hạng Thiếu Long cảm thấy bất ổn lắm.

Với một kẻ hung đồ lừng danh như Ngao Ngụy Mâu, tuyệt đối sẽ không ngu ngốc như bọn Khôi Hồ, ít nhất y cũng đã dò thám bước đi của họ.

Nếu suy luận này chính xác thì gã Ngao Ngụy Mâu ấy nhất định đang theo dõi họ, chờ đến lúc tốt nhất thì mới hạ thủ.

Chúng có thể động thủ ở đây chăng?

Vừa đến lúc chính ngọ, đáp án cuối cùng đã có, đó là một ngọn núi to đang chặn phía trước, con đường duy nhất là một con đường hẹp dài ba dặm.

Hạng Thiếu Long nhíu mày, trầm ngâm một hồi rồi gọi bọn Thành Tế, Tra Nguyên Dụ lại rồi nói: “Nếu ta đoán không lầm thì Ngao Ngụy Mâu và người của y nhất định chờ chúng ta ở thung lũng sâu phía trước”.

Thành Tế gật đầu nói: “Thám tử hồi báo, hình như có người mai phục ở hai bên vách núi, chỉ cần lăn đá xuống thì toàn quân chúng ta sẽ tan vỡ”.

Tra Nguyên Dụ khổ sở nói: “Nơi đây đâu cũng là đồi núi cây cỏ, nếu kẻ địch phóng hỏa, chỉ cần khói mù đặc thì chúng ta cũng ngạt thở mà chết”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Khói dày đặc chỉ có thể đối phó với những kẻ không phòng bị, Nguyên Dục, ông hãy sai toàn bộ bọn thủ hạ, chặt sạch tất cả những cây cối trên ngọn núi và sườn đồi này, sau đó lại đào các hố sâu trên sườn đồi, dẫn nước ở con suối gần đây vào trong hố, sau đó dựng trại chung quanh. Trên ngọn núi đặt quân để bảo vệ cho doanh trại. Đồng thời trong doanh trại phải chuẩn bị một lượng lớn nước sạch, ít nhất mỗi trại hai thùng, mỗi người phải mang theo những thứ như khăn mặt, khi gặp khói thì nhúng nước đắp lên mặt, lúc đó sẽ không sợ bị ngạt thở vì khói nữa.

Tra Nguyên Dục đang định hành động thì Hạng Thiếu Long gọi y lại nói: “Cẩn thận tất cả mọi người cởi áo giáp xuống để làm việc dễ dàng hơn!”

Tra Nguyên Dục nhận lệnh.

Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Ô Trác nghiên cứu một chập rồi đi tìm Triệu Nhã, Triệu Thiên. Thiếu Nguyên quân cùng mấy tên gia tướng xông tới hỏi: “Hạng Thiếu Long! Tại sao dừng ở nơi nguy hiểm như thế này? Làm sao đối phó với hỏa công của địch?”

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói: “Nếu người thích thì hãy một mình vượt sơn cốc này đi! Thứ lỗi ta không thể phụng bồi được”.

Thiếu Nguyên quân hai mắt như đổ lửa, trầm ngâm một hồi, đương nhiên không dám mạo hiểm, nói: “Tiến không được thì lui về sau đến nơi an toàn”.

Ô Trác nhin không được nói: “Chỉ còn ba canh giờ nữa là trời tối, đường núi lại khó đi, nếu tiến thối không được thì...”

Thiếu Nguyên quân giận dữ quát: “Câm mồm lại, tên nô tài như người không có tư cách chen vào”.

Ô Trác biến sắc, tay đặt lên đốc kiếm.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Ô Trác, mỉm cười: “Công tử nhầm rồi, Ô Trác là chiến hữu của ta, lời của y cũng là lời của ta”.

Thành Tế cười nhạt nói: “Lời người nào có lý, ta sẽ nghe người ấy”.

Thiếu Nguyên quân mặt lúc đỏ ửng, lúc tái nhợt, tức giận bỏ đi mất.

Ô Trác cảm kích nói: “Có thể chen vai sát cánh cùng tôn cô gia chiến đấu thật là một chuyện vui trong đời”.

Hạng Thiếu Long vỗ vai y rồi chỉ về phía sơn cốc: “Chỉ cần có thể thủ qua đêm nay, ta chắc chắn có thể đối phó với phục binh ở trong sơn cốc này”.

Thành Tế nói: “Theo thuộc hạ suy đoán, người của Ngao Ngụy Mâu không đông hơn chúng ta, nếu không sẽ tấn công chúng ta từ sớm”.

Nói một lúc, Hạng Thiếu Long đi tìm Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân vui lắm, nói: “Thiếu Long! Có những điều Nhã nhi không nói thì không được, xin chàng chớ trách!”

Hạng Thiếu Long cười: “Hắn nàng định hỏi về chuyện của ta và Triệu Thiên, yên tâm đi! Tam công chúa vẫn là xử nữ”.

Nhã phu nhân nói: “Nhưng chàng khơi dậy lửa tình của ả, ả làm sao chịu gả cho người Ngụy, chúng ta còn đến Đại Lương làm gì nữa chứ?”

Hạng Thiếu Long nói: “Thì đi đánh cấp Lỗ Công bí lục vậy!”

Nhã phu nhân giận dỗi nói: “Thiếu Long!”

Hạng Thiếu Long nói: “Ta biết nàng muốn nói, nếu Tín Lăng quân biết được chúng ta đến đánh cấp Lỗ Công bí lục của y, tự nhiên sẽ cản trở chúng ta đúng không?”

Nhã phu nhân cắn vào vai gã, giận đến nỗi không nói một lời nào.

Hạng Thiếu Long xoa vai nàng, trấn an: “Hãy tin ta đi! Ở cái thời lừa bịp lẫn nhau này, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, cá và gấu đều có cả”.

Nói đến đây, có tiếng bọn thị nữ vọng vào: “Thành phó tướng mời Hạng gia ra ngoài mau!”

Hạng Thiếu Long thở dài quay sang nói: “Hắn là gã Thiếu Nguyên quân ấy lại gây chuyện rồi”.

Không ngoài dự đoán, Thiếu Nguyên quân triệu tập bọn gia tướng, tự mình rời khỏi ngọn núi này.

Khi Hạng Thiếu Long đến, Bình Nguyên phu nhân đang cố gắng khuyên đứa con trai yêu quý của mình từ bỏ ý nghĩ ấy.

Thiếu Nguyên quân thấy Hạng Thiếu Long, lửa giận bốc lên đến đầu, quát tháo om sòm: “Ta sẽ không chịu chết cùng với kẻ khác đâu, ở đây toàn cây cối, địch tối ta sáng, chúng ta có thể giữ được bao lâu? Chỉ có kẻ ngốc nghếch không hề biết đánh nhau mới có thể làm chuyện ngu ngốc như thế này”.

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, nói: “Người có tư cách gì phê bình người ta? Người có thể phá được đại quân của Khôi Hồ chăng? Khi Khôi Hồ tấn công, ngoài chuyện nấp ở trong trại, người còn làm được trò trống gì?”

Thiếu Nguyên quân không ngờ mẫu thân lại chạm đến vết thương của mình trước mặt người khác, không thể cất mặt lên được, gật đầu nói: “Hay lắm! Giờ đây bà hoàn toàn đứng về phía người ngoài, quay đầu lại đối phó con trai của mình, từ hôm nay trở đi ta sẽ không có người mẹ ruột như bà”.

“Bốp!”.

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, tát y một bạt tai, người run rẩy, nói: “Người nói một lần nữa thử xem!”

Thiếu Nguyên quân xoa bên má vừa bị tát, mắt phóng ra một tia nhìn ác độc, liếc về phía Bình Nguyên phu nhân và Hạng Thiếu Long, lạnh lùng nói: “Có tên gian phu này thì còn cần đứa con trai như ta làm gì nữa”, rồi cao giọng nói: “Bọn

bay, muốn sống hãy theo ta!”

Bình Nguyên phu nhân giận đến nổi mặt không còn chút máu, quát lớn: “Không một kẻ nào được phép đi, nhà này do ta làm chủ, đến lúc nào mới đến lượt y nói chuyện”.

Bọn gia tướng đều im lặng, nhưng ai cũng biết chẳng kẻ nào dám mạo hiểm đi cùng Thiếu Nguyên quân.

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nhìn Thiếu Nguyên quân rồi nói: “Nếu người không khẩu đầu nhận sai với ta, đừng hòng ta tha thứ cho người”, nói rồi hừ một tiếng quay về trại.

Hạng Thiếu Long không thêm để ý đến Thiếu Nguyên quân, hạ lệnh: “Nếu muốn sống thì phải lập tức làm việc cho ta”.

Bọn gia tướng dạ ran, không thêm để ý đến Thiếu Nguyên quân nữa, tản ra đi chặt cây.

Những người khác cũng bỏ đi, chỉ để lại một mình Thiếu Nguyên quân trên ngọn núi.

Mặt trời đã lặn về tây, hoàng hôn buông xuống trên mặt đất, gió lạnh từng chập thổi đến từ tây bắc.

Hạng Thiếu Long ra lệnh cho toàn quân phải chuẩn bị binh khí gác trên đầu nằm, toàn doanh trại chỉ có vài ngọn đèn, không khí thật thê lương lạnh lẽo.

Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Ô Trác ngồi trong một chiếc xe la ở vòng ngoài, quan sát động tĩnh bốn bên.

Có tiếng rơi của vật cứng từ một bên núi truyền lại.

Ba người giật mình.

Cuối cùng đã biết được rõ ràng sự tồn tại của kẻ địch, chứng minh suy đoán của Hạng Thiếu Long là đúng.

Tiếng rơi đó chính là vì kẻ địch gặp phải dây thừng của họ đã đặt sẵn từ trước.

Cần phải biết rằng trước lúc đó, họ chỉ suy đoán rằng quân địch sẽ tấn công. Nếu có quân địch thì chúng tất sẽ nấu mình trong sơn cốc, mà nơi đây là đất người Ngụy, nên Ngao Ngụy Mâu phải đánh nhanh rút gọn, thừa lúc trời tối đến cướp trại.

Nếu muốn đánh vào đêm tối thì đánh bằng hỏa công là hay nhất. Mà đánh bằng hỏa công thì phải chiếm vị trí thượng phong, tức là kẻ địch phải rời sơn cốc, mục tiêu đó chính là đỉnh núi phía bên kia.

Cho nên họ nắm vào điểm này, đã đặt các dây thừng ở hai bên doanh trại, kẻ địch sẽ bị dây thừng kéo trúng chân, phát ra tiếng, đồng thời có thể biết được vị trí của kẻ địch là ở đâu.

Có nhiều tiếng la oai oái vang lên.

Hạng Thiếu Long cười lớn, cao giọng nói: “Ngao Ngụy Mậu, người trúng kế rồi! Phóng tiễn”.

Ánh lửa bùng lên, hàng trăm ngọn hỏa tiễn bắn lên cao, đặc biệt là hai bên hông trại và sơn cốc.

Nhất thời mỗi lửa bay tứ tán, cỏ khô bốc lửa dần dần lan rộng ra sơn cốc, kẻ địch đã hoàn toàn làm mồi cho lửa. Thì ra Hạng Thiếu Long đã sớm sai người tưới dầu lên cây cối.

Khói đen dày đặc, thổi vào sơn cốc, chỉ có một ít thổi về hướng doanh trại.

Mọi người vội vàng rút khăn ra nhúng nước, đắp lên mặt, che mũi lại.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, bọn địch lúng túng không thể ngờ được là Hạng Thiếu Long tiên phát chế nhân, dùng lửa tấn công bọn chúng.

Có bóng người chạy ra.

Miệng sơn cốc đã bị ngọn lửa chặn lại, nên bọn địch mai phục bốn bên doanh trại chỉ còn cách mạo hiểm tấn công ra.

Triệu binh thấy chủ soái một lần nữa tính toán như thần, lòng quân phấn chấn nên phóng loạn tiễn về phía kẻ địch đang cố ý xông vào các hố nước, đánh lên sườn đồi.

Không hề được yểm hộ, lại bị khói đen dày đặc hun, kẻ địch té nhào xuống, chỉ có vài chục tên là nhào tới được hố nước nhưng cuối cùng cũng bỏ thây trên sườn đồi.

Kẻ địch đã hoàn toàn thất bại.

Hạng Thiếu Long thấy kẻ địch mặc dù lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan nhưng vẫn hung hãn nên thầm kêu may mắn. Nếu giao tranh chính diện, dù thắng được cũng tổn thất nặng nề, đâu có dễ dàng như thế chẻ tre thế này, có thể thấy hai điều trí dũng không thể thiếu một.

Cả ngọn núi gần đó đều bốc cháy dữ dội, lửa bốc lên đến tận trời, từng gốc cổ thụ đổ xuống.

Khói đen bay thẳng vào trong sơn cốc, ngọn lửa lớn tiến dần vào bên trong.

Kẻ địch bị lửa dồn vào trong, có một số tên cố xông ra được thì đã bị biến thành người lửa, không cần bắn tên cũng chẳng sống được.

Vốn là vùng sơn dã tuyệt đẹp nhưng đã trở thành địa ngục trần gian.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong vang lên tận trời xanh.

Thây người chất đầy trên sườn đồi và ở các hố nước, máu chảy thành sông.

Đến sáng hôm sau thì trong vùng đất chu vi mười dặm trở thành vùng đất trọc, ở phía xa ngọn lửa vẫn còn cháy, nhưng đã yếu dần.

Diệu kế của Hạng Thiếu Long không mất một binh một tốt, ngay cả hình dáng của Ngao Ngụy Mâu thế nào cũng chẳng biết mà đã diệt gọn được kẻ địch.

Thi thể chất đầy các nơi, ước tính ít nhất đôi phương chết cháy khoảng một ngàn tên.

Chỉ là chẳng biết Ngao Ngụy Mâu có trong số đó không.

Hạng Thiếu Long dẫn bọn thám tử dò đường trong sơn cốc, sau khi xác định không có kẻ địch đã lập tức khởi hành, rời bỏ cái địa ngục trần gian này.

Qua sơn cốc, sau khi đi về phía đông hai canh giờ, cả đội nhân mã đã đến bờ tây của Bộc Thủy, đoạn sông này bùn ít mà cát nhiều, nước rất trong xanh.

Lại đi thêm xuống phía nam vài dặm nữa thì một mặt hồ trong xanh hiện ra trước mắt, hồ này rất rộng, cỏ cây tươi tốt, có vô số đại nhạn, vịt trời, chim bói cá bay lượn qua lại, trời mây non nước một màu xanh thắm, đẹp như một bức tranh.

Cả đoàn người sau một đêm mỏi mệt, đến đây thì đã yên tâm, lập tức dựng trại bên hồ, nổi lửa thổi cơm.

Lại có mấy tên quân quăng lưới bắt cá, tăng thêm sự thú vị cho chuyến đi.

Nhã phu nhân nổi hứng, sai người quây màn ở một góc hồ, cùng bọn Triệu Thiên và các cung nữ tắm tấp.

Hạng Thiếu Long ngồi ở một tảng đá to bên bờ hồ, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, một màu xanh vô tận phía trước mắt, nước hồ trong xanh khiến lòng gã mê đắm.

Vài tên lính cởi đồ nhảy xuống hồ vùng vẫy bơi lội, sau trận đánh, chẳng ai trách mắng chúng, ai nấy cũng đều cảm thấy thoải mái.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng Bình Nguyên phu nhân dịu dàng vang lên: “Thiếu Long! Sao người không xuống bơi lội?”

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, mỉm cười: “Nếu phu nhân muốn cùng ta uyên ương giỡn nước, thì Thiếu Long này xin được phụng bồi”.

Bình Nguyên phu nhân đỏ mặt, ngồi xuống bên cạnh gã, buồn bã than: “Ta càng lúc càng khâm phục người, nếu trận Trường Bình có người làm chủ soái, bốn chục vạn quân tử vong kia chắc chắn không phải là người Triệu mà là quân Tần”.

Hạng Thiếu Long nhích gần, đụng vai mụ, khiêm tốn nói: “Phu nhân quá khen, chỉ là thắng nhỏ thôi, chẳng có gì đáng nói”, rồi quay sang hỏi: “Thiếu Nguyên quân sao rồi?”

Bình Nguyên phu nhân sầm mặt, nghiêng răng nói: “Đừng nhắc tới tên súc sinh vô dụng ấy nữa”, rồi thở dài định nói gì đó nhưng thôi.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Y dám không khấu đầu nhận sai với phu nhân hay sao?”

Bình Nguyên phu nhân quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt gã, rồi nói: “Khấu đầu

nhận sai có ích gì, ta trước nay không hài lòng với tiên phu, nào ngờ thằng súc sinh ấy lại còn kém y quá xa”, rồi cúi đầu, đỏ mặt nói: “Thiếu Long! Nếu chàng chịu cho ta một đứa con, chỉ cần nó giống chàng một nửa thì thiếp đã thỏa mãn lắm rồi”.

Hạng Thiếu Long giật nảy mình, cả mừng nói: “Lúc này ta mới thật sự không thấy được địch ý của phu nhân đối với ta”.

Bình Nguyên phu nhân nhỏ nhẹ hơn, đỏ mặt nói: “Đó toàn là bởi bản lĩnh của chàng đó, tận mắt nhìn thấy thủ đoạn thần không biết, quỷ không hay của chàng, ta không muốn làm kẻ địch của chàng nữa”.

Hạng Thiếu Long cầm tay nàng, nói: “Phải chăng nàng muốn trở thành người đàn bà của ta?”

Bình Nguyên phu nhân nói nhỏ: “Giờ đây ta cũng chẳng cần giấu chàng nữa, lần này ta quay về nước Ngụy, đã sớm sắp xếp cải giá với một đại tướng nắm binh quyền trong tay, đó là chuyện không thể thay đổi được... chàng có trách ta không?”

Hạng Thiếu Long thở phào, thật ra gã cũng chẳng ham muốn gì người đàn bà này, trước giờ cũng chỉ muốn trêu đùa mà thôi. Một mặt là mượn cách này để báo thù vì Thiếu Nguyên quân đã hại chết Tố Nữ, mặt khác đó cũng là một thủ đoạn cầu sinh, cho nên làm sao có thể trách nàng về chuyện này được. Nhưng bề ngoài vẫn giả vờ buồn bã thở dài, ra dáng thất vọng lắm.

Có tiếng cảnh báo vang lên, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn, chỉ thấy từ xa có bụi tung mù trời, một đội nhân mã đang tiến về phía họ.

Bình Nguyên phu nhân nắm tay gã, ra vẻ mừng lắm: “Viện binh của Quan Phác đã đến”.

o O o

Chương 32

RƠI VÀO HIỂM ĐỊA

Kinh đô Đại Lương của nước Ngụy nằm ở bờ nam Hoàng Hà, là nơi hội tụ của những con sông lớn như Lạc Thủy, Tuy Thủy, Đôn Thủy, Hồng Câu.

Người Ngụy sau đó đã đào hai con sông Đại Câu, Lương Câu để bảo vệ cho Đại Lương, trở thành một chướng ngại tự nhiên, làm cho kinh đô này dễ thủ khó đánh, vững như Thái Sơn.

Nước Ngụy lúc ấy là trung tâm của Trung Nguyên, bắc giáp Triệu; tây giáp Tần, Hàn; đông giáp Tề; nam giáp Sở, là trung tâm giao thông của thiên hạ.

Đại Lương là một trọng địa chiến lược của nước Ngụy, là nơi giao hợp của đường giao thông bộ và thủy, nếu muốn đánh năm nước kia thì trước tiên phải đánh Ngụy, nếu muốn chinh phục Ngụy thì phải cướp cho được Đại Lương, như thế có thể thấy được tính quan trọng của kinh đô này.

Bọn Hạng Thiếu Long dừng lại nghỉ ngơi ở Phong Khâu ba ngày, được hai ngàn nhân mã của Quan Phác hộ tống, vượt Hoàng Hà, đi thêm mười lăm ngày nữa, Đại Lương đã ở trước mặt.

Hạng Thiếu Long ngồi trên ngựa mà lòng nhẹ nhõm, giống như đang tham gia một đoàn du lịch đến thời cổ đại.

Trên đường đi có vô số những thành thị, mỗi thành thị đều có tường dày hào sâu, mỗi thành thị đều là một trung tâm quân sự.

Thành có vững chắc hay không đều có ảnh hưởng đến sự lớn mạnh của một nước.

Đội quân của Quan Phác hộ tống bọn Hạng Thiếu Long đến phía bắc của Đại Câu mười dặm thì quay về Phong Khâu, giao nhiệm vụ lại cho quân đồn trú ở ngoài Đại Lương.

Lúc này người của Tín Lăng quân đã đến nơi, ra lệnh cho họ thả cầu treo để vượt qua Đại Câu.

Tín Lăng quân Ngụy Vô Kỵ bày trận thế ở đầu bên kia để đón tiếp đoàn người đưa dâu vừa trải qua nhiều kiếp nạn này.

Ngụy Vô Kỵ mặc tiện phục, thúc ngựa đến. Y mặt vuông tai lớn, tướng mạo đường đường, người ngắn cổ dài, nhưng vẫn uy nghiêm lắm, tuy nụ cười rất thân thiết, nhưng hai mắt sáng lấp lánh, rất có uy lực.

Y tuy là em trai của Bình Nguyên phu nhân, nhưng vẻ ngoài còn già hơn chị mấy năm, chẳng biết có phải là vì áp lực nhiều năm hay không mà người đã già hơn tuổi.

Sau một hồi hàn huyên, đoàn người tiến về phía thành Đại Lương.

Thành Đại Lương trông rất khí thế, thành quách nối nhau, bốn bên là hào sâu, cổng phía nam là cổng chính, tất cả các cửa thành đều được canh giữ nghiêm ngặt.

Khi rời phía bắc của thành được năm dặm đường, phía trước bụi tung mù mịt, một tướng mang theo lệnh của Ngụy vương đến, ngoài Hạng Thiếu Long và bọn Triệu Thiên, những người khác đều đóng trại ở ngoài thành. Mẹ con Bình Nguyên phu nhân và gia tướng được miễn.

Bọn Hạng Thiếu Long đương nhiên cảm thấy ngạc nhiên và tiu ngưu.

Thiếu Nguyên quân mặt lộ vẻ không vui, nhưng đây là lệnh vua, trừ phi quyết tâm chống lại hoặc lập tức tạo phản, nếu không chỉ còn cách chấp nhận mà thôi.

Hạng Thiếu Long dặn dò Thành Tế và Ô Trác vài câu rồi cùng Tín Lăng quân vào thành.

Đại Lương khác Hàm Đan, ít có những căn nhà lớn như ở nước Triệu, nhưng có nhiều căn nhà được chạm trổ rất tinh xảo đẹp đẽ. Trong thành có tám con đường lớn kéo dài từ nam tới bắc, giao nhau với bốn con đường chính từ đông sang tây.

Mười hai con đường ấy rất rộng đủ cho hơn mười thớt ngựa dàn hàng ngang mà đi.

Những con hẻm nhỏ cũng giao nhau như thế, rất có trật tự.

Đại đội nhân mã đi trên con đường lớn dẫn về phía hoàng cung, qua một bức tường thành nữa thì phía đông bắc, nơi ở của quý tộc và đại thần trong triều.

Quả đây là thời thanh bình nên người đi trên đường đông hơn Hàm Đan nhiều, thấy cờ hiệu của Tín Lăng quân đều tỏ vẻ tôn kính, thậm chí có người quỳ xuống lạy, rõ ràng Tín Lăng quân rất được lòng người.

Phủ đệ của Tín Lăng quân nằm ở cuối đường, phía sau bức tường cao là cây cối um tùm, có thể thấy được địa vị thân phận của Tín Lăng quân là khác với người ta.

Hạng Thiếu Long và bọn Triệu Thiên bị tách ra, mỗi bên ở một nơi.

Tín Lăng quân tiếp đãi rất chu đáo, sai bốn tên thị nữ thiên kiều bá mị đến hầu hạ tắm rửa sau đó đến tiếp kiến Hạng Thiếu Long ở thư phòng.

Đợi bọn thị nữ lui ra, Tín Lăng quân ân cần mời gã dùng cơm, sau khi nâng chén chúc nhau, Tín Lăng quân nói: “Thiếu Long người quả thật phi phàm, có thể một người đối phó với tám trăm tên mã tặc, chẳng trách nào người nổi lên ở nước Triệu nhanh như thế”.

Hạng Thiếu Long biết đó chỉ là lời mào đầu nên vội vàng khiêm nhường.

Tín Lăng quân nâng ly trầm ngâm một hồi rồi cười nói: “Mọi người đều thấy từ sau trận Trường Bình, nước Triệu từ mạnh chuyển thành yếu, nhưng rất ít người thấy thực ra người Tần cũng tổn thất rất nhiều trong trận này, nếu không bốn nhân làm sao có thể đại phá quân Tần sáu năm trước ở dưới thành Hàm Đan, đem lại

thanh bình cho quý quốc”.

Hạng Thiệu Long không biết vì sao y lại nhắc đến chuyện này, nên căn rằng nịnh bợ: “Toàn nhờ quân thượng quả đoán anh minh, biết cách cầm quân nên mới đánh bại được người Tần”.

Tín Lăng quân cười kiêu ngạo: “Tần Chiêu vương lòng dạ hẹp hòi, có một danh tướng như Bạch Khởi mà chỉ vì cơn giận nhất thời bức tử người ta, bốn năm trước Phạm Tuy lại bãi tướng khiến cho nước Tần yếu đi, còn bị nước ta đánh chiếm Đào Quận, nếu ta đoán không nhầm, trong vòng hai mươi năm nữa người Tần mới có thể khôi phục lại được nguyên khí”.

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ Tín Lăng quân này quả thật là một nhân kiệt, bởi vì theo sử sách ghi lại, Tần diệt sáu nước quả là chuyện hai mươi năm sau.

Tín Lăng quân tự tay rót rượu rồi uống cạn, rầu rĩ nói: “Gần đây Lã Bất Vi hại chết Hiếu Văn vương, giúp Dị Nhân ngồi lên bảo tọa, thiên hạ đều lo sợ, bởi biết Lã Bất Vi lợi hại, nhưng ta lại có cách nhìn khác, người Tần rất hay nghi kỵ người ngoài, làm sao có thể để Lã Bất Vi nắm trọn triều chính, cho nên nội bộ tất sẽ lâm vào cảnh tam phân ngũ liệt, khiến họ không thể nào thực hiện kế hoạch đồng chinh”.

Hạng Thiệu Long thành thật khen ngợi: “Chả trách nào quân thượng được lòng người như thế, quả thật kiến giải của ngài rất sắc bén”.

Gã biết rõ Lã Bất Vi sau này sẽ bị Tần Thủy Hoàng tru diệt, cho nên mới đặc biệt khâm phục tầm nhìn xa của Tín Lăng quân.

Trong bốn công tử thời Chiến Quốc, Tín Lăng quân và Mạnh Thường quân đứng đầu quả không phải là hữu danh vô thực.

Nhớ lại người Triệu nghe đến Lã Bất Vi nắm quyền thì run sợ, càng cảm thấy Tín Lăng quân có tầm nhìn xa.

“Thiệu Long! Đây là lúc phải làm cho Tam Tấn hợp nhất” Tín Lăng quân hai mắt sáng lấp lánh, nói.

Sự thật thì Hạng Thiệu Long cũng có hứng thú với cách nghĩ này, ai dám bảo đảm rằng lịch sử không thay đổi, chỉ ít hiện nay Tần Thủy Hoàng chỉ là một phế nhân, khác hoàn toàn so với Tần Thủy Hoàng anh minh thần võ được ghi trong lịch sử. Còn muốn đối phó với Triệu Mục thì phải mượn sức cả Tín Lăng quân, nghĩ tới đây tim đập thình thịch.

Tín Lăng quân chỉ nhìn mặt đã biết rõ lòng dạ người khác, y hài lòng gật đầu nói: “Gia tử không coi lầm người, Hạng Thiệu Long quả nhiên là một kẻ có hiểu biết”, rồi trầm giọng nói: “Thiệu Long có phải đã từng hai lần sa vào cảnh nguy hiểm?”

Hạng Thiệu Long gật đầu.

Nào ngờ Tín Lăng quân lắc đầu cười nói: “Người quả thật có điều không biết!

Có biết Khôi Hồ là người của ai không?”

Hạng Thiếu Long ngăn người nói: “Khôi Hồ chẳng phải nghe lệnh của quý vương hay sao?”

Tín Lăng quân nói: “An Lý là tên nhát gan, làm sao dám làm những chuyện như thế. Đây toàn là do bàn tay của Long Dương quân, kẻ được An Lý vương sủng ái thực hiện. Theo mật báo, Long Dương quân hiện nay hận ta thấu xương, cho nên ép An Lý vương hạ lệnh không cho thuộc hạ của người vào thành để người thân cô thế cô, nếu ta không bảo vệ người thì Thiếu Long người đã tán mạng từ lâu”.

Hạng Thiếu Long vừa sợ vừa tức cười. Thế là gã sắp đụng phải Long Dương quân, một tên đồng tính luyến ái đầu tiên và nổi tiếng trong lịch sử, thật kỳ lạ.

Không nói cũng biết, quan hệ giữa An Lý và Long Dương quân cũng giống như quan hệ giữa Hiếu Thành vương và Triệu Mục, đại đồng tiểu dị.

Có thể thấy vương thất quý tộc trong thời đại này vì dâm loạn quá độ mà tâm lý bị biến thái.

Tín Lăng quân nói: “Long Dương quân được liệt vào trong ba đại kiếm thủ của nước Ngụy, con người thông minh xảo quyệt, không dễ ứng phó”.

Hạng Thiếu Long thở dài: “Giờ đây tại hạ có thể nói là tiến cũng không được mà lùi cũng không xong”.

Tín Lăng quân ngưng thần nhìn gã một hồi rồi nói: “Nếu người cứ quay về nước Triệu như thế này, thì Triệu Mục tất nhiên sẽ dồn người vào chỗ chết”.

Hạng Thiếu Long nhớ Bình Nguyên phu nhân đã từng nói Triệu vương ưa thích gã, nếu là như thế, lời Tín Lăng quân không phải dọa suông. Gã thở dài nói: “Ta không giấu nữa, lần này ta đến đây quả thật có mật lệnh, đó là phải tìm cách đánh cấp cho được Lỗ Công bí lục”. Gã biết rõ Tín Lăng quân đã biết chuyện này từ lâu, cho nên nói ra trước để giành lấy lòng tin của y.

Quả nhiên Tín Lăng quân cười lớn, vỗ vai gã nói: “Tốt! Giờ đây ta mới tin rằng người có thành ý theo ta, giả sử người cố gắng làm việc cho ta, bốn quân bảo đảm người sẽ tận hưởng vinh hoa phú quý cho đến suốt đời”,

Rồi hạ giọng xuống nói: “Hiện nay Long Dương quân xúi giục An Lý vương chuẩn bị đánh Triệu, cho nên dù y và Khôi Hồ không liên quan với nhau thì ắt hẳn sẽ không để một nhân tài như người quay về đâu. Còn Triệu Thiên chẳng những không làm được Bị phi, vận mệnh cũng sẽ rất thê thảm”.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm khái, nói: “Vậy giờ đây nên làm thế nào?”

Tín Lăng quân mỉm cười: “Ra tay trước thì chế được người, ra tay sau thì bị người chế, cái đạo lý này Thiếu Long có hiểu không?”

Hạng Thiếu Long đỏ mặt hơi lạnh, cuối cùng mới rõ Tín Lăng quân phí nhiều lời như thế cũng chính là tiến hành kế hoạch lúc đầu Bình Nguyên phu nhân và Thiệu Nguyên quân mật bàn, tức là hành thích An Lý vương, gã tự thấy mình chỉ là

một con cờ.

Gã tức giận tới nổi suýt tý nữa tát mình hai bạt tai.

Gã thật ngu ngốc ấu trĩ, lại tin người đàn bà độc ác Bình Nguyên phu nhân đã yêu thương mình.

Bình Nguyên phu nhân quả thật lợi hại, cố ý tỏ ra bất mãn với Thiếu Nguyên quân, lại còn bảo muốn sinh cho gã một đứa con, khiến cho gã mất cảnh giác.

Nếu hôm ấy không nghe được cuộc nói chuyện của mẹ con mụ, quả thật chết cũng không biết lý do.

Người đàn bà độc ác này đã đi từng bước, hy sinh thân mình để dụ gã vào tròng, lại giả vờ nhu thuận với gã, mục đích là muốn nhờ gã giết chết Ngụy vương, sau khi mọi chuyện đã thành thì đổ tội cho gã và người Triệu. Một liên hoàn kế độc địa như thế quả thật làm cho người ta lạnh gáy.

Để tránh Tín Lăng quân nghi ngờ, gã giả vờ đáp: “Nếu có gì cần dùng đến Hạng Thiếu Long này, quân thượng cứ căn dặn, dù dầu sôi lửa bỏng, tại hạ cũng không từ nan”.

Tín Lăng quân vui mừng nói: “Có mấy câu này của người, lo gì chuyện lớn không thành”, rồi nghiêm mặt nói: “Ta đã định kế hoạch từ sớm, nhưng chưa tới lúc nói với người, mấy ngày nay người cứ nghỉ ngơi, trong phủ của ta có rất nhiều mỹ nữ, người cứ tùy tiện mà chọn”.

Hạng Thiếu Long trong lòng nảy ra một ý, thừa cơ thăm dò y: “Ta có Nhã phu nhân là đã hài lòng lắm rồi”.

Tín Lăng quân ánh lên tia mắt giận dữ rồi biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tươi cười thân thiết: “Người đúng là biết chọn lựa, Triệu Nhã sắc đẹp hơn người, người cứ nghỉ ngơi trước đi!”

Hạng Thiếu Long rời đại sảnh, đi tìm Triệu Nhã, bụng biết rõ Tín Lăng quân vì muốn lấy lòng tin mà sẽ không hạn chế phạm vi hoạt động của gã trong phủ, sẽ không sai người theo dõi gã.

Bước vào trong vườn, thốt nhiên nhớ lại cái sơn cốc nhỏ tĩnh lặng của Mỹ Tâm Nương, giả sử có thể sống hết đời ở chốn yên lành ấy thì làm sao có phiền não? Quả thật hư vinh và dã tâm đã hại người ta quá thể.

Hạng Thiếu Long thốt nhiên trở nên buồn bã, chán ngán với tất cả mọi thứ chung quanh.

Đặc biệt khi nhớ lại Bình Nguyên phu nhân, trong lòng gã lại có nỗi đau khổ vì bị lừa gạt.

Đi sâu vào trong Thái Vân Các, nơi Triệu Nhã ở đã xuất hiện trước mắt, trên hàng cột đều treo lồng đèn.

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ, quả thật đây như giấc mộng.

Cũng giống như lời của Tín Lăng quân đã nói, dù cho gã có thoát khỏi nước Ngụy, quay về chỉ có một con đường chết, trừ phi gã có thể tìm được Lỗ Công bí lục. Nhưng lúc ấy ngược lại Tín Lăng quân cũng sẽ cho người đuổi theo gã.

Gã Tín Lăng quân e rằng khó đối phó hơn Ngụy vương, nếu không người Tần làm sao thua trong tay y được. Nếu có thể thống nhất được Tam Tấn, không chừng y có thể thay cho Tần Thủy Hoàng trở thành bá chủ thiên hạ.

Lịch sử có thể được thay đổi không? Hạng Thiếu Long mệt mỏi nằm trên giường của Nhã phu nhân.

Triệu Nhã ngồi bên giường, vuốt mặt gã hoảng hốt nói: “Hạng lang có điều chi mà sắc mặt khó coi đến thế?”

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, thở dài rồi nói: “Nếu đánh cắp được Lỗ Công bí lục, ta sẽ lập tức dắt mọi người trốn khỏi Đại Lương, cao chạy xa bay”.

Triệu Nhã run giọng nói: “Thiếu Long chàng ơi! Hãy bình tĩnh lại đi. Thấy chàng như thế này, người ta đau lòng quá”,

Rồi ghé vào tai gã nói nhỏ: “Không cho bọn Thành Tế vào thành, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến An Lý vương”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi: “Nàng làm sao biết được?”

Nhã phu nhân nhoẻn miệng cười, vẻ mặt đặc ý nói: “Cho nên đừng tưởng chúng ta không thể phản kháng được, nước Triệu chúng ta đã bố trí tai mắt khắp nơi, trong phủ Tín Lăng quân cũng có người của ta”, rồi ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng: “Chuyện này có liên quan đến Tín Lăng quân, cố ý làm cho chàng cảm thấy cô độc, từ đó sinh ra cảm giác sợ hãi rồi hai chị em y sẽ khống chế chàng”.

Hạng Thiếu Long phấn chấn lên, ngồi dậy hỏi: “Nàng đã điều tra ra chỗ cất giấu của Lỗ Công bí lục chưa?”

Nhã phu nhân lờm mắt nhìn gã: “Giả sử chàng biết rõ có kẻ đến đánh cắp đồ, chàng có tùy tiện để cho người ta biết không?”

Rồi đứng dậy rút trong tay áo ra một cuộn vải, trải lên giường, đó chính là bản đồ phủ Tín Lăng quân.

Hạng Thiếu Long mừng lắm nói: “Ở đâu ra được món này?”

Nhã phu nhân nhoẻn miệng cười nói: “Đừng quên rằng người ta chuyên làm những việc này nhé. Ngay cả món này mà tìm không được thì làm sao đánh cắp được những thứ quan trọng hơn?”

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, nghi ngờ: “Nếu quả thực có Lỗ Công bí lục, Tín Lăng quân tại sao không chế tạo binh khí mà giữ lại trong phủ làm gì?”

Nhã phu nhân điềm nhiên nói: “Chuyện này có liên quan đến cuộc đấu tranh giữa Tín Lăng quân và Ngụy vương, Tín Lăng quân một ngày chưa ngồi lên vương vị thì sẽ không đem quyển bí lục này ra, cho nên chắc chắn sẽ giấu ở một nơi bí mật trong phủ”.

Hạng Thiếu Long thở dài: “E rằng ta chưa tìm được quyển bí lục thì đã sớm bị Tín Lăng quân hại chết còn đâu”.

Nhã phu nhân đưa tay lên bịt miệng gã lại, giận dữ nói: “Đừng nói những lời không may được không?”

Hạng Thiếu Long ngửi thấy mùi thơm từ nàng, rồi gã chú ý đến bản đồ đang trải trên giường, cố gắng nhớ lại các vị trí, gã đã từng được huấn luyện về mặt này, tất nhiên sẽ có cách ghi nhớ.

Nhã phu nhân nhìn thấy gã bình tĩnh tự tin trở lại, vui vẻ giải thích về địa thế trong phủ.

Hạng Thiếu Long quả thật đã hồi phục trở lại, nói: “Nàng có cách gì liên lạc được bọn Ô Trác không?”

Nhã phu nhân kiêu ngạo nói: “Chuyện này rất đơn giản, cứ giao cho ta!”

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc, nói: “Nàng báo cho Ô Trác tìm cách đào một địa đạo từ doanh trại đến nơi khác, đề phòng khi có chuyện có thể tránh được”.

Nhã phu nhân biến sắc nói: “Tình thế không nghiêm trọng như thế chứ? Chúng ta dù sao cũng là người của Triệu vương mà!”

Hạng Thiếu Long ngắt lời nàng: “Nếu nàng biết Ngụy vương có lòng muốn đánh Triệu, sẽ không nói như vậy đâu, lần này chúng ta quả thật sai lầm rồi”, nói xong bước xuống giường.

Nhã phu nhân kéo gã lại: “Không ngủ ở đây à?”

Hạng Thiếu Long nói: “Tín Lăng quân có thể ép ta đi hành thích Ngụy vương bất cứ lúc nào, thời gian không nhiều, ta phải mau chóng điều tra ra nơi cất giấu Lỗ Công bí lục”.

Nhã phu nhân giật mình nói: “Nơi ở của Ngụy Vô Kỵ có ác khuyển canh giữ, xông vào rất dễ bị y phát giác”.

Hạng Thiếu Long cười: “Nàng là chuyên gia đánh cắp, tự nhiên sẽ có cách đối phó với bọn ác khuyển”.

Nhã phu nhân nguyền rủa gã, rồi rút trong tay áo một bình nhỏ nói: “Chỉ cần bôi một ít bột thuốc này lên người, lũ ác khuyển sẽ tránh chàng. Nhưng ở đó không những có ác khuyển mà còn có bọn lính canh, biết chàng nguy hiểm thế này, đêm nay người ta làm sao ngủ được?”

Hạng Thiếu Long nhận lấy chiếc bình, ôm nàng vào lòng nói: “Nàng yên tâm đi! Đảm bảo chẳng ai thấy được ta đâu”.

o O o

Chương 33

GẶP GỠ LONG DƯƠNG QUÂN

Hạng Thiệu Long về nơi ở, xua tay cho bốn tên nữ tỳ lui ra, mặc vào bộ dạ hành, móc các thiết bị lên người, lại bôi bột thuốc lên, định nhảy ra cửa sổ thì có tên thị tỳ hô lớn: “Bình Nguyên phu nhân đến”.

Có tiếng bước chân vọng vào, Bình Nguyên phu nhân đã đến ngoài cửa.

Hạng Thiệu Long không kịp tháo các thiết bị xuống, vội vàng kéo chiếc áo bào phủ lên người, Bình Nguyên phu nhân đã đẩy cửa bước vào phòng.

Bình Nguyên phu nhân chốt cửa lại, dựa vào cửa mỉm cười nhìn gã.

Hạng Thiệu Long thầm kêu khổ, chỉ cần mù đụng tới người mình thì lập tức sẽ phát hiện được những thiết bị này, mù ta vốn là kẻ tinh minh, đương nhiên biết được gã đang làm gì.

Nhưng nếu không ôm hôn mù, không giống như trước đây đã từng đối phó mù thì lại càng khiến mù nghi ngờ thêm.

Làm thế nào đây?

Rồi gã nhú mào, nghĩ ra một kế.

Hạng Thiệu Long ngồi lên giường, vỗ lên chỗ ngồi bên cạnh mình, mỉm cười nói: “Mỹ nhân ơi! Đến đây nào! Lần này chẳng có ai chia cắt được chúng ta nữa rồi”.

Bình Nguyên phu nhân hơi đỏ mặt, giận dỗi nói: “Chàng quên người ta đã gả cho người khác rồi hay sao?”

Hạng Thiệu Long biết kế mình có hiệu quả, nói: “Ta tưởng nàng quên rồi chứ nên mới vào phòng tìm ta, phu nhân chẳng muốn tặng ta một đứa con hay sao? Nếu không đến đây, ta làm sao giúp nàng hoài thai được?”

Bình Nguyên phu nhân buồn bã nói: “Chàng phải nhẫn nại tý nữa, hôn lễ của ta sẽ cử hành vào mùa xuân sang năm, trước khi cử hành hôn lễ một tháng, chúng mình sẽ tận tình hoan lạc mới không khiến cho kẻ ấy nghi ngờ đứa con trong bụng không phải của y”.

Hạng Thiệu Long đã sớm biết mù sẽ nói như vậy, bởi đó là cách từ chối hay nhất, lại có thể làm dịu lòng gã, khiến cho gã không hoài nghi về kế hoạch của mình. Sau hai tháng, nếu không có đối sách, gã đã sớm chầu trời rồi.

Người đàn bà này quả thật độc ác!

Gã đứng dậy, bước về phía mù, nắm lấy tay mù, hôn lên môi mù.

Bình Nguyên phu nhân phản ứng quyết liệt, nhưng không có cách nào đụng vào người Hạng Thiệu Long được.

Một lúc lâu sau, hai bờ môi rời ra.

Bốn mắt nhìn nhau, tay trong tay, hơi thở gấp gấp.

Bình Nguyên phu nhân nũng nịu nói: “Thiếu Long! Hãy ôm ta!”

Hạng Thiếu Long mỉm cười lắc đầu nói: “Trừ phi nàng chịu trọn giấc Vu Sơn cùng ta, nếu không ta sẽ không đụng vào bất cứ chỗ nào trên người nàng, trừ đôi môi nàng”.

Bình Nguyên phu nhân ngạc nhiên nói: “Trọn giấc Vu Sơn là gì?”

Hạng Thiếu Long mới nhớ được lúc này chưa có câu thành ngữ này nên nói bừa: “Vu Sơn là một trái núi lớn ở quê ta, tương truyền nam nhân đến nơi đó sẽ gặp được tiên nữ trong núi, cho nên trọn giấc Vu Sơn dùng để nói chuyện nam nữ hợp hoan, phu nhân đã hiểu chưa?”

Bình Nguyên phu nhân lộ vẻ căng thẳng, Hạng Thiếu Long giật mình, sợ mụ thay đổi chủ ý, vội vàng nói: “Phu nhân đến tìm ta có chuyện gì?”

Bình Nguyên phu nhân quay lại vẻ nghiêm chỉnh ban đầu, giận dỗi nói: “Người ta đến tìm chàng, lẽ nào phải có nguyên nhân hay sao?”

Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một ý, gã đánh liều nói: “Phu nhân tốt nhất hãy nhắc nhở Tín Lăng quân, Nhã phu nhân đối với chuyện đánh cắp Lỗ Công bí lục, hình như rất chắc chắn, ta đoán ả đã biết nơi giấu bí lục đấy”.

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nói: “Ả dâm phụ ấy chết đến nơi vẫn chưa biết, dù cho ả có bất cứ thủ đoạn gì cũng đừng hòng đụng đến bí lục”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Các người định giết ả hay sao?”

Bình Nguyên phu nhân biết đã nói hớ, mặt vẫn không thay đổi nói: “Chỉ là giận quá mà nói thôi. Thiếu Long này, chẳng phải chàng yêu người đàn bà phóng đảng ấy hay sao?”

Hạng Thiếu Long nói: “Ta không biết mình có thật lòng yêu ả hay không, nhưng ả quả thật đã say mê ta, cho nên ta không muốn ả gặp điều gì bất hạnh”.

Bình Nguyên phu nhân giận dỗi rút tay ra: “Buông ta ra!”

Hạng Thiếu Long cười: “Phu nhân ghen rồi!”

Rồi nắm bàn tay của mụ hỏi tiếp: “Chồng tương lai của phu nhân là ai?”

Bình Nguyên phu nhân mặt lộ vẻ rầu rĩ nói: “Y là đại tướng Bạch Khuê, chàng có nghe tên của y chưa?”

Hạng Thiếu Long biết được đây cũng chỉ là một cuộc giao dịch chính trị nên không có hứng thú muốn biết, lại hôn lên môi mụ.

Bình Nguyên phu nhân vùng vẫy.

Hạng Thiếu Long buông mụ ra, đứng nhìn thẳng vào mắt mụ.

Bình Nguyên phu nhân đẩy cửa bước ra nói: “Ta đi đây!”

Hạng Thiếu Long đưa mụ ra đến cửa nói: “Nàng không ở cùng ta, ta chỉ còn cách tìm đến Triệu Nhã thôi!”

Bình Nguyên phu nhân thấy bốn tên lính canh hình như đã nghe được câu này nên lườm gã rồi yếu điệu bước đi.

Hạng Thiếu Long giả vờ đi về phía Thái Vân các. Đi đến chỗ không người thì cởi áo ngoài giấu vào một chỗ rồi bấm móc câu đu lên mái nhà, lần theo Bình Nguyên phu nhân, lúc bước trên mái, lúc thì ẩn mình vào tán cây, theo sát phía sau.

Bình Nguyên phu nhân vốn là kẻ cẩn thận, nghe xong lời gã nên đến gặp Tín Lăng quân ngay.

Phòng ốc trong phủ rất nhiều, ở những nơi càng gần nội phủ thì bọn lính canh giữ càng nghiêm ngặt, lại có các vọng gác cao cao, nếu không phải Hạng Thiếu Long đã từng được huấn luyện, lại đã xem qua bản đồ trong phủ, lại có trang thiết bị đầy đủ, thì không thể nào theo dõi được Bình Nguyên phu nhân.

Trên các vọng gác đều có trống, có thể tưởng tượng tình trạng nguy ngập phát ra hiệu lệnh sẽ dễ như trở bàn tay.

Lúc này Bình Nguyên phu nhân cùng bốn tên thị vệ bước vào một mảnh sân.

Hai bên đều có tường cao, may mà trong sân có trồng mấy hàng cây, nếu không Hạng Thiếu Long dừng hòng vào được.

Đối diện với mảnh sân ấy là một căn nhà lớn, ở bậc cấp trước cửa lại có mười sáu tên lính canh, ở ngoài lại có người đi tuần.

Hạng Thiếu Long cẩn thận bấm móc câu sang mái nhà gần nhất rồi đu từ gốc cây cao qua đó.

Bình Nguyên phu nhân một mình bước lên bậc cấp, xuyên qua một thiên tinh rộng rãi, bước vào phía trong chính sảnh gặp Tín Lăng quân.

Ngụy Vô Kỵ đang nằm trên chiếu, hai bên có hai mỹ nữ đang rót rượu, gặp chị bước vào thì mỉm cười.

Trong sảnh sắp xếp rất trang nhã, màu sắc hài hòa, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Bình Nguyên phu nhân ngồi đối diện với Tín Lăng quân. Tín Lăng quân khoát tay cho hai tên thị nữ lui xuống, rồi nốc cạn chén rượu, đưa tay áo quạt mép, giận dữ nói: “Ả tiện nhân Triệu Nhã, ngày trước khi đệ đại phá quân Tần ở Hàm Đan thì ngoan ngoãn với đệ lắm, nhưng giờ đây lại đối xử với đệ như vậy, đệ sẽ khiến cho ả hối hận không kịp”.

Bình Nguyên phu nhân nhú mày nói: “Tính nhẫn nại của đệ đã để đâu rồi? Còn mấy ngày nữa mà không chờ được hay sao? Đệ đã gặp Triệu Nhã chưa?”

Tín Lăng quân xua tay: “Đừng nhắc tới ả nữa. Giờ đây đệ mới tin lời tử, Triệu Nhã chỉ là vật hy sinh dùng để lung lạc đệ của Triệu Mục, sau này khi đệ diệt

được nước Triệu thì phải bắt Triệu Mục chịu tất cả những khổ hình trên đời này”.

Bình Nguyên phu nhân nghiêng rằng nói: “Ta hận không ăn thịt uống máu y được, nếu không phải là y, Bình Nguyên quân Triệu Thắng làm sao chết sớm được”, rồi nói về chuyện Nhã phu nhân có vẻ chắc chắn đánh cắp được bí lục mà Hạng Thiếu Long vừa nói.

Tín Lãng quân có vẻ không thêm để ý nói: “Cho dù con tiện nhân ấy biết được nơi giấu bí lục, thì vệ ở đây canh chừng nghiêm cẩn như vậy, ả đừng hòng lén vào. Yên tâm đi!”

Hạng Thiếu Long ở ngoài cửa rất vui mừng, đầu tiên có thể khẳng định rằng bí lục là chuyện có thật, vả lại được cất giấu ở một mật thất nào đó, với bản lĩnh của bộ đội đặc chủng tinh nhuệ, muốn đánh cắp được bí lục là có thể.

Tín Lãng quân nói: “Đệ đã sớm căn dặn được bọn thị vệ, cho dù ả có đánh cắp được thì cũng đừng hòng thoát ra ngoài”.

“Hiện giờ mối quan hệ của người và An Lý vương như thế nào?” Bình Nguyên phu nhân trầm ngâm một lúc rồi nói.

Tín Lãng quân quắc mắt rồi lạnh lùng nói: “Tên lão quỷ ấy càng ngày càng không coi đệ ra gì, chỉ tin tưởng bọn tiểu nhân Long Dương quân, Lâu Mô, Nội Tống, Quản Ty, nếu đệ cứ để y làm bậy thì Đại Ngụy chúng ta sớm muộn cũng diệt vong”.

Bình Nguyên phu nhân nói: “Người an bài cho Hạng Thiếu Long lúc nào gặp An Ly?”

Tín Lãng quân nói: “Hiện giờ chúng ta giả vờ bảo Triệu Thiên không hợp với thủy thổ nên chưa thể vào cung gặp An Lý, để sắp xếp mọi chuyện. Nhưng chuyện này sẽ không kéo dài bao lâu đâu, đệ nhất định mừng một tháng sau, tức là ba ngày sau sẽ để Hạng Thiếu Long dắt Triệu Thiên vào cung, nhân lúc An Lý thiết yến khoản đãi, thì đó là lúc hành sự rồi”, dừng một lúc rồi nói: “Tỷ tốt nhất hãy dùng tình trối buộc Hạng Thiếu Long thì hơn, khiến cho gã bán mạng cho chúng ta mà không hoài nghi tý nào”.

Bình Nguyên phu nhân rầu rĩ thở dài rồi nói: “Người tốt nhất hãy tìm cách khác lung lạc gã, ta hơi sợ khi gặp gã rồi đấy”.

Tín Lãng quân ngạc nhiên nói: “Tỷ chẳng phải đã động chân tình với gã rồi chứ?”

Bình Nguyên phu nhân đứng đây, lại thở dài, lắc đầu: “Đại sự làm trọng, được mất của cá nhân có là gì đâu. Ta chỉ sợ khi chung đụng với gã, nếu mang thai thì càng thê thảm hơn”, nói rồi quay lưng bỏ đi.

Hạng Thiếu Long giật mình, ngăn người một lúc rồi chờ Tín Lãng quân bước vào nội đường thì lén vào trong sảnh, mau chóng tìm kiếm một lượt, cuối cùng khẳng định không có tầng hầm rồi mới len lén chuẩn ra.

Nhã phu nhân hỏi Hạng Thiếu Long: “Chàng tại sao không đi gặp tam công chúa?”

Hạng Thiếu Long thở dài nói: “Ta chỉ sợ giữ mình không được thì ngày sau quay về sẽ bị Triệu Mục nắm điểm này hại ta”.

Nhã phu nhân khen: “Chàng thật sáng suốt, Hạng lang! Triệu Nhã yêu chàng”.

Hạng Thiếu Long cũng chân thành nói: “Ta cũng yêu nàng”, rồi mang tin lấy được kể lại tở mĩ cho nàng nghe.

Triệu Nhã nói: “Tầng hầm chắc chắn trong phòng riêng của Tín Lăng quân, Hạng lang thật có bản lĩnh, ngay cả một nơi canh giữ nghiêm ngặt như thế cũng lén vào được, chuyện này quả là ngoài suy đoán của tên gian tặc ấy”.

Hạng Thiếu Long nói: “Đánh cắp bí lục có lẽ không phải là chuyện khó, mà là làm sao đem được mười hai mỹ nhân các người ra khỏi Đại Lương mới là chuyện khó”.

Nhã phu nhân nói: “Tất cả những phủ đệ cả vương hầu đều có địa đạo bí mật để ra ngoài, nếu có thể tìm ra được địa đạo này, thì có thể thoát ra bên ngoài phủ. Nhưng dò thoát ra được bên ngoài thì cũng khó lén ra khỏi thành được”.

Hạng Thiếu Long được một lời của nàng nhắc nhở, ngồi dậy nghĩ bụng nếu có địa đạo thì chắc chắn phải ở phía sau căn nhà của Tín Lăng quân, bởi vì khi gã dò xét ở đại sảnh thì không có phát hiện gì cả.

Nhã phu nhân thấy gã ngồi dậy, dựa vào lòng gã rồi hỏi: “Thiếu Long! Chàng nghĩ gì thế?”

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu có bí đạo thì chắc chắn có liên quan đến mật thất giấu Lỗ Công bí lục, như thế mới hợp lý, cửa vào của bí đạo tất nhiên không chỉ một chỗ, cho nên chỉ cần tìm ra bất cứ một chỗ vào nào, chúng ta có thể đi lại tự do ở đây”.

Sáng hôm sau, gã không rời khỏi Thái Vân các nửa bước, mà ở lại nói chuyện cùng Triệu Thiên, Triệu Nhã.

Đến trưa Tín Lăng quân sai người đến mời gã.

Khi đến ngoại đường, Tín Lăng quân và ba người khác đang ngồi uống trà, thấy gã đến, lập tức giới thiệu ba người kia, thì ra đó là ba nhân vật nổi tiếng trong đám thực khách của y. Trong đó có một đại hán cao lớn xấu xí tên Chu Hối, năm ấy khi Tín Lăng quân đoạt binh phù đại phá quân Tần toàn là nhờ y dùng chiếc búa bốn chục cân ám sát đại tướng Phổ Bử, là một mãnh tướng lừng danh thiên hạ.

Hai người kia là Đàm Bang và Nhạc Hình.

Đàm Bang là kẻ có râu năm chòm, có vẻ như một nho sinh; Nhạc Hình thân

mình to ngang, không cao, có vẻ là một kẻ có võ nghệ cao minh.

Tín Lăng quân mỉm cười nói: “Thiếu Long mới đến đây, ta muốn dắt người đi tham quan khắp nơi, sau bữa cơm chúng ta sẽ đến gặp tài nữ nổi tiếng thiên hạ ở Đại Lương này, xem người có thể khiến nàng động lòng được hay không?”

Năm người bước ra xe, được hai mươi tên thị vệ hộ tống.

Xe ngựa đi ngang qua hoàng cung.

Chỉ thấy lầu rồng gác phượng, cung điện nguy nga, tạo thành một quần thể kiến trúc tráng lệ, nhưng Hạng Thiếu Long nghĩ chẳng mấy chốc nơi đây sẽ trở thành một đồng hoang tàn.

Bên ngoài hoàng cung là một dòng sông, cảnh đẹp vô cùng.

Rời khỏi khu hoàng cung, hai chiếc xe ngựa tiến vào đường phố chính.

Điều kỳ lạ là ở giữa có đường cho ngựa đi rất bằng phẳng, hai bên có trắng hoa, phía ngoài nữa là hai con kênh, bên ngoài hai con kênh đó mới là đường của người đi bộ.

Tín Lăng quân giải thích: “Đây là ngự đạo dành cho đại vương và những người có tước vị sử dụng, người bình dân không được bước chân vào.

Nói đến đây xe ngựa đã tiến vào ngự đạo.

Ở đầu ngự đạo phía nam là khu cư dân ở và buôn bán, khu cư dân ở nhà cửa san sát nhưng rất chỉnh tề. Người đi lại tấp nập, lại có tiếng rao hàng, trông rất náo nhiệt.

Bọn họ đến Đôn Dương lâu để dùng cơm, đây là nơi lớn nhất trong khu này, tửu lâu này nhìn ra mặt đường, phía sau là con sông nhỏ.

Bọn họ giành lấy căn phòng lớn ở tầng hai, căn phòng này nhìn ra mặt sông, đến khi rượu được vài tuần thì gã Đàm Bang ấy bắt đầu đàm luận việc thời thế, xem ra rất có kiến giải, chẳng lẽ nào Tín Lăng quân lại gọi gã đi theo.

Chu Hối và Nhạc Hình tuy là võ phu nhưng cũng chú ý lắng nghe ra vẻ hiểu biết lắm.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên nghe được một người phân tích thời cuộc hay đến thế nên cũng chú ý lắng nghe.

Lúc này Tín Lăng quân hỏi: “Trong các học thuyết, nhà nào sẽ thắng?”

Đàm Bang vuốt râu cười, ung dung nói: “Tuy nói trăm sông có đến ngàn dòng, nhưng cho đến hiện nay, cũng đã hợp lại. Theo lão phu thấy, người đương thời có Trâu Diễn nước Tề, Tuân Khanh và công tử Phi nước Hàn đã tập hợp các tư tưởng của tiền nhân, tìm ra được những điều mà người khác chưa thấy, cách trị nước sau này không nằm ngoài học thuyết tư tưởng của ba người ấy”.

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết Tuân Tử và Hàn Phi, nhưng không biết thân thế lai lịch của Trâu Diễn, ngạc nhiên hỏi: “Trâu Diễn là người thế nào?”

Mọi người ngạc nhiên nhìn gã. Tín Lãng quân nói: “Không ngờ Thiếu Long không biết kỳ nhân danh lừng thiên hạ ấy”, rồi mỉm cười bí hiểm: “Chốc nữa ta sẽ dắt người gặp người ấy”.

Hạng Thiếu Long ngăn người, chẳng lẽ Trâu Diễm ở trong nhà của ả tài nữ ấy? Nếu không làm sao có thể gặp ông ta được?

Đàm Bang hạ giọng nói: “Trâu tiên sinh là thiên hạ kỳ sĩ, song ông ta nổi tiếng như vậy cũng là bởi thời thế tạo thành”.

Mọi người vội vàng hỏi nguyên do.

Đàm Bang thở dài, mặt lộ vẻ bi thương nói: “Từ lúc nhà Châu suy vi, thiên hạ như rồng mất đầu, các nước đánh nhau không ngừng, dân chúng ai cũng mong chân mạng thiên tử xuất hiện để ngăn chặn binh đao. Học thuyết Ngũ Đức của Trâu tiên sinh phù hợp với điều ấy, ai cũng mong ông ta chỉ ra một con đường sáng, giúp cho mọi người biết được ai mới là chủ nhân của thời này.

Tín Lãng quân ngó lơ, bởi vì y đã tự coi mình là cứu tinh, và y cũng đang cố gắng cho mục tiêu này.

Hạng Thiếu Long vốn biết được bá chủ của thời mới chính là Tần Thủy Hoàng, nhưng sau khi biết được tình hình thực tế mới trở nên hồ đồ hết cả lên.

Đàm Bang lại hạ giọng: “Theo ta thấy, bá chủ này không ngoài quân thượng”.

Tín Lãng quân ho khan hai tiếng, giấu sự hưng phấn trong lòng, nói: “Tuân Khanh mà Đàm tiên sinh nói, thanh danh tuy mạnh, nhưng chỉ là kẻ ngồi không mà luận thời thế, theo ta thấy y chỉ là kẻ biết nói bằng mồm mà thôi”.

Đàm Bang nghiêm mặt: “Không phải đâu, kẻ này không phải là một cuồng đồ, y là người duy trì học thuyết của Khổng Khâu và Mặc Đạo, quân thượng nếu có rảnh thì hãy đọc trước thuật của y”.

Tín Lãng quân làm ra vẻ rộng lượng nói: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm”.

Đàm Bang đang định bàn luận tiếp về Hàn Phi, ngoài cửa có tiếng bước chân, tên vệ sĩ giữ cửa vào báo: “Long Dương quân cầu kiến!”

Tín Lãng quân và Hạng Thiếu Long đều cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ Long Dương quân lại có gan đến tìm tận nơi.

Kẻ đến thì không tốt, kẻ tốt thì không đến.

Tín Lãng quân ngạo mạn ngồi, không hề có ý đứng dậy chào, nói lớn: “Long Dương quân nếu không muốn uống rượu, đừng vào thì hơn”.

Hai câu này đã tỏ rõ cho người ta thấy quan hệ giữa hai người.

Chu Hối hai mắt lạnh lùng: “Quân thượng phải chẳng muốn Chu Hối giữ cửa cho ngài?”

Tín Lãng quân mỉm cười lắc đầu.

Hạng Thiếu Long trong lòng bội phục cái phong độ vững chãi như Thái Sơn

của Tín Lăng quân. Đó chính là bí quyết thành công của y, đồng thời trong lòng cũng mong muốn được gặp Long Dương quân, kẻ có sắc đẹp nổi tiếng từ ngàn xưa, rốt cuộc là đẹp đến cỡ nào.

Một giọng điệu dịu dàng dễ nghe, nửa nam nửa nữ vọng lên từ ngoài cửa: “Tín Lăng quân sao lại động can hỏa thế, phải chăng nô gia đã đắc tội với ngài? Vậy Long Dương càng phải vào để thỉnh tội”.

Hạng Thiếu Long nghe mà rợn da gà, không ngờ chỉ mới nghe giọng nói của Long Dương quân đã khiến cho người ta không chịu nổi.

Tín Lăng quân ha ha cười lớn: “Không cần thỉnh tội”, rồi quát lớn: “Còn chưa để quý khách tiến vào”.

Căn phòng mở lớn, năm người bước vào. Hạng Thiếu Long tròn mắt, thấy kẻ đi đầu là Long Dương quân, suýt té ngã xuống đất.

Mái tóc y có thể nói không tiền tuyệt hậu, dài và óng mượt, làn da còn trắng trẻo mịn màng hơn cả nữ nhân, đôi mắt phượng long lanh, bước đi uyển chuyển, ưỡn ẹo, nếu y giả làm nữ nhân thì đảm bảo y sẽ là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Y thấp hơn Hạng Thiếu Long khoảng nửa cái đầu, nhưng dáng vẻ thon thả, khiến cho người ta có cảm giác y là một người đàn bà. Bộ võ phục đang mặc trên người càng kỳ kỳ hơn, phía dưới là màu đen, phía trên có hình hoa văn thêu bằng kim tuyến rất đẹp. Chiếc mũ hồ đầu y đang đội càng đặc sắc hơn, chiếc mũ ấy được tạo hình trông rất trang nhã, phía sau mũ lại có đuôi vải dài.

Hạng Thiếu Long tuy không thích đàn ông, nhưng cũng phải thừa nhận rằng Long Dương quân quả thật rất xinh đẹp. Nếu y không mang kiếm, Hạng Thiếu Long cũng không nhớ y là một trong ba đại kiếm thủ của nước Ngụy.

Nếu nói về tuấn mỹ, Liên Tấn cũng chẳng đẹp bằng y.

Bốn tên kia vừa nhìn đã biết là những kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu, đặc biệt là gã lùn thô kệch ở bên phải phía sau Long Dương quân, hai mắt rất có thần, sát khí đằng đằng, khiến cho người ta không thể khinh thường.

Long Dương quân cất bước ngọc đến bên cạnh, yếu điệu ngồi xuống, liếc mắt đưa tình với Tín Lăng quân, sao đó đưa mắt hờ hững nhìn mọi người trên chiếu tiệc, cuối cùng mới đến Hạng Thiếu Long, ngưng thần nhìn gã hồi lâu rồi mới nở nụ cười tươi như hoa: “Hạng binh vệ đại nhân, nô gia nhớ người đến khổ”

Hạng Thiếu Long bị y nhìn đến rợn da gà, nghĩ bụng người này thật tởm lợm, sớm đã không coi mình là đàn ông, khiến cho người ta ghê tởm, nhất thời không biết thế nào đối phó với y, chỉ còn cách cười gượng nói: “Hạng mỗ vô đức vô năng, Long Dương quân cần gì phải ghi nhớ trong lòng”.

Tín Lăng quân tự tay rót một chén rượu cho Long Dương quân, cười nhạt nói: “Ta cũng muốn nghe tường tận đây”.

Long Dương quân nhoẻn miệng cười nói: “Hạng binh vệ có thể đánh bại Liên

Tấn, lại chém Khôi Hồ, rõ ràng là một bậc nhân tài, nô gia sao không ngưỡng mộ cho được?”

Bọn Chu Hợi đều nhú mào nhưng không biết làm cách nào cả.

Hạng Thiếu Long thâm sợ trong bụng, người này cười tươi như hoa, đôi mắt của y không hề lộ ra tia thù hận với mình, càng khiến người ta lạnh gáy hơn.

Tín Lăng quân cười lạt: “Nào, chúng ta hãy cạn chén vì sự đa tình của Long Dương quân”.

Rồi ánh mắt nhìn về phía bốn tay kiếm thủ sau lưng Long Dương quân quát: “Ban rượu”.

Bọn hạ nhân bưng rượu dâng cho bốn tên ấy.

Cả bọn đều cạn một hơi. Chỉ có Long Dương quân vẫn cầm chén rượu chờ mọi người uống xong, đổ chén rượu xuống đất, làm ra vẻ e thẹn nói: “Chén rượu này thưởng cho thổ địa, chúc mừng đệ nhất kiếm thủ nước Triệu đến nước Ngụy chúng ta”.

Cả Tín Lăng quân cũng hơi biến sắc, lạnh lùng nói: “Lần này ta đặc biệt khoản đãi Thiếu Long, nếu Long Dương quân ngài không có chuyện gì khác, xin thứ lỗi chúng ta phải đi trước”.

Hạng Thiếu Long trong bụng hoảng sợ, sự thực gã đã bị cách nói úp mở của Long Dương quân quấy nhiễu.

Trong lòng nghĩ tiếp, nếu kiếm pháp của gã này cũng âm nhu phiêu hốt thì thật khó đối phó. Nếu khi quyết chiến mà cũng hoảng hốt như hôm nay, vội vàng tấn công, nói không chừng sẽ bị thất bại.

Long Dương quân mỉm cười, đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long như vừa mừng vừa giận, nói với giọng eo éo: “Bổn nhân hôm nay đến đây là muốn xem bản sắc nam nhi, khí khái anh hùng của binh vệ, một yêu cầu nhỏ bé như vậy, xin Vô Kỵ công tử đừng cản trở”.

Tín Lăng quân và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, giận lắm nhưng không biết cách nào để từ chối.

Hạng Thiếu Long mắt sáng lên, nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông có sắc đẹp nổi tiếng thiên hạ này, cười lạt nói: “Chẳng biết Long Dương quân tự mình ra tay hay nhờ bọn hạ nhân?”

Tín Lăng quân chen vào: “Dao kiếm vô tình, nếu Long Dương quân tự ra tay, xin thứ lỗi ta không thể đáp ứng!”

Long Dương quân nhún miệng cười: “Công tử thương yêu nô gia như vậy, vậy thì Sa Tuyên, hãy lãnh giáo kiếm pháp của Hạng binh vệ đi!”

Bọn Tín Lăng quân đều lộ vẻ cảnh giác, ra hiệu cho Hạng Thiếu Long đặc biệt lưu ý đến gã lùn ấy, Hạng Thiếu Long càng khẳng định gã ấy chắc là một mãnh tướng vô địch.

Tên Sa Tuyên ấy bước ra phía trước, nói lớn: “Sa Tuyên mong được lãnh giáo kiếm thuật cái thế của Hạng binh vệ”.

Hạng Thiệu Long biết trận đánh này không thể tránh được, vả lại còn liên quan đến sĩ diện của nước Triệu nên quay sang Tín Lăng quân cung kính thỉnh thị: “Quân thượng có cho phép Hạng Thiệu Long xuất chiến không?”

Tín Lăng quân có lòng tin đối với gã, vả lại cũng muốn xem kiếm thuật của gã, xem thử có đủ tư cách hành thích Ngụy vương hay không, mỉm cười nói: “Sa ngự vệ là ngự tiền cao thủ của nước Ngụy, Thiệu Long không được khinh địch”.

Rồi nói lớn: “Lần này chỉ so tài thôi, hy vọng các người dừng lại đúng lúc”.

Rồi quát lớn: “Người đâu, hãy dọn dẹp bàn ghế ở ngoài lầu sảnh cho ta”.

Lời vừa dứt, có tiếng bàn ghế dọn dẹp ngoài lầu sảnh truyền vào.

Long Dương quân cười vui vẻ, yếu điệu đứng dậy.

Hạng Thiệu Long nhìn y đến nỗi ngẩn người ra, chẳng trách kẻ này khiến cho Ngụy vương say đắm, không có động tác không nào đẹp, vẻ đẹp thiên kiều bá mị khiến người ta say đắm, nếu gặp đã lâu thì không khó xem y là nữ nhân.

Long Dương quân hơi cúi người về phía Hạng Thiệu Long, nhoẻn miệng cười: “Nô gia cung kính mời binh vệ đại nhân ra ngoài sảnh”, rồi uyển chuyển bước ra ngoài.

Tín Lăng quân nhìn bóng y khuất ngoài cửa, quắc mắt, hạ giọng lạnh lùng nói: “Giết Sa Tuyên cho ta!”

o O o

Chương 34

NHÃ HỒ TIỂU TRÚC

Tất cả người ngoài đều bị đuổi xuống lầu, chỉ còn lại người của hai bên.

Sa Tuyên và Hạng Thiếu Long đứng đối mặt ở giữa sảnh.

Long Dương quân rất có lòng tin với tên thủ hạ này, miệng mỉm cười nhìn Hạng Thiếu Long. Mấy tên thủ hạ của y đều lộ vẻ coi thường Hạng Thiếu Long.

Kiểm thuật của tên Sa Tuyên ấy rất nổi tiếng ở Đại Lương, là kẻ đứng đầu trong ngũ tiền bát đại thị vệ của An Ly vương, là một trong những nhân vật ở Đại Lương ai ai cũng sợ.

Tín Lăng quân tuy bề ngoài tỏ vẻ bình tĩnh nhưng kỳ thực trong bụng rất lo lắng. Nếu Hạng Thiếu Long không may bị đâm chết thì kế hoạch hành thích An Ly vương sẽ trôi ra biển, nếu có thể giết kẻ này thì việc hành thích An Ly vương sẽ bớt đi một trở ngại.

“Keng!”.

Sa Tuyên rút kiếm ra khỏi bao, lập tức hơi lạnh tỏa ra bốn phía. Nhưng lúc bấy giờ y như biến thành người khác, gã uy mãnh cầm lấy đốc kiếm, rồi lùi ba bước.

Gã tuy lùi ra sau, nhưng áp lực khí thế có tăng cường mà không giảm, những kẻ bàng quan đều có cảm giác ngạt thở.

Hạng Thiếu Long cũng cảm nhận được khí thế tấn công mãnh liệt của đối phương, tập trung tâm thần, tiến vào cảnh giới tịnh thủ của Mặc Tử kiếm pháp, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng vào đối phương.

Người cả hai bên nhìn thấy cảnh Hạng Thiếu Long bị khí thế của đối phương áp đảo đều nhấp nhóm không yên, thấy gã đứng yên, thần thái rất tự nhiên đều cảm thấy rất kỳ lạ. Bọn họ đâu biết rằng lấy tĩnh chế động là tinh túy của Mặc Tử kiếm pháp.

Còn Sa Tuyên thì trước giờ vẫn dùng cách chế địch thủ thắng, tức là y vào khí thế của mình để áp đảo tinh thần đối phương, khi đối phương hoảng sợ thì thừa thế tấn công khiến cho đối phương máu tuôn năm bước, nào ngờ kẻ địch trước mặt mình không hề hoảng sợ mà ngược lại, y còn trở nên hơi lúng túng, lúc đó không còn chỗ để lùi nữa, quát lớn một tiếng, quơ kiếm tấn công đến.

Long Dương quân và bọn tùy tùng lập tức khen hay để trợ oai cho y.

Kiểm ấy nhanh như điện chớp, chém vào trán Hạng Thiếu Long. Tràn đầy khí thế một đi không trở lại.

Thanh Phi Hồng kiếm của Hạng Thiếu Long vẫn nằm yên trong vỏ, tựa như không có vẻ gì trả đòn, cho đến khi kiếm quang hạ xuống, bọn Tín Lăng quân

đang lo lắng cho gã, thân hình gã lách ngang qua, che bóng nắng từ cửa sổ hắt vào để tránh, vẫn đứng yên lạnh lùng nhìn đối thủ, hai mắt lộ vẻ kiên định.

Gã vốn là một bộ đội tinh nhuệ đã được huấn luyện nghiêm khắc, rất biết cách lợi dụng hoàn cảnh để phát huy kiếm thuật một cách có hiệu quả nhất. Khi nhận lời khiêu chiến, đã sớm hạ quyết tâm, phải giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn nhất, một là hạ uy phong của Long Dương quân, hai là làm cho Tín Lăng quân coi trọng mình hơn.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã rất phong phú, nhãn lực đã luyện đến mức cao minh, vừa nhìn thế Sa Tuyên rút kiếm đã biết kẻ này sức mạnh ở cánh tay hơn hẳn người khác, cho nên tránh một kiếm của y để giảm khí thế của đối phương.

Sa Tuyên giận lắm quát lớn, cả người lảo đảo về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cười lớn, rút thanh Phi Hồng kiếm ra nhanh như điện chớp, né ngang qua một bên, cả người lảo đảo làm thành một góc nghiêng bốn mươi lăm độ, lập tức lộ ra ánh nắng lúc này bị gã che khuất chiếu thẳng vào mắt của Sa Tuyên.

Sa Tuyên có năm mơ cũng không ngờ được trên đời có loại kiếm pháp lợi dụng ánh sáng mặt trời để chế địch, nhất thời gã bị ánh sáng mặt trời làm mờ mắt, không thấy gì cả.

Hạng Thiếu Long nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một ấy, vừa tránh được mũi kiếm đã phất ngang thanh kiếm của mình sang đối phương, lập tức máu tuôn đầm đìa, Sa Tuyên kêu thảm rồi ngã xuống đất.

Kiếm ấy đã chém đứt yết hầu đối phương, ai cũng biết Sa Tuyên không thể nào sống được.

Người cả hai bên đều đổ mồ hôi lạnh, không ai ngờ rằng sau một kiếm Sa Tuyên đã gục ngã.

Hạng Thiếu Long chưa dứt kiếm vào bao, cười nhạt nhìn Long Dương quân: “Sa huynh kiếm pháp quá cao minh, Hạng mỗ muốn lưu tình cũng không được, xin quân thượng thứ tội”.

o O o

Trong xe ngựa, Tín Lăng quân vui vẻ nói: “Thiếu Long đã giúp ta hả được cơn giận, thật thống khoái”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại khi ra đi Long Dương quân vẫn làm ra vẻ tự nhiên, mỉm cười nói: “Không biết An Ly vương có nổi giận vì tại hạ giết thị vệ của ông ta không?”

Tín Lăng quân lạnh lùng hừ một tiếng: “Tên Sa Tuyên ấy mượn cơ tử kiếm, lần lượt giết năm kiếm thủ của ta, lần này bị người giết, An Ly còn gì để nói nữa”.

Lúc ấy, xe ngựa vào một con đường nhỏ, phía trước là một viên lâm yên tĩnh.

Tín Lăng quân tỏ vẻ rất vui, có lẽ vì có hy vọng giết được Ngụy vương, thân mật nói với Hạng Thiếu Long: “Hiện nay chúng ta đi đến Nhã Hồ tiểu trúc, nơi mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn đến đây, nơi đây cố nhiên cảnh đẹp mê người, nhưng nguyên nhân chủ yếu là bởi chủ nhân của nó là Kỷ Yên Nhiên tiểu thư, không những có sắc đẹp nghiêng thành mà tài nghệ vang danh thiên hạ, được người đời so sánh ngang với quả phụ Thanh nước Tần, gọi là đương đại song tuyệt”.

Hạng Thiếu Long cười khổ trong bụng, nếu là trước đây, gã sẽ tìm mọi cách để gặp mỹ nữ này nhưng giờ này tấm thân khó giữ thì đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến mỹ nhân, dù cho đối phương có ý với gã thì cũng phải tìm cách làm cho nàng bỏ cuộc, để sau này khỏi lo lắng cho gã.

Tín Lăng quân đâu biết đối phương đã sớm nhìn thấy được âm mưu của mình, tưởng Hạng Thiếu Long vui quá đến nỗi không nói ra lời nên thêm mắm dặm muối: “Yên Nhiên tiểu thư thích nhất là đàm văn luận võ với các danh sĩ tới đây”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Luận võ?”

Tín Lăng quân kinh ngạc nói: “Không ngờ người không biết chuyện này, Yên Nhiên tiểu thư nói về kiếm thuật còn sắp trên cả Long Dương quân đứng hàng thứ hai. Ôi! Một giai nhân như vậy, kẻ phàm phu tục tử bình thường sao hợp với nàng được? Cho nên đến nay vẫn chưa thành gia thất, ai có thể đánh cắp được trái tim của nàng thì nhất định sẽ vang danh thiên hạ”.

Nói rồi thở dài: “Nói về ngoại hình và võ công, Thiếu Long người có đủ tư cách ứng tuyển, nhưng chỉ sợ không qua khỏi cửa ải thi nghệ tài học”.

Nói đến đó, xe ngựa đã vào trong sân.

Vì bị cây che khuất nên chỉ thấy mặt hồ nhỏ ở phía trước mắt, giữa hồ có một cồn nhỏ, diện tích khoảng vài trăm mẫu, trên cồn có một tòa tiểu lâu rất trang nhã, một cây cầu nhỏ dài nối giữa cồn cỏ nhỏ ấy với bờ hồ, giống như thế ngoại đào viên vậy.

Hạng Thiếu Long mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng cảm thấy được nơi đây rất đẹp, có thể thấy được nữ chủ nhân xinh đẹp ở đây quả thật siêu phàm thoát tục như thế nào.

Cồn nhỏ trong hồ ấy có hình bán nguyệt, có hòn giả sơn, nước từ trên cao đổ xuống như một bức tranh thủy mặc.

Phía trước nhà đầy những loài kỳ hoa dị thảo, hương hoa thoang thoảng, chạy quanh cồn nhỏ ấy là hành lang dài được chạm trổ rất cổ kính.

Chiếc xe chạy trên chiếc cầu dài giống như đi vào bức tranh đẹp đẽ, gió mát nước trong, cây cối tranh sắc đình đài lầu các trên cồn nhỏ phản chiếu xuống mặt hồ.

Băng qua một ngõ quanh tròn đầy trúc và hai tiểu đình tránh mưa, chiếc xe dừng lại ở một tiểu lâu.

Ở đây đã có sẵn ba chiếc xe ngựa, rõ ràng ngoài họ còn có thêm mấy người khách nữa.

Hạng Thiếu Long cùng mọi người xuống xe ngựa, một tên nữ tỳ bước ra từ trong tiểu lâu ấy, thi lễ rồi nói với Tín Lăng quân: “Tiểu thư đang nghỉ trưa, mời Tín Lăng quân và chư vị đợi ở ngoài khách sảnh”.

Hạng Thiếu Long một lần nữa lại cười khổ, thị tỳ đã xinh đẹp như vậy, huống chi là chủ nhân, rõ ràng chắc là một mỹ nữ tuyệt thế, còn mình lúc này thật không đủ lòng và đủ gân để mắt tới người đẹp, quả thật là tạo hóa trêu người.

o O o